LINDA HOWARD

Autoarea bestsellerului *CAPCANA*

LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Acest roman, cel mai recent ai celebrei scriitoare Linda Howard, este o fascinantă împletire de suspans şi pasiune, ce captivează şi încîntă.

Daisy Minor, eroina acestei cărți, o bibliotecară urîțică dintr-un oraş de provincie, este plictisită. Mai rău, a devenit şi plictisitoare. Are o garderobă la fel de sexy ca un dicționar şi n-a mai fost de mult la o întîlnire. N-a avut niciodată măcar o relație „călduță", ca să nu mai vorbim de una pasională. Astfel încît atunci cînd se trezeşte, în dimineața zilei în care împlineşte 34 de ani, se întreabă de ce locuieşte încă împreună cu mama (văduvă) şi cu mătuşa (celibatară), în timp ce prietenele sale s-au căsătorit toate. Atunci decide că este momentul să înceapă o nouă viață. Şi, cum fetele cuminți nu atrag nici pe departe atîția bărbați ca „fetele rele", se impun schimbări radicale. O rochie decoltată şi un machiaj adecvat fac adevărate minuni, transformînd-o într-o frumusețe irezistibilă. Dornică să „recupereze", îşi petrece nopțile prin cluburi, dansînd şi flirtînd. Dar această nouă viață strălucitoare poate fi extrem de primejdioasă. Jack Russo, şeful poliției şi proaspăt îndrăgostit de ea, hotărăşte că trebuie să o protejeze. Mai ales după ce, într-o seară, Daisy asistă la o scenă pe care nu ar fi trebuit să o vadă. Din clipa aceea, eforturile lui Jack de a rezolva complicatul caz la care lucrează se vor înzeci. Pentru că femeia pe care o iubeşte se află în pericol de moarte...

EDITURA ORIZONTURI

Lei 150000

Linda Howard

LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI

Traducere: *Ioan Daniela*

EDITURA ORIZONTURI

I.S.B.N.: 973-9342-68-X

OPEN SEASON
Copyright © 2001 by Linda Howington
Originally published by Atria Books, an Imprint of
Simon & Schuster, Inc.

PROLOG

Carmela strînse în mîini traista în care îşi ţinea cealaltă rochie, nişte apă şi pachetul cu mîncare pe care şi-l pregătise pentru călătoria pe care avea să o facă în nord, peste graniţă. Orlando îi spusese că nu se vor putea opri nici pentru mîncare, nici pentru apă, nici pentru altceva, pînă nu vor ajunge la Los Angeles. Era închisă într-o camionetă veche, în partea din spate. Maşina se legăna şi sărea, zgîlţîind-o continuu. Hurducăiala ar fi aruncat-o de colo-colo dacă nu s-ar fi ghemuit într-un colţ, rezemîndu-se cu spatele, cu genunchii la piept, străduindu-se să nu adoarmă. Cînd, totuşi, aţipea, se trezea trîntită pe podeaua din lemn a camionetei.

Era speriată, dar hotărîtă. Cu doi ani înainte Enrique trecuse graniţa, promiţîndu-i că o va chema şi pe ea. Ajuns acolo, se căsătorise cu o americancă, aşa că nu mai putea fi expulzat. Ea rămăsese cu visele spulberate şi cu mîndria călcată în picioare. Nu o mai reţinea nimic în Mexic; dacă Enrique se căsătorise cu o americancă, ei bine, de ce nu s-ar putea mărita şi ea cu un american! Era hotărîtă s-o facă, dar cu unul înstărit. Ştia că este frumoasă, toată lumea îi spunea asta. După ce se va căsători cu nord-americanul ei bogat, avea să-l caute pe Enrique ca să-i facă în ciudă, iar el va regreta amarnic faptul că o minţise şi o trădase.

Avea planuri măreţe, deşi se simţea o fiinţă măruntă, zgîlţîită într-o camionetă ori de cîte ori aceasta trecea peste

o hîrtoapă. Auzea scîrțîitul metalic al schimbătorului de viteze şi, din cînd în cînd, geamătul înăbuşit de durere al unei fete care se tot lovea de tabla camionetei. Mai erau încă trei în afară de ea, toate cam de aceeaşi vîrstă, toate aspirînd spre o viață mai bună decît cea pe care o trăiseră în Mexic şi pe care acum o lăsau în urmă. Nu făcuseră cunoştință, nu schimbaseră nici o vorbă. Erau prea îngrijorate de riscurile pe care şi le asumaseră. Se simțeau triste şi în acelaşi timp nerăbdătoare: triste gîndindu-se la ceea ce lăsaseră în urmă, nerăbdătoare să înceapă un trai mai bun. Trebuia să fie mai bine decît pînă acum. Carmela nu realizase nimic şi nu avusese parte de nici o bucurie, de nici o împlinire.

Se gîndea la mama ei care murise în urmă cu şapte luni, epuizată după o viață în care nu făcuse altceva decît să muncească din greu şi să nască.

„Să nu-l laşi pe Enrique să te atingă", o dăscălea mama ei cînd şi cînd. „Nu înainte să te căsătoreşti cu el. Dacă ai să-l laşi, atunci n-o să se mai căsătorească cu tine, iar tu ai să rămîi cu un copil de crescut, în timp ce el o să-şi caute altă fată drăguță." Ei bine, nu-l lăsase pe Enrique să o atingă şi, cu toate acestea, tot îşi găsise o altă fată. Bine că n-o lăsase şi cu un copil de crescut.

O înțelesese pe mama ei cînd îi spusese: *Să nu faci ca mine.* Ea dorise ca fiica ei să aibă parte de mai multe bucurii decît ea. Nu voia să o vadă pe Carmela îmbătrînind înainte de vreme, împovărată de copii, cu unul în brațe şi cu altul în pîntece, murind înainte să împlinească patruzeci de ani.

Carmela avea şaptesprezece ani. Mama ei avea deja doi copii înainte de a fi împlinit şaptesprezece ani.

Enrique nu a înțeles niciodată dorința Carmelei de a rămîne virgină; s-a arătat, pe rînd, furios şi ursuz în fața

refuzului ei constant de a face dragoste cu el. Probabil că femeia cu care se căsătorise acceptase. Dacă doar atît voia el, înseamnă că nu o iubea cu adevărat, îşi spunea Carmela, şi atunci mai bine că a scăpat de el! Doar nu-şi va irosi viaţa plîngînd după un... prost!

Încerca să-şi ridice moralul, spunîndu-şi că în America totul avea să fie bine; toată lumea zicea că în Los Angeles erau mai multe locuri de muncă decît oameni, că oricine avea maşină şi televizor. Cine ştie, poate va ajunge chiar să joace în filme şi să devină celebră. Toţi spuneau că e o fată frumoasă, aşa că totul era posibil. Adevărul, însă, era că abia împlinise şaptesprezece ani, nu cunoştea pe nimeni şi o cuprinsese teama.

Una dintre fete spuse ceva neinteligibil din cauza zgomotului pe care îl făcea motorul şi tensiunea se risipi. Carmela îşi dădu seama că mai erau încă trei copile la fel de speriate ca şi ea. Prin urmare, nu era singură; celelalte trei se aflau în aceeaşi situaţie. Nu însemna mare lucru, dar mai prinse curaj.

Sprijinindu-se, se deplasau cu greu din cauza zdruncinăturilor pînă aproape de fată, ca să o poată auzi mai bine. Se iveau zorii şi lumina slabă care se strecura printre crăpături o ajută să distingă figurile celorlalte fete.

– Ce este? întrebă ea.

Fata îşi frămînta mîinile în poală.

– Trebuie să merg la toaletă, spuse ea ruşinată.

– Toate vrem asta, zise Carmela.

Şi ea simţea că abia se mai putea abţine. Ignorase cît de mult putuse nevoia aceasta.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii fetei.

– Trebuie...

Carmela se uită în jur, însă celelalte păreau la fel de neajutorate.

– Atunci o să facem ceea ce trebuie neapărat să facem, spuse ea, deoarece se părea că era singura în stare să ia o hotărîre. O să alegem un colț... uite acela. Arătă spre colțul din dreapta, cel mai îndepărtat. E o crăpătură acolo, aşa că o să se scurgă. O să ne uşurăm cu toatele, pe rînd.

Fata îşi şterse lacrimile.

– Dar cu nevoia cealaltă ce facem?

– Sper că pînă atunci va opri.

Soarele era sus şi căldura începea să se facă simțită. Era vară; dacă Orlando nu oprea şi nu le lăsa să iasă din maşină, vor muri de cald. Le spusese că nu se vor opri decît cînd vor ajunge la destinație, aşa că în mod sigur nu mai aveau mult pînă la Los Angeles. Îi plătise lui Orlando doar jumătate din tariful obişnuit; dacă murea, el nu ar mai fi pus niciodată mîna pe jumătatea cealaltă. De regulă toată lumea plătea prețul întreg înainte ca *şarlatanul* să treacă granița, dar pentru că ea era atît de drăguță – după cum spusese chiar Orlando – făcuse o excepție.

Remarcă faptul că şi celelalte fete erau frumoase. Poate că făcuse o excepție pentru toate patru.

Rezolvarea necesităților fireşti se dovedise mai grea decît îşi închipuiseră ele, din pricina hurducăturilor. Carmela se ocupă de toate. Pe rînd, se aşezară pe vine în colțul pe care îl aleseseră, fiecare fiind sprijinită de celelalte trei tovarăşe de călătorie. În cele din urmă, extenuate din pricina efortului, dar simțindu-se ceva mai bine, se aşezară din nou pe podeaua din lemn să se odihnească.

Brusc, după ce trecu peste o ultimă hîrtoapă, camioneta începu să se deplaseze lin, fără smucituri. Se aflau pe o autostradă, intui Carmela. O autostradă! De data asta chiar se apropiau de Los Angeles.

Orele dimineții trecură una după alta şi căldura dinăuntru devenise înăbuşitoare. Carmela încercă să respire normal,

însă celelalte fete începuseră să gîfîie, de parcă inspirînd mai des puteau să se răcorească. Aerul era însă fierbinte, aşa că nu avea nici un rost ceea ce făceau ele. Cel puţin, transpirau mult, astfel încît nu mai simţeau nevoia să se uşureze.

Se abţinu, pentru că nu ştia cît de mult mai aveau de mers, însă în cele din urmă setea deveni de nesuportat şi scoase din traistă o sticlă mică în care avea apă.

– Am apă la mine, le spuse ea. Este puţină, aşa că va trebui să o împărţim în mod egal.

Le privi cu asprime pe fiecare în parte.

– Dacă luaţi mai mult de o înghiţitură înainte să daţi sticla mai departe, vă pocnesc. Înghiţitura să fie mică, le ordonă ea.

Sub privirea ei aprigă, fetele înghiţiră puţină apă, după care îi înapoiară sticla. Într-un fel, după ce stabilise cum să-şi facă necesităţile, Carmela devenise un fel de căpetenie. Nu era prea înaltă însă avea multă voinţă şi fetele o acceptară ca lider. După ce sticla ajunse la ea, Carmela bău o gură mică de apă, după care dădu din nou sticla mai departe. La terminarea celei de a doua ture, puse dopul la loc şi băgă sticla înapoi în traistă.

– Ştiu că nu v-aţi săturat, le zise ea, dar avem puţină apă şi trebuie să ne ajungă.

Mai rămăseseră, probabil, cam două înghiţituri pentru fiecare, ceea ce era o nimica toată deoarece ele transpirau mult mai mult de-atît în fiecare oră. Spera însă să le ajungă ca să rămînă în viaţă. De ce nu s-or fi gîndit şi celelalte să ia cu ele mîncare şi apă? se întrebă Carmela supărată pe neghiobia tovarăşelor ei, străduindu-se, totuşi, să-şi alunge mînia. Cine ştie, poate că nici nu aveau ce să ia cu ele. Şi ea era săracă, dar existau unii care nu aveau nici cît avea ea.

Camioneta încetini, sunetul diferit al motorului semnalînd schimbarea. Se uitară unele la altele pline de nădejde.

Camioneta trase pe dreapta autostrăzii şi se opri. Motorul nu fusese oprit, dar cînd Orlando coborî din maşină, auziră portiera trîntindu-se. Carmela se repezi la traistă şi se ridică; din moment ce el îi spusese că nu se vor opri decît cînd vor intra în Los Angeles, însemna că ajunseseră. Se aştepta la ceva mai multă gălăgie, dar nu se auzea nimic altceva decît motorul camionetei.

Apoi auzi ceva care semăna cu un zornăit de lanţ şi portiera din spate a camionetei se ridică, lăsînd lumina orbitoare a soarelui să pătrundă înăuntru, o dată cu aerul fierbinte, dar proaspăt de-afară. Orlando se vedea doar ca o siluetă întunecată pe fundalul luminii strălucitoare. Ferindu-şi ochii, fetele se ridicară, merseră împleticindu-se către partea din spate a camionetei şi se dădură cu stîngăcie jos.

După ce se obişnui cu lumina puternică a soarelui, Carmela se uită în jur, aşteptînd... nici ea nu ştia bine ce, oricum un oraş mare. Acolo unde opriseră nu se vedea, însă, nimic decît cerul, soarele, nişte tufe şi multe movile de pămînt nisipos şi cenuşiu. Făcu ochii mari şi îl privi întrebătoare pe Orlando.

– Eu o să vă las aici, le anunţă el. Camioneta s-a încins prea tare, aţi putea să muriţi înăuntru. Restul drumului o să-l faceţi împreună cu amicul meu. Camioneta lui are aer condiţionat.

Aer condiţionat! În satul de unde venea Carmela puţini oameni aveau maşină şi nici una cu aer condiţionat. Bătrînul Vasquez îi arătase cu mîndrie bordul maşinii lui din care cîndva ieşise aerul condiţionat. Deoarece instalaţia nu mai funcţiona, pentru ea aerul condiţionat rămăsese un mister. Ştia, totuşi, că exista, iar acum avea să călătorească într-o maşină care avea aer condiţionat! De-ar şti, bătrînul Vasquez ar fi tare invidios.

Un tînăr înalt şi sfrijit, îmbrăcat cu o pereche de blugi şi

cu o cămaşă din stofă subţire, apăru de după camionetă. *Ţinea în mîini patru sticle cu apă pe care le dădu fetelor.* Ce rece era apa! Aburise sticlele. Fetele se grăbiră să-şi potolească setea, în timp ce nou-venitul stătea de vorbă cu Orlando în engleză, limbă pe care ele nu o cunoşteau.

– El este Mitchell, le zise Orlando într-un tîrziu. O să faceţi tot ce vă spune el. Vorbeşte limba noastră suficient de bine ca să pricepeţi ce vrea de la voi. Dacă nu-l ascultaţi, poliţia americană o să vă prindă şi o să vă bage la închisoare, de unde n-o să mai ieşiţi niciodată. Aţi înţeles?

Fetele dădură din cap, în semn că au înţeles, apoi se repeziră în camioneta lui Mitchell, unde găsiră doi saci de dormit îngrămădiţi pe podea şi un taburet cu o gaură deasupra, care se dovedise a fi, pînă la urmă, un closet improvizat. Nu puteau sta în picioare, ci ghemuite sau întinse, dar după noaptea care trecuse şi în care nu reuşiră să închidă ochii, nu mai conta. Aerul răcoros şi muzica – ce plăcere! – ajungeau în spate prin fereastra deschisă care le despărţea de şofer. După ce întinseră cei doi saci fetele se culcară şi adormiră.

Nu-şi închipuise că Los Angeles-ul putea să fie atît de departe, îşi spunea Carmela două zile mai tîrziu. Călătoria în camionetă o obosise din cauza poziţiei incomode. Nu îi înţepeniseră muşchii, dar simţea nevoia să se plimbe, *să meargă*. Fusese întotdeauna o fată energică, iar limitele impuse acum, deşi necesare, o înnebuneau.

Pe parcursul călătoriei primiseră cu regularitate hrană şi apă. Nu reuşiseră, totuşi, să se spele şi începuseră să miroasă destul de urît. Din cînd în cînd Mitchell oprea în zone pustii şi ridica portiera din spate a maşinii, pentru a intra aerul, însă atmosfera nu reuşea niciodată să se împrospăteze suficient.

Uitîndu-se pe geamul din spate, Carmela vedea cum deşertul începuse să se transforme în cîmpie înverzită. Apoi, treptat, apăruseră zone împădurite şi, în ultima zi, văzuse munţii acoperiţi de vegetaţie bogată. Din loc în loc se întindeau păşuni pe care păşteau vite. Se zăreau văi îmbietoare şi rîuri de un verde întunecat. Aerul era dens şi foarte umed, înmiresmat de parfumul florilor şi al arborilor necunoscuţi. Şi maşini! Vedea atîtea maşini, cîte nu crezuse că avea să vadă vreodată. Trecuseră şi printr-un oraş care ei i se păruse imens, dar cînd îl întrebase pe Mitchell dacă acela era Los Angeles-ul, tînărul îi explicase că localitatea se numeşte Memphis. Mai aveau de mers pînă la Los Angeles.

America i se părea incredibil de mare Carmelei, căci se scurseseră zile întregi de cînd tot călătoreau.

A doua zi, noaptea tîrziu, se opriră. Cînd Mitchell deschise portiera din spate şi le ajută să coboare, abia reuşiră să aşeze un picior în faţa celuilalt, după atîtea zile de stat înghesuite. Mitchell parcase în faţa unei rulote lungi; Carmela privi în jur, căutînd ceva care să semene cu un oraş, dar nimic nu trăda apropierea acestuia. Deasupra capetelor licăreau stele, iar zgomotele nopţii se auzeau clar: ţîrîit de greieri şi strigăte de păsări. Mitchell descuie uşa rulotei şi le pofti înăuntru; fetele exclamară uimite cînd intrară: mobilă comodă, bucătărie modernă, cu aparatură despre care nu aveau nici cea mai vagă idee cum funcţionează, şi o baie cum nu-şi imaginaseră nici în visele lor cele mai îndrăznеţe. Mitchell le spuse să facă baie şi le dădu nişte rochii largi, lejere, care se puteau trage pe cap. Rochiile le puteau păstra, le comunică Mitchell.

Fetele rămaseră uluite de generozitatea lui neaşteptată. Carmela pipăi materialul şi-l simţi fin şi uşor. Rochia ei era albă cu flori roşii, mici. E minunată, se gîndi ea.

Se spălară, răcorindu-se cu apa care țîșnea de la duș. Săpunul mirosea frumos. Găsiră și unul special pentru păr, un șampon care făcea spumă din belșug, și periuțe de dinți!

Cînd ieși din baie – unde intrase ultima deoarece fetele celelalte păreau la capătul puterilor – Carmela era mai curată ca oricînd. Parfumul săpunului i se păruse atît de plăcut, încît făcuse duș și își spălase părul de două ori. Apa se răcise, dar nu-i păsa. Era atît de bine să fii din nou curată!

Desculță, fără lenjerie intimă pentru că se murdărise toată, își puse totuși rochia nouă și-și prinse părul umed într-un coc, la ceafă. Privindu-se în oglindă, văzu o fată drăguță cu ten creol și fin, cu ochi negri, scînteietori, cu buze pline, roșii – alta decît ciudățenia aceea murdară pe care o zărise mai înainte.

Celelalte fete se culcaseră deja în dormitor, unde era răcoare. Carmela se duse în camera de zi ca să-i spună noapte bună lui Mitchell și să-i mulțumească pentru toate cîte făcuse pentru ele. Televizorul era deschis, iar el se uita la un meci de base-ball. Ridică ochii și-i zîmbi, apoi arătă spre două pahare pline cu gheață și cu o băutură închisă la culoare care așteptau pe masa de lîngă el.

– Ți-am pregătit ceva de băut, îi zise el, cel puțin așa crezu ea, pentru că spaniola lui lăsa de dorit.

Apoi Mitchell își ridică paharul și luă o înghițitură.

– Coca-Cola.

A, asta pricepu imediat! Carmela luă paharul pe care i-l arătase el și bău însetată băutura înțepătoare, dulce și rece. Îi plăcea senzația pe care i-o provoca pe gît. Mitchell o pofti să ia loc, ceea ce și făcu, așezîndu-se însă la capătul celălalt al canapelei, așa cum o învățase mama ei. Era foarte obosită, însă avea să stea cîteva minute cu el din politețe – dar și pentru că îi era cu adevărat recunoscătoare. Pare un om cumsecade, își zise ea, și are niște ochi căprui tare blînzi, aproape triști.

Mitchell o servi cu alune sărate şi Carmela îşi zise că erau exact ceea ce îi trebuia; trupul ei simţea nevoia să înlocuiască sarea pierdută prin transpiraţie în prima parte a călătoriei. Apoi mai ceru o Coca-Cola şi Mitchell se ridică şi-i mai pregăti un pahar. I se părea bizar să vadă cum un bărbat îi aducea tot ce îi cerea ea, dar cine ştie, poate că aşa stăteau lucrurile în America. Poate că bărbaţii erau cei care le aşteptau pe femei, şi nu invers. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci păcat că nu venise mai devreme!

Începea să simtă tot mai acut oboseala. Căscă, după care îl rugă să o scuze. Mitchell rîse şi-i zise că nu era nici o problemă. Carmela nu-şi mai putea ţine ochii deschişi şi capul îi cădea în piept. De cîteva ori încercă să şi-l ridice, însă muşchii gîtului nu voiau să o mai asculte. Mitchell veni lîngă ea, o ajută să se lungească, îi puse o pernă sub cap şi îi întinse picioarele. Îi atingea picioarele, se gîndi ea ca prin ceaţă, şi încercă să-l oprească, însă limba refuza să rostească vorbele. Şi acum o atingea între picioare, acolo unde ea nu lăsase niciodată pe nimeni să o atingă.

Nu, zise ea în gînd.

Brusc se lăsă întunericul, iar Carmela nu mai fu capabilă să gîndească.

1

Daisy! E gata micul dejun!

Glasul cîntat al mamei se auzi pînă sus, cu aceeaşi intonaţie pe care o avea încă de pe vremea cînd Daisy era în clasa întîi şi trebuia să fie ademenită cu vorbe dulci ca să se dea jos din pat.

În loc să se ridice, Daisy Ann Minor rămase întinsă pe pat, ascultînd sunetul monoton al picăturilor de ploaie care cădeau pe acoperiş şi se scurgeau, apoi, de pe streaşină pe jgheab. Era dimineaţa celei de-a treizeci şi patra aniversări, iar ea nu voia să se trezească. O depresie mai jalnică decît ploaia pusese stăpînire pe ea. Împlinea treizeci şi patru de ani şi ziua aceasta nu-i rezerva nimic special şi de aceea nici nu o aştepta cu nerăbdare.

Ploaia nici măcar nu era cu fulgere şi tunete, aşa cum îi plăcea ei, deoarece efectele sonore îi dădeau senzaţia că trăieşte un eveniment dramatic. Nici poveste, nu era decît o ploaie tristă şi plictisitoare. Ziua aceasta atît de deprimantă se potrivea perfect cu dispoziţia ei. Stătea în pat şi se uita cum se scurgeau picăturile de ploaie pe fereastra dormitorului, şi, încet-încet, conştiinţa faptului că era ziua ei de naştere se lipi de ea ca o plapumă udă, grea şi cleioasă. Toată viaţa ei se străduise să fie un om bun şi... cu ce se alesese? Cu nimic.

Nu avea ce face, trebuia să accepte realitatea, oricît de urîtă era.

Avea treizeci şi patru de ani, nu se căsătorise niciodată, nu se logodise niciodată. Nu avusese nici o legătură pasională – nici măcar una călduţă. Trăise un scurt episod de genul acesta în anii de colegiu şi o făcuse numai pentru că aşa procedau toţi colegii, iar ea nu voia să fie considerată ciudata anului. Însă, episodul acela cu greu se putea numi „o relaţie". Locuia cu mama şi cu mătuşa ei, văduve amîndouă. Ultima dată cînd avusese o întîlnire fusese pe 13 septembrie 1993, cu Wally – nepotul celei mai bune prietene a mătuşii Joella şi asta pentru că nici el nu mai ieşise cu cineva din 1988. Şi ce întîlnire mai fusese – deznădejdea la braţ cu penibilul! Spre marea ei uşurare, el nici măcar nu încercase s-o sărute. Fusese seara cea mai plictisitoare din viaţa ei.

Banalitate. Nici un alt cuvînt nu i se potrivea mai bine. Dacă cineva ar trebui să aleagă o vorbă pentru a o descrie, Daisy ştia că aceasta va fi. Hainele ei erau modeste – şi banale. Coafura ei era banală, chipul banal, toată *viaţa* îi era nici mai mult, nici mai puţin decît banală şi plictisitoare. Era o bibliotecară nemăritată, nesărutată, provincială, în vîrstă de treizeci şi patru de ani. După existenţa ei atît de searbădă putea să aibă chiar optzeci şi patru de ani.

Daisy îşi luă ochii de la fereastră şi privi în tavan, simţindu-se prea abătută ca să meargă jos, unde mama ei şi mătuşa Joella o aşteptau să-i spună *La mulţi ani*, iar ea va trebui să zîmbească şi să se prefacă încîntată şi mulţumită. Ştia că, odată şi-odată, tot trebuia să se dea jos din pat; la nouă începea serviciul. Totuşi, nu se putea urni. Nu încă.

Seara trecută, aşa cum proceda, de altfel, în fiecare seară, îşi pregătise hainele pe care urma să le îmbrace a doua zi. Nu era nevoie să privească spre scaun ca să vadă

fusta albastră care cobora mult sub genunchi, dar insuficient de lungă pentru a fi la modă, sau bluza albă cu mînecă scurtă. Să se fi străduit n-ar fi reuşit să aleagă o costumaţie mai puţin interesantă. Şi nici nu trebuia să se străduiască prea mult; dulapul era plin cu astfel de haine.

Dintr-o dată se simţi umilită de lipsa ei de gust. De ziua ei, o femeie se cuvenea să arate mai bine decît de obicei, să strălucească, nu? În cazul ăsta trebuia să meargă la cumpărături, pentru că nimic din garderoba ei nu se potrivea cuvîntului *strălucire*. Nici de machiat nu s-ar fi putut machia de o manieră deosebită, pentru că singurul ei articol de cosmetică era un ruj de o nuanţă ştearsă. Nu-l prea folosea. De ce-ar fi făcut-o? O femeie care nu se obosea nici măcar să se epileze, cu siguranţă că nu avea nevoie nici de ruj. Cum de ajunsese într-o situaţie atît de neplăcută?

Încruntată, Daisy se dădu pînă la urmă jos din pat şi se privi în oglinda toaletei. Părul drept, moale, fără vlagă îi atîrna peste faţă, aşa că îl dădu pe spate ca să poată studia figura din oglindă.

Nu-i plăcu ce văzu. Arăta ca un buştean înfăşurat în pijamaua din tercot, o măsură mai mare decît îi trebuia. Mama i-o făcuse cadou de Crăciun, şi ar fi mîhnit-o dacă ea ar fi schimbat-o. Gîndindu-se mai bine, Daisy constată că şi pe ea o mîhnea faptul că era genul de femeie căreia oricine i-ar fi făcut cadou o pijama din tercot. Tercot, pentru numele lui Dumnezeu! Faptul că era o femeie care purta pijama din tercot spunea multe. Ei nu i se ofereau niciodată cămăşi de noapte fine, seducătoare. Numai tercot.

De ce? Pentru că părul ei era lipsit de strălucire, figura îi era ştearsă, şi *ea*, toată, era o fiinţă anostă.

Nu putea face abstracţie de faptul că era plictisitoare, că avea treizeci şi patru de ani, iar ceasul ei biologic ticăia asurzitor, într-o numărătoare inversă, de parcă urma să explodeze ceva: *zece... nouă... opt...*

Dăduse de bucluc.

Tot ce îşi dorise vreodată de la viaţă fusese... să trăiască, pur şi simplu. O viaţă firească, tradiţională. Voia un soţ, un copil, o casă a ei. Voia să facă dragoste. Ar fi vrut să poată face dragoste în toiul zilei, cu pasiune, cu dăruire, pînă la epuizare. Ar fi vrut ca sînii să-i fie buni şi la altceva decît să umple cupele sutienului. Am sîni frumoşi, îşi zise ea, tari, ridicaţi, rotunzi. Din păcate ea era singura care ştia acest lucru, pentru că nimeni altcineva nu-i văzuse vreodată ca să-i poată aprecia. Ce trist!

Dar şi mai trist era faptul că niciodată nu avea să se bucure de lucrurile pe care şi le dorea. Bibliotecarelor necăsătorite, plicticoase, banale şi cu părul moale, firav nu li se putea întîmpla să le fie admiraţi sînii. Avea să îmbătrînească, să devină şi mai anostă, şi mai plictisitoare; sînii i se vor lăsa şi, în cele din urmă, avea să moară fără să se fi încolăcit vreodată în jurul unui trup de bărbat, în mijlocul unei după-amieze – doar dacă nu cumva avea să se întîmple ceva neprevăzut... ceva asemănător unui miracol.

Daisy se trînti din nou între perne şi privi fix tavanul. Un miracol? La fel de bine se putea aştepta să fie trăsnită de fulger!

Aşteptă nemişcată, însă nu se auzi nimic, nu apăru nici o străfulgerare. Era limpede, din Ceruri nu avea să-i vină nici un ajutor. Simţi un gol în stomac, un gol provocat de disperare. Bine, depindea doar de ea. La urma urmelor, Bunul Dumnezeu îi sprijinea doar pe cei care se ajutau singuri. *Ea* era cea care trebuia să facă ceva. Dar ce?

Disperarea deveni dintr-o dată muză inspiratoare şi revelaţia nu întîrzie să apară: trebuia să înceteze de a mai fi o fată cumsecade.

I se strînse stomacul, inima începu să-i bată repede, iar respiraţia îi deveni tot mai accelerată. Bunul Dumnezeu

nu se poate să fi avut o asemenea idee, cînd o determinase să se descurce de una singură. Nu numai că era o idee nepotrivită pentru un Dumnezeu blînd, dar... nici nu ştia cum să procedeze. Mereu fusese o fată ascultătoare şi cuminte; avea în sînge învăţăturile şi regulile de comportament. Să nu mai fie o fată cuminte? Ideea era de-a dreptul nebunească. Raţiunea îi spunea că încetînd să mai fie o fată cuminte, urma să devină una obraznică, rea, iar ei nu-i stătea în fire aşa ceva. Fetele neascultătoare fumau, beau, dansau în baruri şi se culcau cu cine le ieşea în cale. Poate că s-ar descurca în privinţa dansului – chiar îi plăcea ideea – însă de fumat nu putea fi vorba; gustul alcoolului îi displăcea, cît despre a se culca cu un necunoscut – nici pomeneală! Asta ar fi o dovadă de prostie crasă.

Dar... dar fetele rele aveau orice bărbat îşi doreau! se tînguia subconştientul ei, îmboldit de ticăitul ameninţător al ceasului biologic.

– Da, dar nu pe toţi, zise ea cu glas tare.

Cunoştea o mulţime de fete cuminţi care reuşiseră să se căsătorească şi să aibă copii: toate prietenele ei, de fapt, ca să nu mai vorbim de sora ei mai mică, Beth. Se putea şi aşa. Din păcate, se pare că ele puseseră mîna pe toţi bărbaţii care se simţeau atraşi în primul rînd de fete cuminţi.

Prin urmare, ce a mai rămas?

Bărbaţii pe care îi atrăgeau fetele rele, asta a mai rămas.

Crisparea din stomac se transformă în greaţă. Oare chiar şi-ar dori un bărbat pe care să-l intereseze numai fetele rele?

Da! strigau hormonii în cor, uitînd de bunul-simţ. Pentru ei nu mai conta decît imperativul de natură biologică. Atît.

Ea, însă, era o femeie precaută, care se gîndea la toate. În nici un caz nu-i putea fi pe plac un bărbat care petrecea mai mult timp în baruri şi în bombele de cartier decît la serviciu

sau acasă. Nu voia un bărbat gata să se culce cu prima prostituată care-i ieşea în cale.

Însă un bărbat cu experienţă... ei bine, asta era altceva. Un bărbat cu experienţă însemna cu totul altceva, avea o privire anume, avea un mers sigur. Simţi un fior cînd se gîndi că ar putea avea un astfel de bărbat numai pentru ea. Putea să fie un om obişnuit cu o viaţă lipsită de aventuri, dar asta nu însemna că i-ar fi lipsit licărirea aceea din privire, nu-i aşa?

Acesta era genul de bărbat pe care şi-l dorea, şi credea cu tărie că exista undeva un om care o aştepta.

Daisy se mai ridică o dată din pat ca să o privească pe femeia din oglindă. Dacă voia să aibă vreodată ceea ce-şi dorea, atunci nu mai trebuia să stea pe gînduri. Sosise momentul să facă ceva. Timpul se scurgea fără milă.

Bun, nu putea să se comporte ca o fată năbădăioasă, dar ce-ar fi să lase *impresia* că este aşa? Sau cel puţin să pară că îi plac petrecerile? Da, aşa era mai bine. Trebuia să pară o femeie căreia îi plăcea veselia şi distracţia, o femeie care flirtează, dansează şi poartă fuste scurte – asta putea face fără probleme. Probabil.

Mda, probabil.

– Daisy! cîntă din nou mama ei.

De data aceasta vocea nerăbdătoare părea să ştie ceva ce Daisy nu ştia, de parcă ar fi fost posibil ca ea să uite de propria-i aniversare.

– O să întîrzii!

Daisy nu întîrziase niciodată la serviciu. Oftă. Un om normal, care ar duce o viaţă obişnuită, ar întîrzia măcar o dată pe an, nu? Condica de la bibliotecă reprezenta încă o dovadă a faptului că era, biata de ea, o cauză pierdută.

– M-am trezit! strigă la rîndu-i, ceea ce era adevărat doar pe jumătate.

Chiar dacă nu se dăduse jos din pat, se ridicase totuşi în capul oaselor.

Buşteanul din oglindă îi atrase din nou privirea şi rămase cu ochii la el.

– În viaţa mea nu o să mai port pijamale din tercot, jură ea.

Nu era un jurămînt atît de dramatic ca cel al lui Scarlett O'Hara, care îşi făgăduise să nu mai flămînzească niciodată, însă exprima aceeaşi hotărîre.

Ce anume însemna să fii o fată năbădăioasă – ba nu, o fată căreia îi plac petrecerile, precizarea era foarte importantă – se întreba Daisy în timp ce dezbrăca pijamaua de tercot, pe care o îndesă sfidătoare în coş. Ezită o clipă: oare ce va îmbrăca seara? Alungă gîndul şi îşi impuse să lase pijamaua la gunoi. Gîndindu-se la celelalte pijamale – tercot pentru anotimpul cald şi finet pentru iarnă – îi veni ideea năstruşnică de a dormi goală în noaptea aceea. Gîndul o înfioră. Aşa ar face o fată gata de distracţie, nu? În plus, nu era nimic rău în a dormi goală. Nu-l auzise niciodată pe pastorul Bridges spunînd ce trebuie să îmbrace sau să nu îmbrace credincioşii cînd dorm.

Nu făcu duş, pentru că obişnuia să facă baie seara, înainte de culcare. După părerea ei, oamenii se împărţeau în două categorii: cei care făceau duş seara şi cei care făceau dimineaţa. Cei din urmă probabil că se mîndreau să înceapă ziua înviorați, plini de prospeţime şi foarte curaţi. Pe de altă parte, ei nu-i plăcea să se strecoare în aşternuturile pline de praful, microbii şi celulele moarte din ziua precedentă. Singura soluţie era să schimbe în fiecare zi aşternuturile. Ştia că există destui oameni care o făceau, se bucura că nu se numără printre ei. Să îşi schimbe aşternutul săptămînal era prea bine pentru ea şi atunci cînd mergea la culcare era curată, proaspăt spălată. În plus, duşul făcut seara însemna mai mult timp pentru sine dimineaţa.

„Ca şi cînd aş fi fost vreodată în criză de timp", îşi zise ea posomorîtă.

Se privi în oglinda din baie, iar aceasta îi confirmă ceea ce văzuse în cea din dormitor. Părul nu avea strălucire, formă şi era lipsit de stil. Deşi sănătos, era prea moale, nu avea nici un pic de „nerv". Trase în faţă o şuviţă lungă, castanie şi o privi cu luare-aminte. Nuanţa nu era castaniu-aurie, nici nu bătea spre roşcat. Era castaniu şi-atît. Poate că totuşi putea face ceva care să-i dea părului mai multă vigoare. Ştia că existau sute de sticluţe, tuburi şi spray-uri la standul de cosmetice de la Wal-Mart, de pe autostradă, însă avea de mers pînă acolo cincisprezece mile. De obicei ea îşi lua o sticlă de şampon de la băcănie. Oricum nu ştia ce efect ar fi putut avea produsele acelea. Ar fi putut, însă, să înveţe, nu? Doar era bibliotecară, fir-ar să fie! Era cercetătoare şi încă una dintre cele mai sîrguincioase. Tainele pămîntului erau ca nişte cărţi deschise pentru cei care ştiau unde şi cum să facă săpături. Cît de complicat putea fi să afle ce efect aveau acele produse de îngrijire a părului?

Ei bine, părul va fi prioritatea numărul unu pe lista de ajustări. Daisy se întoarse în dormitor, scoase din poşetă o foaie de hîrtie şi un stilou, şi notă: 1 – *PĂR*. Dedesubt se grăbi să adauge *FARD*, iar mai jos completă lista cu rubrica *HAINE*.

Asta era, îşi zise ea cu satisfacţie. Începuseră planurile pentru a deveni cu adevărat o fată de viaţă.

Revenind în baie, se spălă repede pe faţă, după care făcu ceva ce i se întîmpla foarte rar să facă. Deschise recipientul cu cremă de faţă primit anul trecut de ziua ei de la mătuşa Joella şi-şi unse obrajii. Poate că nu-i făcea bine, însă era o senzaţie plăcută, hotărî ea. Cînd termină, i se păru că pielea ei devenise mai fină acum şi puţin mai strălucitoare. Peste tot pe unde aplicase crema uleioasă tenul se înmuiase şi obrajii căpătaseră o nuanţă trandafirie.

Şi acum?

Acum nimic. Nu mai avea altceva de făcut, nu mai avea alte creme, nici truse de machiaj atît de provocatoare şi de feminine care să-i umbrească pleoapele şi să-i pună ochii în evidenţă. Putea să se rujeze, dar de ce să-şi mai bată capul? Oricum rujul avea aceeaşi culoare ca buzele. Nu-şi dădea seama că s-a rujat decît dacă gusta rujul care avea o aromă de gumă de mestecat, la fel ca atunci cînd era în liceu.

– O, Doamne! exclamă ea cu glas tare.

Nu-şi schimbase nuanţa rujului de pe vremea cînd era elevă.

– Eşti deplorabilă, îşi spuse privindu-se în oglindă. De data asta rostise cuvintele pe un ton mult mai aspru.

Efectele cosmetice nu puteau fi suficiente. Trebuia să recurgă la ceva mai drastic.

Cînd coborî, Daisy văzu pe masa din bucătărie două cutii ambalate în hîrtie multicoloră. Mama îi pregătise micul dejun preferat – clătite cu nuci; lîngă farfurie, aburea îmbietor o ceaşcă de cafea, ceea ce însemna că îi ascultase paşii coborînd scările şi abia atunci turnase cafeaua. Simţi cum o podidesc lacrimile cînd le privi pe mama şi pe mătuşa ei. Erau două femei cumsecade, iar ea le iubea tare mult.

– La mulţi ani! îi spuseră amîndouă deodată, cu glasuri vesele şi cu figuri luminoase.

– Mulţumesc, răspunse Daisy, străduindu-se să zîmbească.

La îndemnurile lor se aşeză şi desfăcu repede cutiile. „Dă, Doamne, să nu mai găsesc tercot", se rugă în sinea ei, dînd la o parte foiţa albă din cutia primită de la mama ei. Se temea şi să se uite, era speriată că nu-şi va putea controla

expresia feței dacă va găsi tercot sau finet. Finetul era la fel de rău ca şi tercotul.

Era... ei bine, nu era tercot. Aproape că răsuflă uşurată.

– E un halat, îi zise mama, de parcă ea nu-şi putea da seama.

– Eu... e tare frumos, bîigui Daisy, cu ochii în lacrimi. Halatul roz cu dantelă la guler şi la mîneci era într-adevăr frumos – mă rog, mai frumos decît se aşteptase ea.

– M-am gîndit că-ți va prinde bine, îi spuse mama, încrucişîndu-şi braţele la piept.

– Ia uită-te şi aici, îi zise mătuşa Joella, împingînd cealaltă cutie către Daisy. Şi grăbeşte-te, altfel ți se răcesc clătitele.

– Îți mulţumesc tare mult, mamă, zise Daisy, în timp ce desfăcea cealaltă cutie cu inima strînsă.

Nici aici nu găsi nimic de tercot. Atinse materialul, pipăind uşor cu vîrfurile degetelor ţesătura moale şi răcoroasă.

– Mătase adevărată, spuse cu mîndrie mătuşa Joella, scoţînd din cutie un combinezon lung.

– Aşa am văzut-o îmbrăcată odată, într-un film, pe Marilyn Monroe.

Combinezonul era făcut după moda anilor patruzeci, deopotrivă simplu şi provocator, în genul celor pe care le îmbracă astăzi tinerele mai îndrăznețe la petreceri. Daisy se imagină în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă, pieptănîndu-şi părul, îmbrăcată doar cu furoul elegant; apoi îşi închipui un bărbat înalt venind din spate şi punîndu-şi mîna pe umărul ei gol, moment în care ea şi-ar da capul pe spate şi i-ar zîmbi, iar el şi-ar strecura mîna pe sub mătasea fină, i-ar atinge sînii şi ar începe să o sărute...

– Ei? Ce crezi? o întrebă mătuşa Joella, smulgînd-o din visurile ei fanteziste.

– E minunat, răspunse Daisy şi o lacrimă i se scurse pe obraz. Amîndouă sînteţi atît de bune...

– Se pare că nu chiar atît de bune, o întrerupse mătuşa Joella, încruntîndu-se. De ce plîngi?

– S-a întîmplat ceva? o întrebă mama ei, apropiindu-se şi punîndu-şi, îngrijorată, palma pe mîna ei.

Daisy respiră adînc.

– Nu s-a întîmplat nimic rău. Numai că... am avut un fel de vedenie.

Mătuşa Jo, care avea limba mai ascuţită decît o lamă de cuţit, o privi printre gene.

– Mda, cred că a fost tare dureroasă.

– Jo!

Privindu-şi sora mustrător, mama luă în palme mîna fiicei ei.

– Draga mea, ia spune, ce s-a întîmplat?

Daisy respiră încă o dată adînc, ca să-şi facă curaj şi să-şi stăpînească lacrimile.

– Aş vrea să mă căsătoresc.

Cele două surori clipiră nedumerite, se uitară una la cealaltă, apoi se întoarseră din nou spre ea.

– Bine, dar asta e minunat, zise mama ei. Cu cine?

– Tocmai asta e problema, spuse Daisy. Nimeni nu vrea să se căsătorească cu mine.

În clipa aceea respiraţia controlată nu-i mai fu de nici un ajutor şi Daisy se văzu nevoită să-şi îngroape faţa în palme, ca să ascundă lacrimile care îi inundau obrajii.

Se lăsă un moment de tăcere. Daisy ştia că cele două femei se privesc din nou, comunicînd în felul acela tacit pe care numai surorile îl cunosc.

Mama ei îşi drese glasul.

– Cred că nu am înţeles prea bine. Tu te referi la cineva anume?

Mama ei, draga de ea, era profesoară de engleză şi nu-şi pierdea cumpătul nici în momentele tensionate. Vorbea mereu corect, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, respectînd toate normele gramaticale. Daisy îi semăna, vorba ceea: *aşchia nu sare departe de trunchi.* Chiar şi atunci cînd era supărată, mama ei vorbea într-o engleză impecabilă.

Daisy scutură din cap şi-şi şterse lacrimile, ca să le poată privi din nou.

– Nu, nu sufăr din pricina unei iubiri neîmpărtăşite, însă aş vrea să mă căsătoresc şi să fac copii înainte să îmbătrînesc, iar asta nu se va întîmpla decît dacă voi proceda la nişte schimbări radicale.

– Ce fel de schimbări? întrebă îngrijorată mătuşa Jo.

– Uitaţi-vă la mine! Sînt plictisitoare şi nu am nici un fel de farmec. Cine să se uite la mine? Nici măcar bietul Wally Herndon nu s-a arătat interesat. Trebuie neapărat să schimb o mulţime de lucruri la *mine*.

Inspiră adînc.

– Trebuie să mă mai aranjez şi eu. Trebuie să-i fac pe bărbaţi să mă bage în seamă. Aş vrea să merg în locuri unde pot întîlni bărbaţi singuri – adică în cluburi sau la dans.

Se opri, aşteptîndu-se la protestul celor două femei, însă ele continuau să tacă. Mai trase o dată aer în piept şi spuse ce era mai important:

– Trebuie să locuiesc singură, într-un loc numai al meu.

Apoi aşteptă.

Din nou cele două surori schimbară priviri cu subînţeles. Tăcerea se prelungea, iar nervii lui Daisy se întindeau la maxim. Ce urma să facă dacă ele aveau să se împotrivească? Li se va putea opune? Problema era că le iubea mult şi voia să le ştie fericite. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să le supere sau să le facă de ruşine.

În clipa următoare cele două surori, cu figurile luminate de zîmbet, îşi întoarseră privirile spre ea.

– Ei bine, era şi timpul, zise mătuşa Jo.

– O să te ajutăm, adăugă mama ei, continuînd să zîmbească.

2

Daisy conduse pînă la serviciu cu gesturi automate. Noroc că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa stopurilor, deoarece în drumul ei exista doar un semafor: avantajele traiului într-un oraş mic. Locuia la cinci clădiri distanţă de bibliotecă şi, ca să cruţe oraşul de poluare, cînd vremea era bună mergea la serviciu pe jos. În dimineaţa aceea, însă, ploaia nu contenise, iar căldura o ameţea.

Mintea îi era plină de planuri şi, înainte să-şi aşeze poşeta în sertarul de jos al biroului, scoase hîrtia pe care îşi însemnase toate articolele de care avea nevoie, dornică să le mai studieze o dată. Mama ei şi mătuşa Jo se arătaseră exagerat de entuziasmate, adăugînd şi ele ideile lor şi, după ce se gîndiseră bine, hotărîseră ca mai întîi de toate să se îngrijească de articolele cele mai scumpe. Avea un cont bunicel la bancă datorită faptului că locuia cu mama şi cu mătuşa Jo cu care împărţea cheltuielile. În plus, produsele de la băcănie şi serviciul public nu necesitau bani mulţi, iar casa fusese achitată de mult. Maşina ei, un Ford cumpărat în urmă cu opt ani, era şi ea achitată. Salariul de bibliotecară, deşi îndeplinea funcţia de director, era destul de mic. Titlul nu însemna mare lucru, din moment ce primarul avea dreptul de a angaja şi de a concedia oamenii; ei îi revenea sarcina să hotărască ce cărţi să cumpere biblioteca – din bugetul

mai mult decît modest – şi cam atît. Dar cînd poţi să-ţi pui cel puţin jumătate din salariu deoparte în fiecare an (chiar dacă salariul e de nimic), ei bine... sumele se adună. Începuse chiar să investească la bursă după ce verificase cu minuţiozitate pe Internet companiile alese. Warren Buffett[1] n-ar fi avut vreun motiv să fie invidios, însă ea era mîndră de alegerea făcută.

Important era faptul că-şi putea permite să locuiască singură, într-o casă numai a ei. Problema era că în Hillsboro, Alabama, nu prea se găseau locuinţe de închiriat. Putea, ce-i drept, să se mute într-unul dintre oraşele mai mari, de pildă în Scottsboro sau în Fort Payne, însă dorea să rămînă aproape, în zonă. Sora ei deja se mutase în Huntsville şi, cu toate că nu stătea chiar atît de departe (cam la o oră de mers cu maşina), nu era ca atunci cînd locuise în oraş. În plus, Temple Nolan, primarul, obişnuia să angajeze în slujbele locale numai cetăţeni ai oraşului, politică pe care Daisy o aprecia. Prin urmare, nu putea să-i ceară să facă o excepţie în cazul ei. Ca atare, trebuia să găsească o locuinţă acolo, în Hillsboro.

Hillsboro avea un singur ziar care apărea săptămînal, vinerea. Ultimul număr se afla încă pe biroul ei. Îl deschise la pagina de publicitate – singura – şi aruncă o privire peste coloanele cu anunţuri. Află că cineva a găsit o pisică albă pe Vine Street, că doamna Washburn era dornică să angajeze o persoană care să o ajute la îngrijirea socrului ei, în vîrstă de nouăzeci şi opt de ani, căruia îi plăcea să se dezbrace în pielea goală în cele mai nepotrivite momente, de obicei cînd mai era şi altcineva de faţă. Închirieri, închirieri... În cele din urmă găsi rubrica micuţă, pe care o parcurse rapid. Erau opt anunţuri, chiar mai mult decît sperase ea.

* Warren Edward Buffett (1930–) – magnat american, preşedinte al companiei Berkshire Hathaway Inc., companie de investiţii cu o cifră de afaceri de peste două miliarde de dolari (n.tr.).

Una dintre adrese i se părea cunoscută şi renunță imediat la ea; era vorba despre o cameră de închiriat în casa lui Beulah Wilson, la etaj. Tot oraşul ştia că Beulah nu respecta intimitatea chiriaşilor ei şi cotrobăia prin toate camerele atunci cînd voia, de parcă ar fi fost convinsă că va găsi tone de cocaină. Apoi bîrfea cu apropiații ei despre ceea ce se întîmpla să găsească. Aşa s-a aflat că domnişoara Mavis Dixon avea o cutie plină cu reviste *Playgirl.* Domnişoara era atît de antipatică, încît toată lumea considera că se mulțumea şi ea cu posterele din mijloc, întrucît nu avea să cunoască niciodată un bărbat care s-o dorească.

În nici un caz nu putea locui în casa lui Beulah Wilson, hotărî Daisy.

Examină celelalte posibilități.

– Vine Street, murmură ea, citind următorul anunț.

Probabil că era vorba de apartamentul micuț pe care familia Simmons îl construise deasupra garajului. N-ar fi fost o alegere rea. Chiria trebuia să fie mai mult decît rezonabilă, vecinii cumsecade, şi, în plus, se va bucura de intimitate, pentru că Edith Simmons, o văduvă care suferea de artrită, n-ar fi putut urca scările ca să-şi vîre nasul în locuința ei. Toată lumea ştia că angajase pe cineva care să o ajute la treburile gospodăreşti, pentru că ea nu se mai putea apleca.

Daisy încercui anunțul, apoi le citi în grabă pe celelalte. Era vorba de două apartamente în comun în Forrest Hill, în partea cealaltă a autostrăzii, însă chiria era mare, şi apartamentele arătau chiar rău. Puteau fi şi acestea o variantă, dar le va vizita doar dacă doamna Simmons închiriase deja apartamentul de deasupra garajului. Mai era o casă pe Lassiter Avenue, însă adresa nu-i spunea nimic. Se întoarse către harta oraşului ca să vadă pe unde se afla Lassiter Avenue. Cînd constată că strada ținea de partea

mai dură a oraşului, renunţă. Nu ştia exact cît era de periculoasă zona, însă presupunea că Hillsboro nu ducea lipsă de răufăcători.

Cele trei anunţuri care mai rămăseseră nu prezentau interes. Era liberă o parte dintr-un duplex, dar ar fi trebuit să accepte ca în cealaltă parte să locuiască familia Farris – familie de condiţie proastă. I-ar fi fost imposibil să suporte ţipetele şi blestemele lor. O altă locuinţă se afla aproape de Fort Payne, deci prea departe, iar ultimul anunţ propunea o casă mobilă, aflată şi ea în partea rău famată a oraşului.

Daisy formă în grabă numărul doamnei Simmons, sperînd că apartamentul nu fusese închiriat, deşi ziarul era vechi de patru zile.

Telefonul sună îndelung. Daisy aşteptă ştiind că doamna Simmons se mişca foarte greu. Varney, fiul ei, îi dăduse un telefon fără fir ca să nu mai fie nevoită să se deplaseze pentru a răspunde, însă bătrîna îşi avea fixurile ei, drept care a considerat telefonul o povară, şi, ca din întîmplare l-a scăpat în closet. Doamna Simmons şi-a reluat obiceiul de a folosi telefonul cu fir, iar Varney a dovedit suficientă înţelepciune ca să nu-i mai cumpere altul.

– Alo? Glasul doamnei Simmons răsună răguşit în receptor.

– Bună ziua, doamnă Simmons. Sînt Daisy Minor. Ce mai faceţi?

– Bine, draga mea. Ploaia asta îmi cam dă dureri în articulaţii, dar e nevoie de ea, aşa că nu ar trebui să mă plîng. Ce fac mama ta şi mătuşa Joella?

– Şi ele sînt bine. Fac conserve din roşiile şi mazărea din grădină.

– Ei, eu nu mai fac conserve, scîrţîi din nou vocea doamnei Simmons. Anul trecut, Timmie (Timmie era soţia lui Varney) mi-a adus nişte pere şi am făcut dulceaţă. Eu

nici măcar nu încerc să mai am grijă de o grădină. Genunchii mei au îmbătrînit de tot şi nu mai fac faţă.

– Aţi putea să faceţi o operaţie, îi sugeră Daisy.

Se simţea obligată să încerce şi să-i propună o soluţie, deşi ştia că Varney şi Timmie îi făceau de ani de zile aceeaşi propunere, dar fără rezultat.

– Vai de mine, Mertis Bainbridge a făcut chestia asta şi-a zis că n-ar mai vrea să treacă prin aşa ceva. Operaţia i-a adus numai necazuri.

Mertis Bainbridge era o ipohondră notorie, care nu făcea altceva decît să se plîngă tot timpul. Dacă cineva i-ar fi făcut cadou o maşină, cu siguranţă că s-ar fi arătat nemulţumită pentru că ar fi trebuit să cumpere benzina. Daisy se feri să facă vreun comentariu deoarece Mertis era una dintre cele mai apropiate prietene ale doamnei Simmons.

– Bine, dar oamenii sînt diferiţi, zise ea cu diplomaţie. Dumneavoastră sînteţi o fire mult mai puternică decît doamna Mertis, aşa că s-ar putea să aveţi rezultate mai bune.

Doamnei Simmons îi făcea mare plăcere să i se spună că era o femeie puternică, deoarece putea suporta dureri atît de mari.

– Mda, o să mă mai gîndesc.

Cu siguranţă că nu avea să se mai gîndească, însă Daisy respectase bunele maniere şi se arătase preocupată de sănătatea bătrînei.

– V-am sunat ca să vă întreb în legătură cu apartamentul de deasupra garajului. L-aţi închiriat cumva?

– Nu, draga mea, încă nu. Cunoşti pe cineva care ar putea fi interesat?

– Pe mine m-ar interesa. Vă deranjează dacă trec să-l văd pe la prînz?

– Păi... nu m-ar deranja. Dar mai întîi am să vorbesc cu mama ta. Te sun eu. Eşti la serviciu, nu?

Daisy clipi nedumerită. Oare auzise bine?

– Ce-ați spus? întrebă ea politicos. De ce trebuie să vorbiți cu mama?

– Cum de ce, ca să văd dacă e totul în regulă, bine-înțeles. Nu-ți pot închiria apartamentul fără aprobarea ei.

Cuvintele o şocară.

– Fără aprobarea ei? Dar am treizeci şi patru de ani! Nu trebuie să mi se dea voie să locuiesc unde vreau.

– Draga mea, poate că te-ai certat cu ea, iar eu n-aş vrea să-i provoc necazuri lui Evelyn.

– Nu ne-am certat, protestă Daisy.

Simțea că o strînge ceva de gît şi abia de mai putea vorbi. Dumnezeule, oare tot oraşul credea că nu poate face nimic fără permisiunea mamei ei? Păi nu era de mirare faptul că nu o invita nimeni în oraş! Sentimentului de umilință i se alătura acum furia la gîndul că doamnei Simmons nici nu-i trecuse prin minte că ar putea s-o jignească.

– Dacă stau bine şi mă gîndesc, doamnă Simmons, am impresia că apartamentul nu este deloc potrivit pentru mine.

S-a dovedit nepoliticoasă şi a închis imediat telefonul fără să-şi mai ia la revedere. Doamna Simmons avea să povestească acum tuturor prietenelor sale cît de tăioasă fusese Daisy şi că, fără îndoială, se certase cu mama ei, însă nu mai avea ce face. În plus, chiar dacă bătrînei îi era cu neputință să cotrobăiască prin camerele ei, cu siguranță că ar fi înregistrat orice mişcare făcea şi s-ar fi simțit datoare s-o informeze apoi pe mama ei. Daisy nu intenționa să facă nimic rău, însă acest... control ar fi deranjat-o.

Se simțea umilită. Oare toate prietenele şi cunoştințele ei credeau că este incapabilă să ia singură o hotărîre? Întotdeauna se considerase o femeie inteligentă, responsabilă, stăpînă pe sine, însă doamna Simmons, care o cunoştea de-o viață, gîndea cu totul altfel!

Schimbarea pe care era gata să o facă i se păru tardivă. Ar fi trebuit să ia măsuri radicale în urmă cu zece ani. Atunci i-ar fi fost mult mai uşor să-şi schimbe imaginea. Acum se simţea de parcă ar fi avut nevoie de o permisiune din partea Congresului şi încuviinţarea mamei ei pentru a schimba felul în care o privea lumea.

Poate că era mai bine să nu locuiască în apartamentul de deasupra garajului doamnei Simmons. Ar fi fost, într-adevăr, departe de casa părintească, însă tot sub supravegherea mamei. Dacă voia cu adevărat să-şi schimbe imaginea trebuia să dea impresia de independenţă totală.

Apartamentele în comun i se păreau o idee din ce în ce mai atrăgătoare.

Formă numărul din anunţ. Telefonul sună, dar nimeni nu se grăbi să răspundă. Se întrebă dacă nu cumva şi proprietarul apartamentelor avea artrită.

– Alo.

Era o voce somnoroasă de bărbat.

– Iertaţi-mă, v-am trezit cumva?

Daisy privi spre ceasul de deasupra biroului. Arăta ora nouă şi zece minute. Care patron se mai trezea atît de tîrziu?

– Nu-i nimic.

– V-am sunat în legătură cu anunţul despre închirieri...

– Îmi pare rău. Pe ultimul l-am închiriat ieri, spuse bărbatul şi închise telefonul.

La naiba!

Înfuriată de-a binelea, Daisy se uită din nou în ziar. Rămîneau adresa de pe Lassiter Avenue, duplexul în care mai locuia şi familia Farris şi casa mobilă din zona cea mai urîtă a oraşului. Despre duplex nici nu putea fi vorba.

Nu avea voie să renunţe dacă voia să se mai poată privi vreodată în oglindă. Trebuia să o scoată cumva la capăt. Cine ştie, la urma urmei s-ar putea ca atît casa mobilă, cît şi

duplexul de pe Lassiter Avenue să nu fie atît de rele. Putea accepta niște vecini scăpătați, atîta vreme cît își vedeau de treburile lor și nu făceau trafic cu droguri la colț de stradă.

Clopoțelul de deasupra ușii o preveni că intrase cineva. Daisy se ridică și își netezi fusta, cu toate că gestul era inutil. Pînă la prînz lucra singură, deoarece rareori se întîmpla să apară cineva în cursul dimineții. Clienții cei mai mulți veneau după-amiaza, după ce se încheiau orele la școală. Programul se modifica, cum era de așteptat, vara. Totuși majoritatea oamenilor veneau tot după-amiaza, poate și pentru că diminețile relativ răcoroase și le rezervau altor treburi. La ora douăsprezece venea Kendra Owens, care lucra pînă seara la nouă, cînd se închidea biblioteca, așa că femeia nu era niciodată singură. Cea care stătea singură mai mult timp era Daisy. Ea considera că era firesc ca responsabilitatea mai mare să cadă pe umerii ei.

– Nu-i nimeni aici? explodă un glas sonor, cavernos, înainte ca ea să apuce să iasă din biroul ce se afla în spatele tejghelei.

Daisy apăru grăbită, un pic contrariată și scandalizată de îndrăzneala celui care striga în bibliotecă, chiar dacă nu era nici un client acolo. Cînd îl văzu pe noul-venit, se opri brusc și-i răspunse tăios:

– Ba da, sigur că e cineva aici. Nu e nevoie să țipați.

Jack Russo, ofițer în poliția orașului, aștepta la capătul celălalt al tejghelei din lemn și părea foarte nerăbdător. Daisy îl cunoștea din vedere, însă nu stătuse niciodată de vorbă cu el, și nici nu era dornică de conversație. Adevărul era că nu o încînta deloc alegerea pe care o făcuse primarul Nolan pentru postul de ofițer. Bărbatul avea ceva care îi producea o stare de neliniște, dar nu putea preciza ce anume. De ce nu alesese și primarul pe cineva din zonă, pe cineva din poliția locală? Russo era un intrus și, din cîte observase ea,

îi plăcea să o facă pe grozavul prin oraş. Nu-i trebuia mult ca să provoace un conflict.

– Nu aş fi ţipat, dacă ar fi fost cineva la vedere, zise el pe un ton răspicat.

– Uşa nu ar fi fost deschisă dacă nu era nimeni înăuntru, răspunse Daisy la fel de răspicat.

Şah mat.

Ca înfăţişare, ofiţerul Russo era un bărbat bine, pe placul celor care îndrăgesc atleţii cu gîtul gros şi umeri largi. Daisy nu făcea parte dintre cei care credeau că orice atlet trebuie să fie, obligatoriu, un ignorant, dar nici nu punea prea mare preţ pe genul acesta de oameni. Fără îndoială că cei care se căzneau întreţinînd o asemenea musculatură sufereau de narcisism. Nu ştia ce vîrstă putea să aibă acest Russo; avea pielea netedă, cu excepţia unor cute fine în jurul ochilor, însă părul lui tuns scurt încărunţise la tîmple. În orice caz, avea o vîrstă prea înaintată pentru a mai lucra zilnic cu ganterele. Daisy nu lua în seamă nici aroganţa din privirea lui, nici buzele pline, parcă mereu pregătite să zîmbească dispreţuitor. Cine se credea, Elvis? În plus, mai era şi yankeu – Daisy aflase că fusese poliţist la Chicago sau la New York – şi mişcările lui trădau o agresivitate supărătoare. Dacă ar fi candidat vreodată pentru un post de conducere, aşa cum făcuse prefectul ţinutului, cu siguranţă că n-ar fi fost ales.

Daisy ar fi vrut să pufnească dispreţuitor, dar se abţinu. Părerea ei despre ofiţer nu era împărtăşită şi de alţii. Primarul Nolan îl plăcea, consiliul local îl admira şi, din cîte auzise, majoritatea femeilor singure îl considerau un tip formidabil. Cine ştie, poate că ea era cea care se înşela din cauza aversiunii pe care o simţea pentru el. Poate. Îşi zise că ar fi fost firesc şi politicos să lase prejudecăţile la o parte, dar în sinea ei se bucura că între ei se afla tejgheaua.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea pe un ton profesional în care se îmbina amabilitatea cu asprimea.

Pentru a lucra cu publicul, mai ales într-o bibliotecă, era necesară o adevărată tehnică. Pe de o parte trebuia să încurajeze publicul, determinîndu-l să citească, iar pe de alta era necesar să-l educe în spiritul respectului față de bibliotecă şi față de ceilalți cititori.

– Aş vrea să mă înscriu la biblioteca virtuală.

Orice altceva ar fi zis nu ar fi determinat-o să zîmbească atît de încîntată. Surprins de reacția ei, ofițerul îşi potrivi discret ținuta. Daisy avea de ce să se mîndrească de colecția din biblioteca virtuală a Statelor Unite. Alabama deținea primul loc în această privință. Oricare cetățean al statului se putea înscrie la orice bibliotecă şi avea acces pe Internet la mii de ziare, reviste, articole, enciclopedii, proiecte de cercetare, cărți de medicină şi la multe altele. Unele categorii de publicații se adresau copiilor şi se clasificau în materiale pentru lucrul la şcoală, materiale pentru temele de scris acasă şi publicații de interes general. Mai erau şi alte state care aveau biblioteci virtuale, însă cea din Alabama era de departe cea mai bogată.

– O să vă placă foarte mult, îi spuse ea entuziasmată, ridicînd tejgheaua prinsă în balamale şi ieşind din spațiul protector. Veniți cu mine.

Îl conduse la locul de înscriere, unde computerul conectat permanent la Internet aştepta pregătit. Daisy se aşează pe scaunul din fața computerului şi-i făcu semn ofițerului să-l apropie pe celălalt. Russo ridică scaunul, aducîndu-l mult prea aproape de ea, şi luă loc. Se lăsă pe spate, rezemîndu-se de spătar, apoi puse un picior peste celălalt. Era atitudinea pe care o adopta orice bărbat care voia să domine şi era obişnuit să dispună de tot spațiul din jurul lui.

Daisy se încruntă şi cîntări în minte zonele peste care pusese el stăpînire. Chiar nu ştia că n-are dreptul să-i sufoce

pe cei din jurul lui? Îşi îndepărtă scaunul cu cîţiva centimetri zicîndu-şi că omul avea, fără îndoială, „obiceiuri proaste".

Îi puse întrebările necesare şi înregistră răspunsurile în sistemul prevăzut de înscriere, apoi îi dădu o parolă. Nu se putea gîndi decît la faptul că bărbatul era atît de aproape de ea. De cîteva ori, nu se putu abţine şi privi coapsa musculoasă de lîngă piciorul ei. Dacă s-ar fi îndepărtat şi mai mult, nu ar mai fi ajuns la tastatură. Supărată şi dornică să-i dea de înţeles că apropierea lui i se părea sufocantă – oare poliţiştii din oraşele mari nu studiau şi chestiuni de genul ăsta? – îl privi exasperată şi aproape că sări de pe scaun cînd constată că Russo o fixa de mult cu privirea. Nici măcar n-o făcea cu discreţie.

Simţi cum sîngele îi năvăleşte în obraji. Ar fi trebuit să termine ce avea de făcut cît mai repede şi să se refugieze în biroul care o proteja de restul lumii, dar azi era o zi deosebită, ziua în care viaţa ei avea să se schimbe, şi hotărî să nu se mai lase intimidată. Fusese deja nepoliticoasă cu doamna Simmons, aşa că de ce l-ar ierta pe ofiţerul acesta?

– Mă priviţi prea insistent, îi zise ea direct. Sînt murdară pe faţă sau arăt a criminal?

– Nici una, nici alta, răspunse Russo. Aşa îi privesc poliţiştii pe oameni; face parte din meseria noastră.

La asta nu se gîndise. Îşi potoli cît de cît indignarea.

– Oricare ar fi cauza, vă rog să încetaţi, îi porunci ea. Nu e politicos şi mă şi stinghereşte atitudinea aceasta.

– Vă rog să mă iertaţi, zise Russo, dar continuă să o privească. Probabil că nu era obişnuit să se supună. Culoarea ochilor lui era un amestec de verde şi albastru-cenuşiu, predominînd verdele, şi contrasta cu tenul măsliniu. Ei bine, ea era cel mai puţin îndreptăţită să comenteze nuanţa ochilor altor persoane, din moment ce şi ai ei erau de un colorit diferit.

– Nu am vrut să vă stînjenesc în nici un fel, domnişoară... Daisy, parcă aşa vă numiţi, nu?

Îşi strînse puţin buzele, ca şi cînd l-ar fi preocupat ceva anume.

– Vreţi să vă duc undeva cu maşina?

De data aceasta Daisy se făcu roşie ca focul. De cînd apăruse filmul *Conducînd-o pe domnişoara Daisy*, multă lume îi făcea aceeaşi propunere. Asta nu o amuza. În plus, îl mustră în gînd, căci glumele pe seama numelui cuiva i se păreau mai mult decît grosolane.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea pe un ton atît de aspru, încît Russo îşi dădu seama că gluma lui nu o amuzase.

Se ridică de pe scaun, îi înmînă cardul din plastic pe care se afla scrisă parola lui şi, fără o vorbă, reveni, călcînd apăsat, la tejghea şi o lăsă în jos în urma ei, ca pe o barieră. Adăpostită în felul acesta, îl înfruntă.

– Vă rog să mă iertaţi, îi spuse el, pentru a doua oară.

Daisy era convinsă că nici prima oară, nici a doua oară el nu vorbise serios. Russo, cu coatele sprijinite de tejghea, se juca cu cardul.

– Cred că de multe ori vi se pune asta, am dreptate?

– De prea multe ori, răspunse ea pe acelaşi ton glacial.

Russo ridică uşor din umeri şi-şi înclină puţin capul, de parcă voia să-şi aşeze mai bine cămaşa, însă Daisy citise suficiente articole în reviste despre limbajul trupului, şi se întrebă dacă nu cumva încerca să o impresioneze cu statura lui. Dacă aşa stăteau lucrurile atunci îşi pierdea vremea degeaba.

După cîteva momente de tăcere în care Daisy refuză să ia în considerare sau să accepte scuzele lui, Russo mai dădu o dată din umeri şi-şi îndreptă spatele. Apoi lovi încet, de cîteva ori, cu cardul în tejghea şi zise:

– Mulţumesc pentru ajutor.

Fir-ar să fie, acum era obligată să-i răspundă.

– Cu plăcere, bîigui ea, privindu-l cum se îndreaptă spre uşă.

Era sigură că-l auzise chicotind.

La naiba cu yankeul ăsta! La urma urmelor, ce căuta aici? Dacă era un polițist atît de priceput, obişnuit să lucreze numai în oraşe mari, de ce nu rămăsese într-unul dintre ele? Ce căuta aici, în Hillsboro, un oraş pierdut printre munții din nordul statului Alabama, unde numărul locuitorilor abia depăşea nouă mii? Poate că era un polițist corupt şi fusese prins. Sau poate că apreciase greşit o situație şi împuşcase un om nevinovat şi neînarmat. Îl credea pe Russo în stare de tot felul de blestemății.

Se scutură – nu avea de gînd să-şi piardă vremea cu întrebări care-l priveau. Clienții prost educați nu erau deloc importanți mai ales acum cînd ea avea nişte planuri atît de măreție. Reuşi să-şi reprime indignarea. Avea un țel, o misiune şi nu voia să se întoarcă acasă în ziua aceea înainte de a-şi fi găsit o locuință.

Oftă, gîndindu-se la puținele posibilități pe care le mai avea. Dacă şi-ar respecta jurămîntului făcut, la noapte avea toate şansele să doarmă în maşină.

3

Primarul Temple Nolan îşi iubea mult oraşul. Hillsboro era neobişnuit de îngrămădit pentru un oraş din sud, unde pămîntul era ieftin şi se găsea din belşug, şi extinderea reprezenta cel mai simplu lucru cu putință. Totuşi, Hillsboro nu se mărise prea mult, şi rămăsese adunat într-o vale mică,

înconjurată de poalele Apalaşilor. Primarului îi plăcea şi intrarea în oraş: şoseaua principală, străjuită de două şiruri de cedri, urca un deal, apoi cotea la dreapta şi, deodată, vedeai oraşul întinzîndu-se la picioarele tale, semănînd mai degrabă cu un ţinut din New England decît cu unul din sudul însorit.

Se vedeau turle albe de biserici înălţîndu-se spre cer, stejari masivi şi nuci bătrîni cu coroane bogate, păşuni acoperite cu flori pastelate. Măi să fie, oraşul avea pînă şi o piaţetă în centru! Nu exista, însă, tribunal, pentru că Hillsboro nu era reşedinţa ţinutului. În schimb, aveau un centru frumos amenajat. Pe un acru de pămînt se făcuse un parc micuţ şi cochet, cu straturi de flori bine îngrijite, cu bănci, cu nelipsitul tun care amintea de războiul dintre state şi avea aşezate lîngă el mai multe proiectile. Multă lume din oraş venea în parc, aşa că investiţia care se făcuse i se părea primarului justificată.

Primăria, o clădire din cărămidă galbenă, fusese ridicată într-o parte a piaţetei şi era încadrată între departamentul de poliţie şi biblioteca străjuită de coloane albe a oraşului. Departamentul de poliţie era condus de ofiţerul Jack Russo, un yankeu aspru, dur, care păstra o ordine strictă în oraş, iar biblioteca de către domnişoara Daisy Minor, o fată bătrînă cum nu se putea mai rigidă. De fapt nu era bătrînă, ci mai degrabă deosebit de intransigentă. Primarul orăşelului, plin de oameni care mai de care mai ciudaţi, o agrea tocmai pentru că era atît de conservatoare şi de previzibilă.

De partea cealaltă a piaţetei se aflau mai multe prăvălii – o curăţătorie chimică, un magazin de computere, unul cu confecţii, cîteva prăvălii cu antichităţi, o autoservire, un magazin cu suveniruri. Hillsboro nu se mîndrea cu magazine elegante, însă localnicii găseau tot ce le era necesar ca să poată trăi şi să se poată bucura de viaţa pe care o

duceau acolo. Existau şi mici restaurante, însă nici unul nu se afla în centru; toate erau pe drumul spre Fort Payne. Excepție făcea Coffee Cup, o afacere foarte profitabilă pentru patroni, deoarece multă lume îşi lua acolo micul dejun şi masa de prînz. La şase după-amiaza, însă, ospătăria se închidea, pentru că cina nu aducea prea mulți muşterii.

Era un oraş paşnic, atît de paşnic cît poate fi un ținut în care forfotesc mai bine de nouă mii de oameni. În Hillsboro nu existau nici baruri, nici cluburi de noapte; ținutul părea să nu accepte alcoolul. Dacă totuşi ai fi vrut să bei ceva mai tare trebuia fie să mergi pînă la Scottsboro, care se separase de restul ținutului şi votase pentru băutură, fie mai departe, în Madison County. Oamenii se întorceau bine dispuşi în urma chefurilor, iar poliția se făcea că nu observă, atîta timp cît se duceau direct acasă. Dacă voiau să conducă şi să bea în acelaşi timp, atunci aveau de furcă cu poliția, ca şi puştii care încercau să fure baxuri cu bere pentru petrecerile lor.

Se găseau şi amatori de marijuana sau de pastile halucinogene, însă Temple Nolan se străduia să țină drogurile departe de Hillsboro. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care îl numise pe Jack Russo şef al poliției. Russo lucrase în Chicago şi la New York şi avea experiență bogată în supravegherea străzilor şi a aleilor, în plus ştia ce trebuie să facă atunci cînd era vorba de trafic de droguri. Dacă metodele lui păreau uneori prea dure, ei bine... dintre două rele trebuia ales răul cel mai mic. În favoarea lui Russo fusese şi faptul că venea din alt ținut. Îşi făcea bine treaba, fără să se lase angrenat în vechea rețea a oraşului, care punea în circulație o mulțime de informații şi permitea favoritismele. Dacă cineva accepta să i se facă o favoare, însemna că persoana respectivă datorează, la rîndul ei, un serviciu şi, înainte să-şi dea seama, lucrurile deveneau

ilegale, iar informaţiile care trebuia păstrate secrete deveneau publice. Angajînd un străin, Temple a anulat din start această posibilitate. Hillsboro trebuia să rămînă un oraş liniştit, aşa cum îi plăcea lui, iar ofiţerul Russo era un tip prea singuratic ca să intre în relaţii care nu-l priveau. Pînă acum, totul decursese perfect.

Temple era primar de nouă ani; obţinuse al treilea mandat cu un an înainte. Avea patruzeci şi cinci de ani şi era un bărbat chipeş, cu ochi albaştri şi păr negru, lucios. Crescuse în Hillsboro şi-l cunoşteau toţi cei cărora le plăcea sportul. Practicase fotbalul, baschetul, base-ball-ul – fără a se remarca în mod deosebit în vreunul din ele, dar acest fapt nu-i afectase popularitatea şi nici planurile. Nu-şi propusese să devină o vedetă în nici unul dintre sporturi. Cu toate acestea, nu cel mai bun sportiv se căsătorise cu majoreta cea mai frumoasă, ci onoarea îi revenise lui. Jennifer Whitehead, fire jovială, cu o înfăţişare foarte plăcută, devenise doamna Temple Nolan în luna iunie, după ce el îşi luase licenţa în administraţie publică. Anul următor se născuse Jason şi după alţi trei ani apăruse şi Paige. Fotografiile de familie înfăţişau un cuplu ideal asemeni celor din broşurile de planning familial.

Copiii lui s-au ţinut departe de „infracţiunile" specifice vîrstei. Jason se dovedise un student bun, ceea ce l-a ajutat să termine colegiul mai mult decît onorabil. Tînărul nu visa să ajungă printre oamenii de frunte ai oraşului, aşa cum făcuse Temple, şi studia medicina în Carolina de Nord. Paige avea douăzeci de ani, era la colegiu şi o pasionau matematica şi celelalte discipline ştiinţifice. Fata intenţiona să se ocupe de astrologie. Primarul avea copii deosebiţi; slavă Domnului, nici unul nu călcase pe urmele mamei lor.

Într-adevăr, comportarea lui Jennifer lăsa de dorit. Buna şi draga Jennifer! Temple ar fi trebuit să-şi dea seama că

avea un comportament neserios încă din anii de şcoală şi de colegiu, şi căsătoria nu avea să o schimbe. Temple se întreba dacă nu cumva soţia lui se culcase cu toţi bărbaţii din oraş. Dacă cei doi copii nu ar fi semănat atît de mult cu el, cu siguranţă le-ar fi făcut un test ADN. Se pare însă că la început Jennifer se străduise să-i rămînă fidelă; abia după ce împlinise Paige doi ani începuse să-l înşele sistematic.

Cariera sa politică n-ar fi fost, probabil, afectată de un divorţ, însă Temple nu intenţiona să facă pasul. Pe de-o parte pentru că amîndoi copiii îşi iubeau mama, iar el nu voia să-i mîhnească, iar pe de alta pentru că Jennifer era şi ea bună la ceva. Primarul considera că datorită ei cîştigase simpatia multor alegători – păreri de genul „bietul Nolan, face tot posibilul să-şi păstreze familia unită" erau împărtăşite de toată lumea; în plus, dacă avea nevoie să încheie o afacere în avantajul lui sau să obţină un serviciu, putea fi sigur că Jennifer era dispusă să-l ademenească pe respectivul partener.

Bineînţeles că viaţa lui intimă se consuma în altă parte. Nu se mai putea atinge de ea după aventurile detestabile pe care ea le avusese. Ar fi putut să stabilească o relaţie cu oricare dintre femeile disponibile din oraş dacă ar fi vrut s-o facă, însă el considera că un om înţelept nu-şi spală niciodată rufele murdare în public. În consecinţă, aventurile lui se consumau la distanţă. Oricum, nu-i era greu să găsească o femeie atunci cînd avea nevoie.

Telefonul sună, într-un mod deosebit faţă de celelalte linii care făceau legătura cu biroul. Era numărul lui privat. După ce aruncă o privire fugară spre uşă, ca să se asigure că era închisă, Temple răspunse.

– Da?

Nu-şi spunea niciodată numele, măsură de prevedere pe care şi-o lua mai ales cînd vorbea de pe telefonul mobil

şi pe care o adoptase şi pentru convorbirile de la telefonul fix.

– Avem probleme cu livrarea, se auzi o voce pe care Nolan o recunoscu imediat.

– O să fie o întîrziere?

– Da. Poate vreţi să vedeţi şi dumneavoastră.

Temple înjură în sinea lui; îşi programase o partidă de golf, dacă ar fi încetat blestemata asta de ploaie. Acum se vedea nevoit să conducă pînă la Huntsville. Glenn Sykes era un om de nădejde şi nu i-ar fi cerut să se întîlnească dacă nu era vorba despre ceva cu adevărat grav.

– Va trebui să-mi iau mai întîi prînzul, zise el scurt.

– Să veniţi la hambar, mai spuse Sykes. O să vă aştept acolo.

Închiseră amîndoi şi Temple aşeză încet receptorul în furcă. Cîtă vreme nu era vorba despre o evadare – lucru pe care Glenn l-ar fi pomenit, cu siguranţă – însemna că totul avea să fie bine. Oricum problemele ivite trebuia soluţionate repede, înainte ca treburile să se complice.

Trei ore mai tîrziu, aflîndu-se într-un hambar părăsit, Temple se uita la ceea ce însemna problema adevărată şi înjură printre dinţi estimînd posibilele pierderi.

– Ce s-a întîmplat?

– Supradoză, răspunse scurt Glenn Sykes.

Nu-i trebuia prea mult ca să-şi dea seama cum se întîmplase.

– A fost drogată?

– Da.

– Mitchell.

Sykes nu-l contrazise şi Temple oftă.

– Acest domn Mitchell a devenit o adevărată pacoste.

Nu era prima oară cînd Mitchell droga o fată. Ticălosul prefera ca ele să fie inconştiente atunci cînd le poseda.

Temple se întreba dacă nu cumva metoda aceasta îl făcea să se creadă mai puțin vinovat, dacă nu cumva individul avea impresia că poate păcăli pe cineva. Sau poate își închipuia că, dacă fetele nu se împotriveau, nu putea fi vorba de viol. Oricare ar fi fost raționamentul, era a doua oară cînd o fată murea din cauza lui. Să se folosească de marfă era una, dar nu și să reducă în felul acesta profitul.

– Mitchell a fost mereu o pacoste, mormăi înfuriat Sykes. Ticălosul ăsta creează prea multe probleme și nu merită să ne mai batem capul cu el.

– Sînt de acord cu tine.

– Vreți să pun ceva la cale?

– Mă tem că nu avem altă soluție. Distracția lui Mitchell ne costă prea mult.

Sykes răsuflă ușurat. Nu-i plăcea să lucreze cu asemenea nătărăi, iar Mitchell întrecuse măsura. Pe de altă parte, îi făcea mare plăcere să colaboreze cu Temple Nolan; omul nu se trăda niciodată și ținea permanent situația sub control. Sykes făcu semn către trupul ce zăcea pe jos.

– Ce vreți să fac cu cadavrul? Să-l îngrop sau să scap de el?

Temple stătu puțin pe gînduri, apoi întrebă:

– De cît timp a murit?

– Au trecut aproape patru ore de cînd am aflat eu.

– Mai așteaptă încă vreo două, ca să fii sigur, apoi scapă de el.

După șase ore dispărea efectul substanței și nu mai putea fi depistată în organism. După ce se scurgeau cele șase ore, autoritățile puteau doar să bănuiască despre ce era vorba, fără să aibă, însă, vreo dovadă.

– E un loc anume unde ați vrea să-l duc?

– Nu, doar să nu aibă nici o legătură cu noi.

Sykes își frecă, gînditor, bărbia.

– Atunci cred că o să-l duc în Marshall County. Cînd o să fie găsită, lumea o să creadă că e vreuna dintre muncitoarele emigrante şi n-o să-şi bată nimeni capul să o identifice.

Ridică privirea către acoperişul din tablă, pe care încă mai cădeau picăturile de ploaie.

– Ne ajută şi vremea; n-or să rămînă urme, oricît s-ar chinui mocofanii din Marshall să găsească vreuna.

– Da, e o idee bună.

Oftă din nou, privind la grămada mică de la picioarele lui. Moartea nu numai că scotea viaţa dintr-un trup, dar îl reducea la o masă amorfă, lipsită de freamătul şi de graţia pe care numai viaţa le-o conferă muşchilor. Nu era de acord cu cei care spuneau despre un mort că este doar adormit, deoarece întregul aspect al trupului se schimbă. Vie, fata asta fusese o frumuseţe plină de inocenţă, şi i-ar fi adus mulţi bani. Moartă, nu mai însemna nimic.

– O să-l sun pe Phillips, să-i zic ce s-a întîmplat şi ce-am hotărît în privinţa lui Mitchell.

Temple nu era nerăbdător să aibă această conversaţie, pentru că nu-i plăcea să recunoască atunci cînd făcea o greşeală, iar hotărîrea de a-l angaja pe Mitchell îi aparţinuse.

Ei bine, fusese o greşeală care urma să fie îndreptată. Mitchell drogase pentru ultima oară o fată.

4

Daisy stătea în ploaie şi se uita la casa prăpădită de pe Lassiter Avenue – ultima ei speranţă. Varul începuse să se cureţe de pe pereţi, puţinii arbuşti crescuţi la întîmplare

în jurul casei trebuia tunşi, curtea plină de buruieni părea să nu fi fost îngrijită toată vara, iar copertina de deasupra intrării era curbată din pricina ploilor. Într-o parte, plasa de la uşă era smulsă din ramă şi într-o fereastră remarcă o gaură cît toate zilele. Din fericire, curtea din spatele casei era îngrădită. Daisy încerca să mai găsească şi alte avantaje ale locuinţei, dar se lăsă păgubaşă. Casa era goală şi-şi aştepta chiriaşul.

– Numai să găsesc cheia şi intrăm imediat, zise proprietara, doamna Phipps, scotocind în imensa ei poşetă.

Doamna Phipps era scundă şi plinuţă, iar părul îi era coafat – sau poate aşa îl avea de la natură – în bucle mari, albe, moi, ce semănau cu nişte grupuri de nori. Înainta gîfîind, spre casă, pe trotuarul deteriorat.

– Nu este cine ştie ce, o preveni ea, şi Daisy se întrebă de ce mai simţea, oare, nevoia să o prevină, cînd totul era atît de evident. Are doar un salon, o bucătărie, două dormitoare şi o baie, dar E. B. şi cu mine am crescut aici doi copii. După ce a murit el, copiii mi-au adus un camion cu remorcă şi m-am mutat în casa băiatului celui mare, ca să am pe cineva aproape dacă mă îmbolnăvesc. Cu toate acestea, nu am vrut să renunţ la casa care a fost atîta vreme căminul meu. În plus, chiria mă ajută.

Podeaua verandei micuţe se lăsă puţin sub greutatea doamnei Phipps şi Daisy rămase în urmă, gîndindu-se că ar putea să fie nevoie de ea în cazul în care femeia ar fi căzut prin podea. Bătrîna ajunse la uşă fără să se petreacă nici un incident şi începu să se lupte cu yala care se încăpăţîna să nu se descuie. În cele din urmă cheia se răsuci şi doamna Phipps oftă de-atîta efort.

– În sfîrşit. Am făcut curăţenie după ce au plecat ultimii chiriaşi, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa gunoiului.

Casa era, într-adevăr, curată, remarcă Daisy cu bucurie.

Camerele erau mici, bucătăria abia îți permitea să înghesui o masă şi două scaune şi era de mirare că odată încăpuseră aici patru persoane. Podeaua era acoperită cu linoleum rupt din loc în loc, însă zonele respective puteau fi acoperite cu covoare. Baia era şi ea mică, dar cada fusese înlocuită cu o cabină de duş din fibră de sticlă albastră, deloc potrivită cu albul toaletei şi al chiuvetei. Într-o nişă făcută în perete se afla boilerul.

Trecu din nou din cameră în cameră, în tăcere, căutînd să şi le închipuie luminate, cu draperii la ferestre şi cu mobilă. Dacă va accepta să locuiască aici, va trebui să cumpere instalație de aer condiționat, carpete, aparatură pentru bucătărie şi mobilier pentru salon. Dormitorul era mobilat, slavă Domnului. Dacă nu va opta pentru articolele cele mai ieftine, ar putea depăşi suma de şase mii de dolari ca să facă din casa asta o locuință adevărată. Bine că nu se afla undeva unde prețurile erau mult prea piperate, pentru că în cazul acesta ar fi fost nevoită să cheltuiască dublu. Avea bani, dar în viața ei nu cheltuise o sumă atît de mare. I se strînse stomacul de teamă, la gîndul că urma să facă un pas atît de important.

Putea fie să cheltuiască banii, fie să rămînă în casa mamei ei unde să îmbătrînească şi, în cele din urmă, să moară. Singură.

– O iau, zise ea cu glas tare şi vorbele sunară ciudat, de parcă veneau de pe altă lume sau le rostise altcineva.

Chipul dolofan al doamnei Phipps se lumină brusc.

– Da? Nu credeam... vezi tu, nu păreai genul... Cîndva asta a fost o stradă tare liniştită, cu oameni cumsecade, însă vecinii s-au mutat cu toții spre centru, şi...

Rămase fără cuvinte, incapabilă să-şi exprime mirarea.

Daisy o înțelegea prea bine. Cu o săptămînă înainte –

Dumnezeule, nici măcar ieri! – nici ea nu şi-ar fi imaginat că ar putea să locuiască aici.

Poate că era, într-adevăr, disperată, dar în nici un caz patetică. Îşi încrucişă braţele la piept şi adoptă din nou ţinuta ei de bibliotecară.

– Veranda trebuie serios reparată. O să fac eu asta în locul dumneavoastră, însă v-aş ruga să scădeţi din preţul chiriei.

Doamna Phipps îşi încrucişă şi ea braţele.

– Şi de ce-aş face asta?

– Într-adevăr, la început nu veţi primi suma pe care o aşteptaţi, dar dacă vă gîndiţi mai bine, casa o să valoreze mai mult şi-atunci veţi putea cere un preţ mai mare data viitoare cînd o veţi închiria.

Daisy spera ca doamna Phipps să urmărească un profit pe termen lung. Daisy nu ştia încă la ce sumă se vor ridica reparaţiile, însă chiria era o sută douăzeci de dolari pe lună, ceea ce însemna că timp de cîteva luni doamna Phipps nu va avea nici un profit din închirierea casei.

– Nu cred că mă voi descurca fără bani atîta timp, zise bătrîna cu îndoială.

Daisy se gîndi puţin şi apoi zise:

– Ce-ar fi dacă v-aş plăti doar o dată la două luni? Aşa v-aţi putea descurca? Acum suport eu reparaţiile, după care, din două în două luni nu vă voi mai plăti chiria, pînă cînd îmi voi recupera banii. Sau, dacă vreţi, plătiţi dumneavoastră reparaţiile şi măriţi puţin chiria.

Doamna Phipps se lăsa cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

– Nu am suficienţi bani ca să-mi permit o asemenea cheltuială. Bine, facem cum zici tu. Dar vreau să încheiem şi un contract. Şi vreau şi chiria pe prima lună; după aceea

o să-mi plăteşti o dată la două luni, cum ziceai. În banii aceştia nu intră şi întreţinerea.

Daisy nici nu-şi imagina că o chirie de o sută douăzeci de dolari ar putea să includă şi întreţinerea. Zîmbi mulţumită şi îi strînse mîna.

– S-a făcut, zise ea.

– Cam micuţă, comentă mătuşa Jo. Venise împreună cu mama lui Daisy să viziteze noua locuinţă.

– O să fie nemaipomenită, o contrazise Evelyn hotărîtă. Puţin var şi nişte draperii la ferestre or să facă minuni. Şi apoi n-o să locuiască aici cine ştie cît. O să găsească pe cineva deosebit cît ai clipi din ochi. Daisy dragă, dacă ai nevoie de ceva de la noi din pod, să iei negreşit.

Mai privi o dată în jur.

– La ce decoraţiuni te-ai gîndit? întrebă apoi cu jumătate de gură, de parcă nu credea că s-ar fi putut găsi ceva care să ajute casa să arate mai bine.

– Unele comode, deloc greoaie, răspunse Daisy. Spaţiul este prea mic ca să încerc altceva. Nu ştiu ce să zic, mă gîndesc că s-ar potrivi nişte fotolii moi, acoperite cu huse pufoase, din lînă.

– Hm, pufni mătuşa Jo. Singura vietate cu lînă pufoasă pe care am văzut-o vreodată nu stătea locului decît legată. Cel mai neghiob cîine de pe faţa pămîntului!

Rîseră toate trei. Mătuşa Jo avea un simţ al umorului aproape absurd, însă Daisy şi mama ei adorau imaginaţia ei zburdalnică.

– Tu chiar o să ai nevoie de un cîine, îi spuse Evelyn, privind din nou în jur. Sau ia-ţi măcar un sistem de alarmă şi nişte gratii la ferestre.

Gratiile şi sistemul de alarmă ar fi însemnat o cheltuială de încă o mie de dolari.

– O să-mi caut un cîine, hotărî ea.

În plus, cîinele era şi o companie plăcută. Nu locuise niciodată singură, aşa că el ar fi ajutat-o să îndure mai uşor trecerea de la un mod de viaţă la altul. Şi chiar îi surîdea ideea de a avea din nou un animal de casă. Trecuseră opt ani – Doamne, ce mult! – de cînd murise ultimul lor cîine.

– Şi cînd te gîndeşti să te muţi? o întrebă mătuşa Jo.

– Nu ştiu.

Se uită în jur şi continuă:

– Casa este utilată aproape cu tot ce trebuie. Mai am nevoie de aparatura pentru bucătărie, pe care o să cer să mi-o trimită acasă, trebuie să cumpăr mobila şi covoarele, şi să pun draperiile. A, şi să zugrăvesc. E musai să mai dau o mînă de var.

Evelyn pufni, nemulţumită:

– O proprietară care se respectă ar fi zugrăvit casa după plecarea ultimilor chiriaşi.

– Bine, dar chiria este de numai o sută douăzeci de dolari. Nu pot să pretind ca în preţul acesta să intre şi zugrăveala.

– Uite, am auzit că Buck Latham face pe zugravul la sfîrşit de săptămînă, pentru un ban în plus, îi zise mătuşa Jo. O să-l sun în seara asta şi să vedem ce poate face.

Daisy îşi zise că angajarea zugravului ar însemna altă cheltuială.

– Dar pot să fac asta şi singură.

– Nu, nu poţi, se împotrivi cu dîrzenie mătuşa Jo. O să fii ocupată.

– Da, într-adevăr aşa este, dar tot îmi rămîne timp...

– Nu, nu-ţi rămîne. O să fii prea ocupată.

– Draga mea, Jo vrea să spună că ne-am tot gîndit la cîtă nevoie ai tu de un consilier în materie de modă şi de machiaj.

Daisy le privi cu ochi mari de uimire şi-şi înăbuşi cu greu rîsul.

– Şi de unde să iau eu aşa ceva?

Se îndoia că cei de la Wal-Mart au printre angajaţi şi un astfel de consilier.

– Şi de ce aş avea nevoie de cineva care să-mi spună cum vreau eu să arăt? Deja m-am gîndit la asta. Vreau să mă tundă Wilma şi poate chiar să-mi vopsesc părul într-o nuanţă mai deschisă O să-mi cumpăr şi articole de cosmetică...

Evelyn şi Joella dădură amîndouă din cap, dezaprobator.

– Asta nu înseamnă nimic, zise mătuşa Jo.

– Cum adică?

Evelyn se grăbi să continue:

– Draga mea, dacă ţii neapărat să faci treaba asta, atunci fă-o cum se cuvine. Într-adevăr, trebuie să-ţi schimbi coafura şi să începi să te fardezi, dar ceea ce-ţi trebuie ţie este *stilul*. Îţi trebuie o altă înfăţişare, îţi trebuie prestanţă, ceva care să-i facă pe bărbaţi să se întoarcă după tine şi să te privească. Felul în care te prezinţi contează mai mult ca orice, iar la farmacie, la standul de cosmetică, nu ai să înveţi aşa ceva.

– Dar şi-aşa o să cheltuiesc o grămadă de bani...

– Nu te arăta scumpă la tărîţe şi ieftină la făină. Crezi că generalul Eisenhower ar fi izbutit să cucerească Normandia dacă ar fi zis „Staţi aşa, irosim prea mulţi bani; haideţi să trimitem doar jumătate din flotă"? În toţi anii aceştia ai economisit destul, dar la ce sînt buni banii dacă nu te foloseşti de ei? Oricum, să nu-ţi închipui că trebuie să-i dai pe toţi.

Daisy se gîndi cîteva clipe la propunerea lor, apoi zise:

– Mai întîi vreau să văd ce pot să fac singură. După aceea, dacă nu sînt mulţumită, o să caut un consilier.

Cele două femei o cunoşteau prea bine şi ştiau că atunci cînd Daisy lua o hotărîre, nu putea fi convinsă să şi-o schimbe.

– Bine. Dar deocamdată nu-ţi lăsa părul pe mîna Wilmei, o preveni mătuşa Jo. Pagubele s-ar putea să nu mai poată fi recuperate.

– Dar tu tot la Wilma te coafezi! se indignă Daisy.

– Draga mea, eu nu o las să se apropie de părul meu cu nici un fel de substanţe. Ce-am văzut eu în salonul acela de înfrumuseţare te face să te cruceşti.

Daisy îşi imaginâ preţ de cîteva secunde cum ar arăta cu o creastă verde şi apoi hotărî să mai aştepte înainte să-şi facă o programare la Wilma. Poate că într-adevăr ar trebui să meargă într-un oraş mare să-şi facă părul, chiar dacă asta ar însemna ca la fiecare trei luni să facă această călătorie, pentru a-şi menţine noua înfăţişare. Da, dar în acelaşi timp un oraş mare însemna şi bani mai mulţi. Poate că Wilma era cam nepricepută, dar lucra ieftin.

– Adu-ţi aminte de Normandia, şopti Daisy.

– Întocmai, încuviinţă mama ei cu entuziasm.

Daisy era suficient de încăpăţînată, încît să se oprească în drum spre casă la farmacie şi să cheltuiască o sumă uluitoare pe un săculeţ cu cosmetice. Rimelul, fardul pentru pleoape, fardul pentru obraz, conturul de buze şi rujul abia dacă se simţeau în poşeta ei, însă în buzunar avea cu douăzeci şi cinci de dolari mai puţin, şi nici măcar nu cumpărase produse dintre cele mai bune. Proiectul ei începea să devină o adevărată capcană financiară.

Mai petrecuse ceva timp căutînd reviste de modă şi, în cele din urmă, alese una care părea să ofere cele mai multe indicaţii în legătură cu folosirea cosmeticelor. Oricine ştie să citească instrucţiunile poate să le şi aplice, îşi spuse ea

mulțumită, şi plecă acasă, ducînd într-o mînă sacoşa cu cumpărăturile făcute.

– Ce ți-ai luat? o întrebă mătuşa Jo, de îndată ce trecu pragul.

– Numai lucrurile de bază.

Daisy enumeră articolele din sacoşă.

– Nu vreau să încerc nimic complicat, cum ar fi, de exemplu, conturul pentru pleoape, pînă nu mă obişnuiesc cu toate celelalte. După cină o să le încerc şi o să vedem atunci cum îmi vin.

Pentru că era ziua ei de naştere, cina conținea felurile ei preferate de mîncare: friptură, piure şi mazăre verde. Era însă prea emoționată şi prea agitată ca să se bucure de masă aşa cum s-ar fi cuvenit; se întîmplaseră multe în ziua aceea, şi era încă agitată. După ce făcură ordine în bucătărie, mama ei şi mătuşa Jo se aşezară în fața televizorului ca să se uite la *Roata Norocului*. Daisy urcă în camera ei pentru a proba ceea ce îşi cumpărase.

Mai întîi studie revista, urmărind cel mai adecvat mod de aplicare a fardului pentru pleoape: imediat sub sprînceană trebuia aplicată o nuanță mai deschisă, în mijloc o alta mai închisă, iar cea mai pronunțată acolo unde se plia pleoapa. Părea destul de simplu. Găsise şi scheme care propuneau ca model ochii ca de căprioară ai lui Audrey Hepburn. Daisy deschise cutia minusculă şi se uită cu luare-aminte la cele patru nuanțe de maro. Ce culoare ştearsă! Poate ar fi fost mai bine să aleagă nuanțele de albastru sau verde, sau chiar violet. Dar dacă s-ar fi orientat spre albastru, nu s-ar fi potrivit cu ochiul ei verde, iar nuanța verde nu s-ar fi armonizat cu ochiul albastru. Nu reuşise să-şi imagineze cum i-ar sta cu violet, astfel încît se oprise asupra maroului.

Îşi duse tezaurul în baie şi alinie toate articolele pe măsuța de toaletă. Pensula pentru fardul de pleoape era

foarte fină; Daisy o scoase din cutie şi o trecu uşor peste cea mai deschisă dintre nuanţe, apoi atinse porţiunea de sub sprîncene, aşa cum se indica în catalog. Pe urmă se uită în oglindă; ei bine, nu se observa nici o schimbare. Nu ştia dacă să răsufle uşurată sau să fie dezamăgită.

Acum trebuia să facă pasul următor: regiunea din mijloc. Avea două nuanţe pentru aceasta şi aprecie că amîndouă sînt potrivite. În consecinţă, pe o pleoapă aplică una dintre nuanţe, iar pe a doua pleoapă, cealaltă nuanţă, ca să poată face o comparaţie. După o scurtă examinare cu ochi critic în oglindă, îşi zise că nu exista o deosebire prea mare între ele. Ochii ei arătau, totuşi, altfel; păreau mai cenuşii. Din ce în ce mai entuziasmată, aplică nuanţa cea mai pronunţată pe marginea pleoapei, însă aprecie greşit cantitatea de fard de care avea nevoie. Ca urmare, figura ei amintea de cea a unui războinic, membru al cine ştie cărui trib de sălbatici. *Amestecă.* Revista spunea că trebuie să amestece şi Daisy amestecă, încercînd să estompeze nuanţa prea închisă.

Perfect, numai că acum semăna mai degrabă cu Cleopatra decît cu Audrey Hepburn. Una peste alta, nu fusese o treabă prea dificilă. Data viitoare va folosi cu măsură nuanţa cea mai închisă.

Urma rimelul. Conform revistei rimelul dădea farmec ochilor. Plină de nerăbdare, Daisy răsuci pensula de mai multe ori în tub, apoi o trecu, uşor, peste gene.

Cînd termină, ochii ei arătau de parcă trecuseră peste ei nişte omizi.

– O, nu! gemu ea, uitîndu-se îngrozită în oglindă.

Oare unde greşise? Nu semăna deloc cu nici unul dintre modelele din revistă! Genele arătau ca nişte ţepuşe groase, inestetice şi ori de cîte ori clipea erau gata să se lipească.

Dacă s-ar fi oprit tocmai acum ar fi dat dovadă de laşitate. Trebuia să meargă pînă la capăt. Fardul de obraz

nu putea avea un efect atît de dezastruos ca rimelul, aşa că Daisy trecu pensula mică prin pudra din spaţiul alungit rezervat fardului, după care îl împrăştie cu grijă pe obraji.

– Ai milă, Doamne! şopti ea, privind cutiuţa din mîna ei.

Cum putea să arate atît de întunecat pe faţa ei, iar în cutie atît de deschis? Obrajii ei păreau arşi de soare, numai că bronzul adevărat nu ajungea niciodată la nuanţa aceea de roz aprins.

Uluită din cale-afară, Daisy aplică şi produsele de cosmetică rămase – conturul de buze şi rujul. Nu-şi putea da seama dacă îi erau de folos sau arăta mai rău ca înainte. Tot ce ştia era că faţa ei arăta îngrozitor, ceva între aceea a unui clovn de rodeo şi o creatură dintr-un film de groază.

În mod sigur avea nevoie de ajutor.

Plină de amărăciune, coborî în salon, unde *Roata Norocului* încă nu se terminase. Evelyn şi Jo se holbară la ea cu ochii mari şi cu gurile căscate, amuţite de apariţia aceea ciudată.

– La naiba! izbucni în cele din urmă mătuşa Jo.

Daisy simţi cum îi urcă tot sîngele în obraji, făcîndu-i şi mai roşii.

– Am impresia că trebuie totuşi să te pricepi la chestiile astea.

– Să nu te superi, o imploră mama ei, ridicîndu-se şi cuprinzînd-o pe după umeri, pentru a o consola. Majoritatea fetelor învaţă asta din adolescenţă. Nimeni n-a reuşit de prima dată. Pe tine nu te-au interesat treburile acestea, dar nu e nici o problemă.

– Eu nu am timp să fac încercări şi să tot dau greş. Trebuie să rezolv totul acum.

– Păi de asta ţi-am şi propus un salon de înfrumuseţare. Hai, draga mea, gîndeşte-te puţin, aşa o să te deprinzi mai repede.

– Poate să mă învețe Beth, zise Daisy, încîntată de ideea care îi venise.

Sora ei mai mică nu exagera nici ea cu cosmeticele, însă ştia cum să se facă atrăgătoare. În plus, Beth nu i-ar cere nici un ban.

– N-aş crede, o contrazise mama ei cu blîndețe.

Daisy clipi. Ce greşeală! După ce îşi desprinse genele, întrebă:

– De ce?

Evelyn ezită o clipă, apoi oftă.

– Draga mea, tu ai fost mereu cea deşteaptă, aşa că Beth are pretenția ca frumusețea să fie teritoriul ei şi numai al ei. Nu ştiu dacă va fi foarte încîntată cînd îi vei cere să te ajute să fii şi frumoasă, şi deşteaptă. Bine, asta nu înseamnă că tu nu eşti o femeie frumoasă, se grăbi Evelyn să adauge, de teamă să nu-şi întristeze fiica şi mai mult, numai că nu ai învățat cum să-ți pui frumusețea în valoare.

Faptul că Beth ar putea fi măcar cît de cît invidioasă pe ea i se părea imposibil.

– Dar Beth a avut mereu note mari la şcoală. Nu este deloc prostuță. Este şi frumoasă, şi deşteaptă, aşa că de ce nu m-ar ajuta?

– Beth simte că nu este la fel de inteligentă ca tine. Ea a terminat liceul, pe cînd tu ai o diplomă de licență.

– Bine, dar nu a mers la colegiu pentru că a ales să se căsătorească la optsprezece ani cu iubitul ei din liceu şi să-şi creeze o familie minunată, sublinie Daisy. Ea a ales să nu meargă mai departe.

– Gîndeşte-te că şi tu îți pui mereu întrebări în legătură cu alegerile pe care nu le-ai făcut, interveni mătuşa Jo. Evelyn a vrut să spună că nu ar fi bine să-i dai această ocazie lui Beth. Se va simți prost dacă te va refuza, iar dacă nu, se va

simți ca şi cînd ar purta un pulover de lînă în miezul verii.

Din fericire, Daisy mai avea o idee.

– Cred că aş putea merge la un magazin din Chattanooga sau din Huntsville şi să-i las pe cei de-acolo să stabilească ce mi-ar veni bine.

– De fapt, o întrerupse mătuşa Jo, noi ne-am gîndit la cineva de-aici, din Hillsboro.

– De-aici?

Uluită, Daisy încercă să ghicească cine anume din Hillsboro ar putea fi măcar aproape de ideea de consilier în materie de înfrumusețare.

– La cine? S-a mutat cineva de curînd la noi în oraş?

– A, nu. Mătuşa Jo îşi drese glasul. Ne-am gîndit că Todd Lawrence ar fi numai bun.

– Todd Lawrence?! exclamă Daisy. Mătuşă Jo, dacă un bărbat este homosexual, asta nu înseamnă că poate fi şi un bun consilier în materie de înfrumusețare. În plus, nici nu ştiu dacă este, într-adevăr, „pe invers". Nu mi-ar plăcea deloc să-i cer să mă ajute, mai ales dacă nu este homosexual.

Todd Lawrence era cu cîțiva ani mai în vîrstă ca ea şi era un om foarte rezervat. La vîrsta de douăzeci de ani, părăsise oraşul şi, după cîte povestea mama lui – o văduvă senilă –, se descurcase bine pe Broadway. Cum femeia nu avea nici măcar un articol de ziar care să probeze succesul lui, toți crezuseră că bătrîna doamnă era doar o mamă căreia îi plăcea să creadă că fiul ei ajunsese un om important. După vreo cincisprezece ani, Todd se întoarse în Hillsboro ca să aibă grijă de mama lui, iar după moartea ei continuă să trăiască singur, în vechea locuință victoriană de la marginea oraşului.

– A, poți să fii sigură că e „pe invers", răspunse Evelyn. Şi-a deschis un magazin cu antichități şi cu decorațiuni

interioare în Huntsville! Şi, apoi, cîţi bărbaţi normali ştiu care e culoarea mov? De Paşti, Todd mi-a spus că îmi stă foarte bine în mov şi asta în faţa mai multor oameni. Nu am nici cea mai mică îndoială că e „pe invers".

– Nu ştiu ce să zic, interveni mătuşa Jo, gînditoare. Movul nu este un test chiar atît de grăitor. Cine ştie, poate că noţia vreunuia din oraş i-a cerut să se uite într-un catalog cu diferite nuanţe de şindrilă şi a găsit acolo culoarea asta. După părerea mea, un test adevărat ar fi să-l întrebăm ce părere are despre culoarea puricelui.

– Cum să-l întreb aşa ceva?

– Decît să-l întrebi deschis dacă e homosexual sau nu, cred că e mai bine aşa.

Daisy îşi frecă fruntea, descumpănită.

– Cred că ne abatem de la ce e mai important. Chiar dacă Todd ar fi homosexual...

– Este, ziseră surorile în cor.

– Bine, este. Asta nu înseamnă că ştie ceva despre cosmetice!

– Dar a fost pe Broadway, bineînţeles că se pricepe la cosmetice. Toţi din lumea spectacolelor se machiază, fie că sînt sau nu homosexuali. Şi, apoi, am vorbit deja cu el, mărturisi Evelyn.

Daisy oftă îngrozită.

– Hai, nu te înfuria, o potoli mama ei. A fost cît se poate de amabil şi a spus că o să te ajute cu dragă inimă. Nu trebuie decît să-i dai telefon cînd eşti pregătită.

– Nu pot face asta, protestă Daisy, scuturînd din cap.

– Atunci mai uită-te o dată în oglindă, îi propuse mătuşa Jo.

Cu strîngere de inimă, Daisy întoarse capul către oglinda de deasupra şemineului. Imaginea cu care se

confruntă o făcu să se cutremure. Acceptă fără să mai comenteze.

– O să-l sun dimineață.

– Fă-o acum, o îndemnă Evelyn.

5

Daisy nu mai avea astîmpăr. Stabilirea unei întîlniri cu Todd Lawrence fusese o treabă teribil de stresantă, deşi omul se dovedise foarte amabil, întocmai cum îi spusese şi mama ei. Era îngrijorată şi pentru că se temea să nu-l fi jignit – deşi, dacă Todd ar fi fost într-adevăr ofensat de propunerea ei, reuşea să ascundă foarte bine acest lucru. De fapt lui Daisy i se părea de-a dreptul umilitor să ceară ajutor pentru ceva atît de banal cum ar fi folosirea produselor cosmetice. Unde greşise? Nu putea accepta că este atît de nepricepută, încît să dea greş de la bun început. Deja îşi imagina glumele care aveau să se facă pe seama ei: Daisy Minor să-şi găsească un soţ? Ha-ha; ea habar n-are să folosească un rimel.

Oare chiar îşi dorea un bărbat incapabil să o vadă aşa cum era ea în realitate, care să prefere strălucirea fardurilor şi a lacului de buze?

Ei bine, da. Încercase să fie ea însăşi şi nu obţinuse nimic. Dacă era nevoită să apeleze la străluciri mincinoase ca să obţină ceea ce-şi dorea mai mult – adică o familie – atunci o va face, fără să mai stea pe gînduri.

Pregătindu-se să plece la serviciu, Daisy gemu cînd îşi dădu seama cît era de demodată garderoba ei. Pentru prima oară renunţase să-şi pregătească hainele de seara, iar acum

stătea în fața șifonierului, uitîndu-se la colecția de fuste croite fără gust, de bluze și rochii deloc elegante. Nu-i venea să se îmbrace cu nici una dintre ele. Stătu pe gînduri și se frămîntă pînă cînd, pentru prima oară în viața ei, era cît pe-aci să întîrzie la serviciu. În cele din urmă înhăță o pereche de pantaloni negri și largi și-i trase pe ea. Nu mai purtase pînă atunci pantaloni la slujbă, și asta din pricina stîngăciei sale și nu pentru că ar fi existat vreun regulament care s-o împiedice. Gestul ei însemna încă o modalitate de a rupe cu vechiul stil de viață, și inima începu să-i bată mai tare de teamă, dar și de entuziasm. Bineînțeles că toate bluzele ei erau anoste – albe și simple. Pînă la urmă îmbrăcă una, o îndesă în pantaloni, apoi strînse cureaua și se încălță cu o pereche de pantofi negri, lejeri.

Nu îndrăzni să se privească în oglindă, ci își luă în grabă poșeta și o porni în jos, pe scări.

Mătușa Jo ridică o sprînceană cînd o văzu, dar nu zise nimic.

– Ei bine? întrebă Daisy, stresată de tăcerea și privirea femeii.

Evelyn apăru din bucătărie și se uită cu luare-aminte la fiica ei.

– Drăguț, spuse ea în cele din urmă, dînd aprobator din cap. Este altceva. Iar pantalonii pun bine în evidență forma fundului.

O, Doamne! Nu va sta cu spatele la nimeni cît va fi ziua de lungă. Înspăimîntată, se uită repede la ceas. Nu mai avea timp să-și schimbe hainele.

– De ce a trebuit să spui asta? întrebă ea îndurerată.

Evelyn zîmbi.

– Draga mea, să nu-ți faci griji. Dacă țin eu bine minte, bărbații sînt subiectivi cînd vine vorba de fund. Să nu uiți să ți-l și legeni un pic cînd mergi.

– Să mă legăn, repetă Daisy uluită, încă nevenindu-i să creadă că mama ei – propria ei mamă! – o îndemna să-şi pună în evidenţă formele.

– Ştii tu... cînd într-o parte, cînd într-alta.

Şi, ca să-i demonstreze, mama ei se plimbă de-a lungul camerei cu şoldurile legănîndu-se într-un ritm care atrăgea atenţia asupra posteriorului ei. Mişcarea era uimitor de senzuală, şi Daisy rămase cu gura căscată. Mama *ei?* Mama ei, intelectuala lipsită de sofisticării!

– Dar nici prea mult, o sfătui mătuşa Jo. Altfel o să dai impresia că eşti un sac din care se luptă să iasă afară doi purcei.

Gata, mai mult de-atît nu putea îndura. Bîiguind un „la revedere", Daisy ţîşni din încăpere.

Abia reuşise să bage cheia în uşa de acces pentru angajaţi, cînd în spatele ei opri o maşină albă din care coborî ofiţerul Russo. Exact omul pe care n-ar fi vrut să-l vadă în ziua aceea. Încercă să se întoarcă într-o parte, ca să nu i se vadă fundul, cu toate că el nu părea deloc interesat de acea parte a corpului ei. O privi încruntat.

– Aţi întîrziat.

Daisy se uită la ceas. Mai erau încă douăsprezece secunde pînă la ora nouă.

– Ba am venit la timp.

– Întotdeauna veniţi cu o jumătate de oră mai devreme. Deci astăzi aţi întîrziat.

– Dar de unde ştiţi la ce oră ajung eu la serviciu? întrebă Daisy, simţind cum se îmbujorează şi cum începe să se enerveze.

Pentru prima oară întîrziase şi ea, şi tocmai atunci a trebuit să fie aşteptată. În plus, Russo se apropiase prea mult de ea, de parcă voia să o intimideze cu statura lui. De

fapt reuşi, din moment ce Daisy se îmbujoră şi-şi pierdu cumpătul. Încercă să se apropie şi mai mult de uşă.

– Lumina este aprinsă în bibliotecă atunci cînd trec pe aici.

Adică ea ajungea la serviciu mereu – mă rog, aproape mereu – înaintea lui. Abia se stăpîni să nu zîmbească cu superioritate şi, cu puţin efort, intră în rolul de bibliotecară.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Mda, răspunse el tăios, cu accentul lui de yankeu. Seara trecută am încercat să mă conectez la biblioteca virtuală, dar nu a vrut să se deschidă. Cred că aţi notat greşit parola.

De ce mereu e vinovată femeia cînd nu merge ceva? se întrebă ea, ridicînd – doar în sinea ei! – ochii spre cer.

– Dacă nu se deschide pagina, s-ar putea să trebuiască îmbunătăţit *browser*-ul.

Russo se uită la ea de parcă îi vorbea într-o limbă străină.

– *Browser*-ul, repetă Daisy. Cît de vechi este sistemul dumneavoastră?

Russo ridică din umeri.

– Are doi sau trei ani.

– De cînd l-aţi cumpărat l-aţi îmbunătăţit vreodată?

Intuise răspunsul înainte să rostească întrebarea. I-ar fi plăcut la nebunie să-l lase să-şi dea seama cît de previzibil era, însă bunele maniere şi faptul că toată viaţa îi plăcuse să se facă de folos îi trezi conştiinţa. Era bibliotecară; datoria ei era să-l ajute cu biblioteca virtuală.

– Aveţi un laptop sau un calculator de birou?

Daisy putea paria că avea laptop. Ofiţerul era genul de om grăbit să-şi mute computerul de colo-colo, după cum îi era mai comod.

– Laptop.

Daisy se felicită în sinea ei.

– Dacă îl aduceți aici, o să vă arăt cum îl puteți îmbunătăți. Asta dacă aveți suficientă memorie.

Nu avea decît să hotărască singur la ce se referea ea: la creierul lui sau la computer?

După cum o privi printre gene, se părea că ofițerul se gîndea la prima variantă, dar evită discuția.

– Îl am în mașină.

Se întoarse la mașina lui elegantă, luă laptopul de pe scaunul din dreapta șoferului și-l aduse la ușa bibliotecii.

Daisy descuie și se întoarse să-l ia.

– Puteți să veniți după el la prînz, zise ea.

Russo nu-i dădu aparatul.

– Nu puteți face asta acum?

– Ba asta am de gînd, numai că durează cîteva minute.

– Ce înseamnă „cîteva" minute?

Daisy se sperie cînd își dădu seama că bărbatul avea de gînd să aștepte acolo.

– Nu trebuie să mergeți la slujbă?

Russo îi arătă pagerul de la brîu.

– Eu sînt mereu la slujbă. Ce înseamnă „cîteva" minute? repetă el întrebarea.

La naiba cu electronica modernă, își zise ea înciudată. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era prezența lui curioasă.

– Depinde.

Aprecie cam cît de mult va dura.

– Să zicem... patruzeci și cinci de minute, poate chiar o oră.

– O să aștept.

Asta era chiar culmea! Singura ei speranță era că îmbunătățirea va dura, totuși, mai puțin și va scăpa mai repede de el.

– Bine. Ne vedem la intrarea din față.

Intră în clădire, gata să-l lovească în nas cu uşa cînd Russo păşi în urma ei. Întinsese la timp mîna liberă şi bară lovitura.

– O să vin pe-aici, zise el, privind-o insistent.

Daisy îşi îndreptă umerii.

– Nu se poate.

– De ce nu?

Daisy consideră că nu era nevoie să-i explice şi făcu semn spre inscripţia de pe uşă, aflată la cîţiva centimetri de ochii lui.

– Aceasta este intrarea angajaţilor, iar dumneavoastră nu faceţi parte dintre ei.

– Dar sînt şi eu angajat al oraşului.

– Nu lucraţi la bibliotecă şi asta e tot ce contează.

– La naiba, domniţă, cu ce vă deranjează? îşi pierdu el răbdarea.

Alte bile negre pentru comportamentul lui. Defectele lui începeau să concureze scorurile din NBA.

– Mergeţi la intrarea din faţă, vă rog, zise ea pe un ton ferm.

Încăpăţînarea ce se citea pe chipul ei dădu roade. Russo o privi furios, însă, după ce îşi înăbuşi o înjurătură, făcu cale întoarsă spre intrarea din faţă a clădirii.

Daisy rămase pe loc, cu ochii cît ceapa, nevenindu-i să creadă. Omul acesta tocmai spusese cuvîntul acela obscen. Era convinsă că nu se înşelase. Doar îl mai auzise şi înainte; puţine erau filmele în care să nu fie folosit cuvîntul cu pricina. În plus, fusese şi la colegiu, unde tinerii căutau să-şi dea importanţă, să pară grozavi, folosind cuvintele triviale pe care le cunoşteau; pînă şi ea o făcuse. Dar Hillsboro era un orăşel din Sud şi aici încă se considera o atitudine necivilizată faptul că bărbaţii foloseau astfel de vorbe în faţa

femeilor, femei care nu erau şocate indiferent de ce le era dat să audă din partea soților sau a prietenilor lor în intimitate. În schimb ar fi sărit ca arse dacă în public se vorbea vulgar. Să spui aşa ceva în fața unei femei pe care aproape că n-o cunoşti era o adevărată... ba nu, dovedea o lipsă acută de bun-simț şi de respect...

Bubuiturile care veneau dinspre intrarea din față o smulseră din reflecțiile sale pline de indignare; bruta ajunsese deja la uşă. Mormăind înfuriată, Daisy se grăbi să traverseze încăperea întunecată, ca să descuie.

– De ce-a durat atît? se răsti Russo de îndată ce păşi înăuntru.

– Am rămas încremenită din cauza vocabularului dumitale, răspunse ea pe un ton glacial, luîndu-i laptopul din mînă şi ducîndu-l la computerul bibliotecii conectat la Internet, în drum aprinzînd luminile din clădire.

Russo bombăni din nou ceva dar, din fericire, Daisy nu înțelese. Cu remarca următoare nu mai avu, însă, acelaşi noroc.

– Eşti prea tînără ca să fii mereu țîfnoasă asemeni cucoanelor din oraşul acesta.

Daisy reuşi să-şi ascundă uimirea şi să nu se bîlbîie:

– Comportamentul civilizat nu are nimic de-a face cu vîrsta, ci mai degrabă cu buna creştere.

Puse jos laptopul şi îl conectă la sursa de curent şi la orificiul rezervat telefonului.

Ofițerul reacționă abia după un minut de gîndire.

– O insulți cumva pe mama? se răsti el în cele din urmă.

– Nu ştiu, oare asta fac? Sau dumneata ignori tot ce te-a învățat?

– La naiba! explodă el, după care trase adînc aer în piept. Bine, îmi pare rău. Uneori uit că locuiesc în Mayberry.

Dacă cei de-aici erau atît de plicticoşi şi de convenţionali, poate că era bine să se întoarcă de unde venise, îşi spuse Daisy, dar tăcu de teamă ca discuţia să nu devină mult mai aprinsă.

– Scuzele îţi sînt acceptate, spuse ea pe un ton sec. În alte împrejurări ar fi fost în stare să folosească un ton mult mai amabil.

Se aşeză şi se conectă la Internet, apoi bătu adresa *browser*-ului şi aşteptă să fie găsit site-ul şi să fie afişată pagina respectivă. Apăsă apoi butonul pentru perfecţionarea calculatoruiui şi lăsă tehnica să continue treaba.

– Asta e tot? întrebă Russo cu ochii la indicele de timp.

– Da. Ar trebui să faci asta în mod regulat, cel puţin o dată la şase luni.

– Chiar te pricepi la chestiuni din acestea.

– Nu am avut încotro, a trebuit să mă ocup de noua tehnologie de cînd cu biblioteca virtuală.

Russo se aşeză lîngă ea, din nou prea aproape, desigur, şi Daisy îşi trase scaunul într-o parte.

– Ştii ce trebuie făcut în faţa unui computer.

– Nu, nu chiar. Ştiu cum să fac chestia asta, însă a trebuit să învăţ. Mă descurc cînd sînt în reţea, pot să conectez un sistem şi să instalez programe, dar fără ca asta să devină o manie.

– Primăria nici măcar nu este conectată la Internet. Numai facturile şi statele de plată sînt computerizate. Atît.

Russo se aplecă, se sprijini cu coatele pe genunchi şi se uită cu atenţie la ecranul monitorului, de parcă aşa ar fi putut să grăbească procesul.

– Dar departamentul de poliţie este conectat, nu? Doar sînteţi şi voi prinşi în toate reţelele poliţiei.

– Mda, mormăi el. O singură linie, un singur computer.

Părea scîrbit de situaţie.

– Hillsboro este un oraş mic, sublinie ea. Bugetul, de asemenea. Pe de altă parte, nici infracţiunile nu sînt numeroase.

Făcu o pauză, întrebîndu-se dacă nu greşise. Apoi întrebă:

– Nu sînt numeroase, am dreptate?

– Într-adevăr, sînt destul de rare. De cînd am venit eu aici nu s-a comis nici o crimă. Bine, mai au loc jafuri şi atacuri, mai sînt unii care conduc sub influenţa alcoolului, sau alţii care au conflicte acasă... treburi din acestea.

Tare i-ar mai fi plăcut să-l întrebe cine erau cei care aveau conflicte acasă, dar îşi muşcă limba. S-ar fi putut să-i spună, şi-atunci ea le-ar fi povestit mamei ei şi mătuşii Jo, iar bîrfa nu era deloc pe placul ei.

Oare venise şi mai aproape de ea? Nu-l observase apropiindu-se, dar simţea căldura pe care o emana trupul lui. Îi simţea mirosul. Oare de ce bărbaţii miroseau altfel decît femeile? Să fie din pricina testosteronului? Sau cauza era părul de pe corp? Nu era un miros neplăcut, ci chiar ademenitor, dar era *altceva*, ca şi cînd venea de la o specie străină ei. Fără îndoială că venise mult prea aproape de ea.

Gata, se săturase.

– Mă sufoci, îi atrase ea atenţia, pe un ton extrem de politicos.

Fără să se mişte, Russo se uită în jos; scaunele lor se aflau la o distanţă de cîţiva centimetri.

– Nici măcar nu te ating, îi răspunse el, pe un ton politicos.

– N-am spus că mă atingi, ci că stai prea aproape.

Russo îşi dădu ochii peste cap, exasperat, şi lăsă să-i scape un oftat înainte de a-şi trage scaunul mai departe cu cîţiva centimetri.

– Asta ce mai e, altă regulă bizară a celor din Sud?

– Lucrezi într-un departament de poliție, ar fi trebuit să cunoşti limbajul trupului ca să-i poți intimida pe suspecți.

– Nu, de regulă folosesc un pistol atunci cînd vreau să intimidez. În felul acesta mă fac imediat înțeles.

Măi, ce bravadă! Era un individ absolut comun! Nu putea să nu facă atîta caz de arma lui. Daisy abia se stăpîni să nu-şi dea şi ea ochii peste cap, plictisită. N-o făcu, numai ca să nu pară că îl imită.

Un tip absolut comun... Îşi aminti conversația pe care o avusese seara trecută cu mama şi cu mătuşa Jo, şi un gînd năstrușnic îi veni în minte, dar îl alungă imediat. Nu, nu putea să aibă o asemenea discuție cu el. Nu voia decît să se termine mai repede perfecționarea *browser*-ului, pentru ca el să plece o dată de acolo...

– Recunoşti culoarea mov? Vorbele îi ieşiseră din gură fără voia ei, fără să le mai poată opri.

Russo sări ca ars. Se trase înapoi, privind-o de parcă i-ar fi apărut dintr-o dată colți şi tentacule.

– De ce întrebi? rosti el prudent.

– Pur şi simplu voiam să ştiu.

Făcu o pauză.

– Ei bine, ştii care este?

– Ce te face să crezi că aş şti?

– Nimic. Eram curioasă şi-atîta tot.

– Sună ca un test de care se folosesc femeile ca să afle dacă un individ este sau nu homosexual. De ce nu mă întrebi direct, dacă te interesează problema asta?

– Nu mă interesează, răspunse Daisy, îngrozită la gîndul că Russo ar putea crede asta despre ea. E vorba despre altcineva care... lasă, nu mai contează.

Roşise. Era conştientă că îi ardeau obrajii. Privea cu îndîrjire computerul, de parcă ar fi vrut să-l facă să se grăbească.

Russo îşi trecu o mînă prin păr.

– Roz, mormăi el.

– Cum?

– Roz. Mov este un cuvînt mai pretenţios pentru roz, am dreptate? L-am auzit destul de des cînd fosta mea soţie alegea tot felul de articole pentru apartamentul nostru, dar mie mi se părea că toate erau roz.

Dumnezeule, mătuşa Jo avea dreptate în legătură cu nuanţa aceasta; nu era un test relevant. Ce interesant! Abia aştepta să le spună!

– Purice, exclamă ea, şi era cît pe-aci să-şi tragă una peste frunte.

De ce nu putea să-şi vadă de treaba ei?

– Cum?

Russo reacţionă de parcă nu mai auzise pînă atunci cuvîntul.

– Puricele. Ce culoare are puricele?

– Cine?

– Pu-ri-ce-le.

De data asta Russo îşi trecu mîna peste faţă.

– E o întrebare-capcană, nu?

– Ce te face să crezi?

– Puricele. Cine naiba crezi că-şi pune problema ce culoare are puricele? Numai gîndindu-mă la ce e acela un purice, mă îndoiesc că cineva ar vrea să aibă ceva colorat asemeni lui.

– Puricele are o culoare foarte frumoasă, zise ea.

Russo o privi neîncrezător.

– Dacă spui tu...

– Ştii sau nu ce culoare are?

– Fir-ar să fie! Nu, nu ştiu ce culoare are puricele, strigă el. Cunosc culorile adevărate; ştiu ce este acela albastru, verde, roşu, lucruri de genul ăsta. Auzi tu, purice! Acum ai inventat chestia asta?

Daisy zîmbi cu superioritate.

– Ba nu. Du-te şi uită-te într-un dicţionar. Îi indică un raft. Găseşti mai multe acolo.

Russo pufni indignat la culme, îşi împinse scaunul înapoi şi porni cu pas apăsat către raftul indicat de Daisy. Deschise un dicţionar, îşi trecu degetele de-a lungul unor pagini, apoi citi repede.

– Maro-roşiatic, zise el pe un ton zeflemitor. Pînă acum n-am văzut nimic care să aibă culoarea asta, dar chiar dacă aş vedea, în nici un caz nu aş zice: „Uite cît de mult seamănă culoarea aceasta cu aceea a puricelui!"

– Dar tu cum ai numi-o, maro-purpuriu?

– Cei puţin oamenii ar înţelege la ce mă refer. În fond cine are nevoie de o culoare ca asta? Care om întreg la minte ar intra într-un magazin şi ar cere o cămaşă de culoarea puricelui? Sau cine ar cumpăra o maşină de culoarea puricelui? Mă irită cei care îşi cumpără maşini vopsite violet, ca să nu mai vorbim de culoarea *puricelui.* Hai, lasă-mă-n pace! Culoarea asta e bună doar ca să-i verifici pe homosexuali.

Poate că aşa era, însă în nici un caz ea nu avea de gînd să recunoască.

– Acum ştii şi *tu* ce culoare are puricele, zise Daisy, nerezistînd ispitei de a-i aminti acest lucru. De-acum, cînd ai să vezi ceva maro care bate spre roşu sau spre violet, ai să te gîndeşti: „Uite-aşa arată puricele."

– O, Doamne!

Russo îşi apăsă degetele la baza nasului.

– Îmi dai dureri de cap, mormăi el, apoi ridică ochii şi o privi ameninţător printre gene. Dacă spui asta cuiva, o să neg, după care o să te arestez fie şi numai pentru traversarea neregulamentară a străzii, ne-am înţeles?

– Eu traversez mereu regulamentar, zise Daisy victorioasă. Respect legea cu atîta strictețe, încît aș putea fi dată ca exemplu de cetățean responsabil. N-am vrut să te las să intri pe ușa angajaților, ai uitat?

– Oamenii ca tine au nevoie de consiliere.

Russo se uită apoi spre ecranul monitorului și răsuflă ușurat.

– E gata.

Își consultă apoi ceasul.

– Nici nu a fost nevoie de patruzeci și cinci de minute. A durat cam un sfert de oră. Aș zice că ți-am descoperit un defect, domnișoară Daisy.

Auzind din nou acel „domnișoară Daisy", își încleștă dinții înfuriată. Dacă avea de gînd să mai glumească o singură dată pe seama numelui ei, o să-l pocnească.

– Și care ar fi acela? întrebă ea, deconectînd computerul.

Cu cît îl vedea mai repede plecat, cu atît era mai bine.

Russo îi luă laptopul din mînă.

– Minți de îngheață apele, spuse el, lăsînd-o fără cuvinte și părăsind încăperea înainte ca ea să se gîndească la o replică pe măsură.

6

Jack Russo plecă binedispus de la bibliotecă. Ciorovăiala cu domnișoara Daisy fusese o adevărată plăcere; femeia se mînia, roșea, dar nu se dădea bătută. Îi amintea de mătușa Bessie, în compania căreia petrecuse multe veri chiar aici, în Hillsboro. Mătușa Bessie fusese

grozav de severă şi cu vederi puritane de nezdruncinat, dar se împăcase uşor cu gîndul că în fiecare vară trebuia să aibă lîngă ea un băiat zvăpăiat.

Cu toate că la început i se păruse o catastrofă petrecerea vacanţei într-un capăt uitat de ţară – aşa vedea el la început Hillsboro-ul – cu timpul a ajuns să o îndrăgească pe mătuşa lui şi să-i placă orăşelul. Părinţii lui considerau bine venite vacanţele la mătuşa Bessie, unde lua contact cu o altfel de lume. Şi avuseseră dreptate.

La început se plictisise îngrozitor: avea zece ani cînd se trezise dintr-o dată departe de părinţii lui, departe de prieteni şi de tot ce îndrăgea. Televizorul mătuşii avea patru – numai patru! – canale, iar ea nu făcea altceva după-amiaza decît să croşeteze stînd în faţa ecranului, urmărindu-şi serialele. Duminica mergea de două ori la biserică, lunea îşi spăla aşternuturile, marţea deretica prin casă, iar miercurea cumpăra tot ce avea nevoie de la băcănie, pentru că numai în ziua aceea se făceau reduceri. Nu avea nevoie de ceas; era suficient să vadă cu ce se ocupa mătuşa Bessie în clipa aceea, ca să ştie ce oră este.

Zilele de vară erau toride, iar mătuşa Bessie nu avea aer condiţionat; nu credea în „prostii" de genul ăsta. La fereastra fiecărui dormitor exista un ventilator. Mai avea şi unul portabil, pe care îl plimba prin casă, după cum era nevoie. Plasele de la uşi erau mai tot timpul deschise, ca să circule aerul prin toate încăperile.

După ce a depăşit perioada lacrimilor şi a deznădejdii, Jack a descoperit farmecul odihnei în amurg în iarba cu miros dulceag şi plăcerea contemplării licuricilor – a insectelor fulgerului, cum le spunea mătuşa Bessie. A ajutat-o la munca în grădina pe care ea o îngrijea şi a învăţat să preţuiască gustul legumelor proaspete devenind

conştient de munca ce trebuia depusă pentru ca ele să ajungă pe masă. Încet-încet, s-a împrietenit cu băieţii din zonă şi a petrecut cu ei lungi după-amieze jucînd fotbal sau base-ball. A învăţat, de asemenea, să pescuiască şi să vîneze, sub îndrumarea tatălui unuia dintre noii lui amici. Acele şase veri, începute pe cînd abia împlinise zece ani, fuseseră cele mai frumoase momente din viaţa lui.

Într-un fel, nu s-a lăsat influenţat total de viaţa din Hillsboro deoarece venea numai în timpul verii şi nu-i cunoştea decît pe băieţii din vecinătate. De cînd revenise în oraş, întîlnise un singur om care îşi amintea de el. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani. Mai venise, ce-i drept, în timpul vacanţelor, dar pentru scurtă vreme.

Mătuşa Bessie trăise pînă la vîrsta de nouăzeci şi unu de ani. În urmă cu trei ani, cînd murise, Jack fusese uimit şi în acelaşi timp înduioşat aflînd că femeia îi lăsase moştenire casa. S-a hotărît imediat să se mute din New York City în Hillsboro. Divorţase de curînd şi, cu toate că era mereu promovat în Departamentul de Poliţie al New York-ului, se săturase de stresul pe care i-l provoca slujba. Fusese foarte interesant, însă divorţase din cauza primejdiilor pe care le implica această muncă. Bine, nu fusese principalul motiv, ci unul dintre ele. În privinţa aceasta îi dădea dreptate fostei sale soţii. Era greu să fii soţie de poliţist, să ştii că soţul tău lucrează în situaţii dintre cele mai primejdioase. Asta cerea nervi de oţel. În plus, împlinise treizeci şi şase de ani; intrase în poliţia din Chicago pe cînd avea douăzeci şi unu, după care se mutase la New York. Era vremea să se retragă, să caute ceva mai puţin primejdios.

S-a hotărît să vină la Hillsboro, să cerceteze casa veche, în stil victorian, şi să stabilească ce reparaţii necesita. A profitat de prilej ca să-şi caute o slujbă. Mai repede decît se

așteptase, Jack a fost chemat la un interviu pentru ocuparea postului de șef în poliție și a semnat contractul. Și-a dat demisia – a suportat bășcălia colegilor, și-a împachetat lucrurile și s-a mutat în Sud. Avea în subordine treizeci de oameni, ceea ce era floare la ureche față de forțele de poliție pe care tocmai le părăsise.

Jack simțea că își găsise, în sfîrșit, un loc al lui. Nu era mare lucru, însă el voia să știe că orașul pe care îl adoptase era protejat cum se cuvine. În plus, ajunsese să-i placă chiar și întrunirile consiliului; se alesese cu o mușchiuială zdravănă la ultima dintre ele, cînd jumătate din cetățenii orașului au protestat furioși împotriva deciziei consiliului de a instala mai multe semafoare în centru. Era de-a dreptul ridicol ca un oraș cu nouă mii de locuitori să aibă un singur semafor, însă revoltații vorbeau de parcă se încălcaseră zece amendamente ale Declarației Drepturilor. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi instalat semafoare peste tot în centru, ca și în dreptul școlilor. Hillsboro refuza parcă să accepte trecerea timpului și schimbările provocate – Jack nu glumise cînd îl numise Mayberry – însă traficul devenea tot mai intens pe măsură ce se mutau din ce în ce mai mulți oameni în orășelul acesta. El nu voia să vadă un elev strivit de o mașină, ca abia apoi să se dezmeticească și orășenii și să hotărască instalarea mai multor semafoare.

Cînd intră în birou, Eva Fay Storie, secretara lui, vorbea la telefon. Ea ridică imediat un deget ca să-l oprească, apoi îi dădu o cană cu cafea și un teanc de mesaje scrise pe bucăți de hîrtie roz.

– Mulțumesc, îi zise el, sorbind din cafea în timp ce se îndrepta spre biroul lui.

Nu știa cum reușea Eva Fay să aibă pregătită o cană cu cafea proaspătă, indiferent la ce oră ar fi venit el la lucru.

Cine ştie, poate că în locul unde parca el maşina se afla un emiţător sau ceva de genul ăsta, iar femeia avea sub birou o sonerie care-i anunţa sosirea lui. Într-una din zile avea să parcheze în stradă, să vadă dacă o putea surprinde. O „moştenise" pe Eva Fay de la predecesorul lui şi era mulţumit de ea.

Unul dintre mesaje era de la un detectiv din Marshall County, cu care Jack se împrietenise de cînd se mutase în Hillsboro. Lăsă deoparte celelalte bilete şi formă îndată numărul notat pe foaie.

– Petersen.

– Ce s-a întîmplat?

Jack ştia că nu era nevoie să se recomande. Chiar dacă telefonul lui Petersen nu anunţa identitatea celui care suna, accentul lui îl dădea de gol.

– Bună, Jack. Uite ce e, ne-am procopsit cu un cadavru neidentificat. E vorba despre o tînără, se pare mexicană. Au găsit-o nişte puşti noaptea trecută.

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Nu dispăruse nimeni din Hillsboro care să se potrivească descrierii; nu aveau mulţi imigranţi de origine mexicană, iar în ultimele luni nu se raportase dispariţia nici unei persoane.

– Şi?

– Păi, nu avem nici un indiciu de la care să pornim. Ploaia a spălat toate urmele şi nici nu se poate constata cauza morţii. Nu este rănită, nu are urme de strangulare, nici lovituri la cap, nimic.

– Supradoză.

– Da, la asta m-am gîndit şi eu. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că s-au înmulţit cazurile de supradoză cu GHB* în Huntsville, în Birmingham, peste tot.

– Crezi că a fost violată?

---

* GHB – drog foarte puternic, asemănător ca efecte cu ecstasy (n.t.).

– N-am nici o certitudine pînă nu primesc raportul autopsiei de la Montgomery, dar cred că da. Era îmbrăcată doar cu o rochie, şi nu purta lenjerie de corp. Oricum, a mai fost încă un caz asemănător, tot în Huntsville. S-a întîmplat acum vreo două luni...

– Da, mi-aduc şi eu aminte. Chiar că seamănă cu ce-mi spui tu acum.

Rămaseră amîndoi pe gînduri. Dacă un individ voia să-i strecoare GHB în băutură unei femei ca să se poată culca cu ea, dădea dovadă de mare prostie închipuindu-şi că o poate face încă o dată fără să fie prins. Problema era că GHB-ul era un drog mult prea comun şi foarte uşor de obţinut – un simplu solvent pentru curăţat, fir-ar să fie! Îl foloseau şi bărbaţii; era energizant şi din pricina asta nici cei care făceau bodybuilding nu se dădeau în lături de a-l consuma. Şansele să-l găsească pe individul cu pricina nu erau prea mari, deoarece multe femei se trezeau fără să-şi poată aminti unde îşi petrecuseră noaptea, sau cu cine, deşi trupurile lor prezentau toate semnele unei aventuri sexuale. Şi pentru ca poliţia să dea şi mai greu de urma ticălosului, foarte puţine dintre ele raportau ce li se întîmpla.

– Cum crezi că te pot ajuta? întrebă Jack în cele din urmă, gîndindu-se că Petersen îl căutase cu un scop anume şi nu doar ca să-i spună despre caz. Ar fi aflat ce se întîmplase cînd ar fi citit rapoartele.

– Mă întrebam dacă ai vreun caz de GHB în Hillsboro.

– Din cîte ştiu eu, nu, însă aici consumul de alcool este ilegal.

GHB şi afacerea barurilor mergeau mînă în mînă, pentru că alcoolul ascundea bine gustul sărat al drogului. Cum în Hillsboro nu existau baruri, nu era de mirare că oraşul nu se confruntase încă cu violuri favorizate de consumul de droguri. Mai devreme sau mai tîrziu poate avea să se confrunte cu

moartea vreunui copil din cauza supradozei, sau pînă la urmă vreun culturist va fi prins consumînd aşa ceva, însă deocamdată orăşelul lui nu fusese atins. Asta nu însemna că în Hillsboro nu erau consumatori de droguri; nu, asta însemna că erau cu toţii norocoşi că nu muriseră.

– Tot nu-mi dau seama ce vrei să spui, zise el.

– Mergi des la barurile din împrejurimi? În afara slujbei, desigur.

– Omule, dar sînt prea ocupat şi prea bătrîn pentru asta.

– Amice, pentru asta nu eşti niciodată prea bătrîn. Să intri într-o zi într-un bar şi să vezi cîţi oameni cu părul cărunt îl frecventează. Oricum, altceva voiam să-ţi spun: tu eşti nou în zonă, iar dacă nu obişnuieşti să ieşi în Scottsboro sau în Madison County ca să te distrezi, înseamnă că lumea din afara Hillsboro-ului nu prea te cunoaşte, am dreptate? În consecinţă, mi-am zis că ar fi bine să treci şi tu prin baruri şi prin cluburi, să asculţi ce se mai vorbeşte, să urmăreşti dacă cineva strecoară otrava asta în băutura vreunei femei. Şi mă gîndeam să faci asta incognito.

– Pe cont propriu şi fără să fie ceva oficial, adăugă Jack.

– Bineînţeles, frate, e mai bine aşa. Nimic oficial. Eşti un bărbat singur, cu o viaţă socială activă, aşa că ce poate fi mai firesc? Iar dacă în cursul unei nopţi se întîmplă să observi sau să auzi ceva dubios, înseamnă că vom avea şi noi o probă. Ce zici?

– E riscant şi s-ar putea să dureze mult.

– În mod sigur. Dar, la naiba, nu vreau să mă mai trezesc cu cadavrele unor tinere lăsate baltă în ţinutul meu. Pot să mă folosesc de sursele mele şi să-i arestez pe unii dintre deţinătorii de droguri, dar asta n-o să-i oprească pe nenorociţii care fac ravagii prin baruri. Avem nevoie de ceva mai dur şi, după părerea mea, tu eşti arma cea mai sigură în situaţia asta.

– Dar n-aş vrea să mă împiedic de cei de la Procuratură, poate chiar să le dau peste cap vreo operaţiune.

– Să-i ia dracu'! exclamă Petersen amuzat.

Jack pufni în rîs. Ar fi fost o situaţie de-a dreptul ilară. Dacă s-ar fi întîmplat să calce pe careva pe bătături, ar fi fost un simplu accident. Şi, la urma urmelor, nu i-ar strica să petreacă şi el cîteva nopţi în cluburi. Lucrase în echipa SWAT, nu la narcotice, însă văzuse îndeajuns ca să ştie ce anume să caute.

– Cine o să mai ştie de treaba asta?

– Care treabă? întrebă Petersen, de parcă fusese brusc lovit de amnezie.

– Să înţeleg că n-o să-mi spui nici care ar fi cele mai bune cluburi din zonă?

– Îţi dai seama că personal habar n-am, însă am auzit că Hot Wing din Scottsboro are activitate serioasă. Poţi să verifici şi la Buffalo Club din Madison County, şi la Sawdust Palace, în Huntsville. Dacă eşti interesat, o să-ţi mai spun şi alte nume.

– Trimite-mi o listă, îi ceru Jack, după care închise.

Se rezemă din nou de spătarul scaunului, privind în gol printre gene şi construindu-şi deja un plan. Nu existau reguli care să-l îngrădească, pentru că acţiona pe cont propriu. Măi să fie, de fapt n-avea nevoie de un plan, deoarece era doar o misiune de observaţie. Va trebui să acţioneze din instinct dacă se va întîmpla să dea peste ceva. Îi convenea, pentru că învăţase cum să reacţioneze în situaţii mereu schimbătoare.

Simţi dintr-o dată nerăbdarea şi entuziasmul de odinioară, ritmul alert al bătăilor inimii. Se părea că adevărata acţiune îi lipsise mai mult decît bănuise el. Nu era totuna cu a fi luat ostatic sau a participa la o confruntare armată, dar

ceea ce urma să facă i se părea la fel de important. Femeile erau violate şi chiar ucise cu ajutorul drogurilor. Dacă reuşea să pună mîna fie şi numai pe unul dintre nenorociţii care strecurau GHB în băutura cuiva, va da cu el de pămînt.

În seara aceea, Daisy ciocăni cu sfială la uşa din sticlă şi metal a lui Todd Lawrence. Uşa, o adevărată operă de artă, era vopsită într-o nuanţă albastră, care se armoniza perfect cu obloanele. Modelele incrustate semănau cu acele de pin şi te duceau cu gîndul la o pădure; datorită numeroaselor ghivece care împodobeau veranda, asemănarea era şi mai izbitoare. Sticla plumbuită strălucea de parcă abia fusese curăţată. Două felinare din bronz, purtînd patina timpului, încadrau uşa, împrăştiind o lumină caldă, îmbietoare.

Prin geam, Daisy văzu o siluetă care se apropia de intrare; apoi uşa se deschise şi însuşi Todd Lawrence apăru în prag.

– Bună, Daisy, ce mai faci? Hai, intră.

Todd făcu un pas înapoi şi o invită cu un gest larg.

– Mi se pare că a trecut un secol de cînd te-am văzut ultima oară. Asta este, nu trec pe la bibliotecă atît de des cum ar trebui. De cînd mi-am deschis magazinul din Huntsville, nu mai am timp liber deloc.

Aşa era Todd. Se purta de parcă i-ai fi fost cel mai bun prieten. Daisy nu avusese mai deloc de-a face cu el, însă felul lui de-a fi, atît de degajat, o făcu să uite de emoţiile cu care venise. Era un bărbat zvelt, îngrijit, îmbrăcat în pantaloni subţiri de culoare maronie şi într-o cămaşă albă, fină, cu manşetele răsfrînte. Todd era destul de înalt, avea părul castaniu şi ochii căprui, iar zîmbetul lui era atît de firesc, încît te determina şi pe tine să zîmbeşti.

– Aşa se întîmplă de regulă cu afacerile de succes, răspunse Daisy, urmîndu-l în salon şi aşezîndu-se pe canapeaua cu motive florale pe care el i-o indicase.

– Întotdeauna. Todd zîmbi uşor nostalgic. Pierd mult timp mergînd la licitaţii. De cele mai multe ori dau peste obiecte lipsite de rafinament sau peste reproduceri, însă din cînd în cînd mai apare şi cîte un obiect de valoare. Uite, de pildă, acum două seri am cumpărat un paravan oriental, pictat de mînă, cu mai puţin de o sută de dolari şi l-am vîndut ieri cu trei mii. Am avut un client care exact asta căuta.

– Trebuie să ai ochiul format ca să deosebeşti un obiect vechi, veritabil, de o reproducere, zise ea. Şi mai cred că trebuie să studiezi ani la rînd.

Todd ridică din umeri.

– Am învăţat şi eu de ici, de colo. Îmi place mobila veche, aşa că interesul a venit de la sine.

Îşi aşeză mîinile în poală şi o privi pe Daisy cu luare-aminte, cu capul uşor înclinat spre umeri. În mod obişnuit, o astfel de examinare ar fi stînjenit-o, însă Todd avea o licărire în ochi care parcă spunea „Hei, nu-i aşa că e distractiv?"

– Care va să zică, ai vrea o schimbare, aşa-i?

– O schimbare totală, recunoscu Daisy. Arăt îngrozitor şi nu ştiu cum să fac să îndrept lucrurile. Am cumpărat nişte produse cosmetice şi le-am încercat, dar trebuie să fie o şmecherie la mijloc, pentru că n-am reuşit decît să arăt şi mai rău.

Todd începu să rîdă.

– Să ştii că există, într-adevăr, nişte şmecherii.

– Am zis eu, murmură Daisy, indignată.

Oare chiar le era atît de greu companiilor producătoare să tipărească modul în care trebuie utilizate produsele?

– Elementul cel mai important este obişnuinţa, exerciţiul. Trebuie să ştii că nu se foloseşte în exces nici un produs.

Făcu un gest cu mîna, de parcă ar fi vrut să alunge un gînd răzleț.

– E simplu să te machiezi; îți pot dovedi în mai puțin de o oră. Ce altceva ai de gînd să faci?

Simți cum îi năvălește sîngele în obraji la gîndul că va trebui să-şi etaleze defectele. Pentru numele lui Dumnezeu, oare nu erau destul de evidente?

– Păi, e vorba şi de părul meu. Mă gîndeam să-i cer Wilmei să mi-l vopsească...

– O, Dumnezeule, să nu faci una ca asta! exclamă el îngrozit.

Daisy oftă.

– Cam asta a fost şi reacția familiei mele.

– Şi a avut dreptate. Ar fi bine să le asculți pe mama şi pe mătuşa ta, o sfătui el. Ştiu bine ce spun. Wilma nu mai este de mult la curent cu noutățile în ceea ce priveşte produsele chimice. Cred că nu a mai fost la o demonstrație de coafuri de peste patruzeci de ani, de cînd a obținut atestatul. Să ştii că sînt nişte stilişti foarte pricepuți şi în Huntsville, şi în Chattanooga, şi nici unul n-o să-ți ardă părul.

Daisy se cutremură cînd îşi imagină cam cum ar arăta complet cheală. Todd îi luă o şuviță şi o pipăi.

– Părul tău este sănătos, zise el. Nu are personalitate, dar este sănătos.

– Nu are nici un pic de suplețe.

Acum, că în sfîrşit începuse, Daisy era hotărîtă să nu omită nici cel mai mic neajuns al persoanei sale.

– Asta nu este o problemă. Dacă îl tunzi puțin, o să fie bine. Au apărut nişte produse excelente care dau vigoare părului şi-l fac mai uşor de coafat. Dacă îl deschizi la culoare va părea mai viguros.

O privi atent.

– Cred că ar fi bine să te faci blondă.

– B-blondă? se bîlbîi ea.

Nu se putea închipui blondă. Abia îşi putea imagina cum ar arăta cu nişte şuviţe mai deschise.

– Nu o să fie ceva radical, o asigură Todd. O să-i cerem stilistului să combine mai multe nuanţe apropiate ca intensitate, pentru ca totul să pară natural.

Cum ea nu folosise în viaţa ei nici măcar un şampon nuanţator, ideea de a-şi deschide părul la culoare i se părea la fel de greu de înfăptuit ca ajungerea unui om pe Lună.

– Şi... şi cît de mult va dura asta?

– A, cîteva ore, cred. Părul tău va trece prin două operaţiuni.

– Care anume?

– Mai întîi decolorarea, apoi aplicarea vopselei în culoarea dorită.

Da, aşa mai mergea, deşi nu era sigură că va avea vreodată curajul să facă o schimbare atît de drastică. Totuşi, se putea gîndi la această posibilitate.

– O să mă mai gîndesc, spuse ea.

– Să te gîndeşti bine, o îndemnă Todd. Altceva?

Daisy oftă din nou.

– Hainele mele. Nu ştiu să mă îmbrac.

Todd se uită la fusta şi la bluza ei. Îşi schimbase pantalonii de îndată ce ajunsese acasă, pentru că nu mai suporta gîndul că oamenii s-ar putea uita la posteriorul ei.

– De fapt, s-ar putea spune că ai gust, zise el pe un ton grav. Din păcate este unul prost.

Daisy roşi puternic, iar el pufni în rîs.

– Să nu-ţi faci griji, îi zise Todd cu blîndeţe, dîndu-i mîna şi ajutînd-o să se ridice în picioare. Problema ta constă în aceea că nu ai învăţat cum să te pui în valoare. Dar să ştii că există posibilităţi multiple.

– Da?

– În mod sigur.

Făcu o mişcare circulară cu mîna.

– Întoarce-te. Încet.

Daisy se roti încetişor.

– Ai o siluetă frumoasă, îi spuse el. Ar trebui să o etalezi, nu să te ascunzi în spatele hainelor de fată bătrînă. Ai o piele superbă, dinţii sînt frumoşi şi-mi plac ochii tăi atît de bizari. Pun rămăşag că toată viaţa te-ai simţit stînjenită din cauza lor, am dreptate?

Daisy era cît pe-aci să scîncească. De mică fusese conştientă cît de ciudaţi sînt ochii ei colorați diferit. Încercase să stea departe de oameni, pentru ca nimeni să nu observe.

– De fapt, este un lucru pe care trebuie să-l exploatezi, îi zise Todd mustrător. Sînt deosebiți, adică speciali. Nu e ca atunci cînd ai un ochi căprui şi unul albastru; abia atunci ai fi arătat straniu. Nu spun că vei deveni o frumusețe seducătoare, dar în orice caz o să-i facă omului o plăcere deosebită să te privească.

– Nici nu vreau mai mult, răspunse Daisy. Nu cred că m-aş putea descurca dacă aş fi o frumusețe seducătoare, cum spui tu.

– Am auzit şi eu că este o adevărată povară, zîmbi Todd. Cea mai bună lumină este în baie. Dacă ai prins curaj, te poftesc în budoarul meu ca să începem schimbarea.

Daisy scoase din poşetă un săculeț.

– Mi-am adus cosmeticele.

– Hai să vedem ce ai aici.

Îi luă săculeţul din mînă şi-l desfăcu. Nu zise nimic, însă Daisy avu impresia că Todd îşi reprimase destul de vizibil nemulțumirea.

– Pentru început, e bine, spuse el pe un ton îngăduitor.

O conduse prin dormitorul lui direct în baie. Dacă Daisy

avusese îndoieli în legătură cu orientarea sexuală a lui Todd, felul în care arăta dormitorul său îl trăda. Mobilierul splendid, în stil Chippendale, era dominat de un pat cu patru stîlpi impunători, acoperit cu valuri de țesătură fină. Plante uriaşe erau amplasate de o manieră artistică în toată încăperea. I-ar fi plăcut şi ei să aibă un dormitor măcar pe jumătate atît de frumos.

Baia era zugrăvită cu verde şi alb, cu nuanțe de piersică şi de albastru-cenuşiu. Daisy nu mai fusese niciodată în baia unui bărbat şi se simți uşor dezamăgită cînd văzu că toaleta nu se deosebea cu nimic de cele cu care era obişnuită şi nu avea pe perete un pisoar. De fapt, nici nu s-ar fi potrivit cu decorul.

– Te rog să mă scuzi, dar nu am scaun la oglindă, spuse el zîmbind. Bărbații nu se aşază cînd se bărbieresc.

Nu se gîndise niciodată la asta, dar Todd avea dreptate; bărbieritul era încă o activitate pe care bărbații o desfăşurau fără să se aşeze.

– Uite ce e, în primul rînd trebuie să-ți dai părul din față. Ai o panglică sau altceva cu care să ți-l poți prinde?

Daisy negă dînd din cap.

– Atunci dă-l după urechi şi îndepărtează-l cumva de pe frunte.

Făcu ce i se ceruse, cu sentimentul că nimic din ce face nu face cum trebuie; era stîngace, căci abia se descurca să facă o treabă atît de banală cum era aşezarea părului după urechi. Aproape că îi era frică să se mişte, ca să nu se împiedice.

Todd deschise un sertar de la măsuța de toaletă şi scoase o cutie lungă de aproape douăzeci şi cinci de centimetri şi groasă de vreo doisprezece. Desfăcu încuietoarea, deschise capacul şi scoase la lumină o mulțime

de compartimente pline cu tot felul de pensule, rujuri, farduri pentru pleoape şi pentru obraji.

– Dumnezeule! Ai mai multe cosmetice decît cei de la Wal-Mart! exclamă Daisy.

Todd rîse.

– Nici chiar aşa. Cutia asta este mai degrabă plină cu amintiri. O vreme am lucrat pe Broadway, unde trebuie să-ţi pui straturi întregi de fard ca să nu semeni cu o fantomă cînd cad luminile pe tine.

– Cred că era tare amuzant. Eu n-am fost niciodată la New York. De fapt... eu nu am făcut mai nimic interesant.

– Da, chiar a fost amuzant.

– Şi de ce te-ai întors?

– Casa mea nu era acolo, răspunse el simplu. În plus, mama avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Ştii cum este: ei au grijă de noi cît sîntem mici, noi avem grijă de ei cînd îmbătrînesc.

– Asta înseamnă familia, spuse Daisy zîmbind, gîndindu-se că şi ea se afla destul de aproape de această a doua fază.

– Întocmai. Ia să vedem, spuse el, pe un ton serios. Să începem.

După nici o oră, Daisy se privea ca vrăjită în oglindă. Într-adevăr, nu era o frumuseţe seducătoare, însă femeia din oglindă i se părea atrăgătoare şi încrezătoare în forţele ei şi plină de viaţă. Nu putea trece neobservată, în special de către bărbaţi!

Operaţiunea nu fusese, totuşi, lipsită de durere. Mai întîi Todd a insistat să o penseze.

– Draga mea, doar nu vrei să ai sprîncenele lui Joan Crawford. Femeia asta are un fir de vreo şapte centimetri, pe care l-a botezat Oscar, sau cam aşa ceva.

Din fericire, Todd nu încercase să-i facă ochii lui Bette Davis şi nici nu-i pensase prea mult sprîncenele.

Apoi experimentase pe ea toate tipurile posibile de fard şi, spre uşurarea ei, nu i se păruse deloc complicat. Important era să nu exagereze cu nimic şi să aibă mereu la îndemînă un vîrf de batistă din bumbac care să repare greşelile sau să şteargă ce era în plus. Pînă şi aplicarea rimelului se dovedise simplă, după ce şterse cu un şervețel vîrful pensulei.

– Ticăloşii, murmură ea, admirîndu-şi în oglindă genele.

– Ce-ai spus?

– Producătorii de rimel. Sînt nişte ticăloşi cu toţii. De ce nu spun că trebuie să ştergi pensula înainte de a o folosi?

– Draga mea, îşi fac şi-aşa prea multe probleme că oamenii ar putea să-şi bage rimelul în ochi. Presupun că s-au gîndit că cei care vor să-l folosească o să înveţe cum s-o facă.

Ei bine, ea voise şi iată, învăţase.

– Am reuşit, bîigui ea, privindu-se uluită.

Figura îi era luminoasă, obrajii uşor îmbujoraţi, privirea misterioasă şi ochii mai mari ca pînă atunci, iar buzele pline şi moi. Nu fusese greu.

– Draga mea, sigur că ai reuşit. Nu-i atît de complicat, trebuie doar să exersezi şi să nu exagerezi cu culorile. Acum, hai să ne gîndim puţin la stilul pe care urmează să-l adopţi. Cum ţi-ar plăcea să fii: o apariţie naturală, una rafinată sau un fel de pisicuţă senzuală?

Todd rămase în prag şi-i făcu lui Daisy cu mîna, plin de voie bună. Nu se putea abţine să nu zîmbească. Era prima oară cînd petrecea puţin mai mult timp cu ea, cu toate că o cunoştea de mult, şi chiar o plăcuse. Era înduioşător de

naivă pentru o femeie de vîrsta ei. Emana prospețime şi strălucire şi era o fire deschisă, fără capricii. Habar nu avea cum să-şi pună calitățile în valoare, dar, slavă Domnului, era el acolo şi o putea ajuta. O dată treaba încheiată, Daisy va fi de nerecunoscut.

Se apropie alene de telefon şi formă un număr. Îndată ce i se răspunse, Todd zise:

– Am o candidată. Daisy Minor.

7

Glenn Sykes era un profesionist. Foarte precaut, acorda mare atenție amănuntelor şi nu se implica niciodată emoțional. Nu făcuse o zi de închisoare. Avea grijă să conducă foarte prudent şi nu exista nici măcar o amendă pe numele său pentru depăşirea vitezei. Nu că nu ar fi plătit o astfel de amendă, însă permisul de conducere pe care îl prezenta avea alt nume înscris, o altă identitate pe care şi-o asumase în urmă cu aproape cincisprezece ani, bineînțeles din prudență.

Unul dintre motivele pentru care treburile îi mergeau era acela că nu atrăgea niciodată atenția asupra lui. Nu era certăreț, bea foarte rar – niciodată cînd lucra, şi se străduia să fie mereu îngrijit, convins fiind că oamenii legii îi priveau cu mai multă luare-aminte pe cei neîngrijiți şi murdari, ca şi cînd mizeria ar fi fost totuna cu duplicitatea. Cine îl vedea, ar fi zis că este un cetățean oarecare, căsătorit şi tată a vreo doi copii, proprietar al unei case cu trei dormitoare, locuind într-o zonă mai veche a unui oraş. Nu purta cercel, nici lanț la gît, şi n-avea tatuaje care, oricît ar fi fost de discrete, nu

puteau trece neobservate. Părul castaniu deschis era tuns scurt, purta un ceas obişnuit, nu foarte scump, cu toate că şi-ar fi putut permite, şi vorbea pe un ton calm. Putea să meargă oriunde – ceea ce şi făcea – fără să atragă atenția asupra lui.

Din acest motiv era atît de dezgustat de comportamentul lui Mitchell. Fata care murise nu era importantă, însă cadavrul ei, atunci cînd va fi descoperit, va ridica suspiciuni şi va declanşa cercetări. Poate că investigațiile nu vor aduce prea multă lumină – avusese grijă ca poliția să nu aibă nici un indiciu de care să se folosească –, dar putea să se fi strecurat vreo greşeală, iar polițiştii aveau cîteodată noroc. Mitchell punea în pericol întreaga operațiune. Dacă Mitchell ar cădea pe mîna poliției din pricina fetelor care muriseră, nu ar ezita şi ar da în vileag toate numele pe care le cunoştea, încercînd să obțină clemența justiției. Nu putea îngădui ca din cauza prostiei lui Mitchell să ajungă la închisoare vreunul dintre ei.

Tîmpitul de Mitchell, dacă nu putea seduce o femeie, apela la alte modalități. GHB era una dintre ele. Puteai să consumi o doză, fără să ți se întîmple nimic, cu excepția faptului că nu-ți aminteai ce s-a petrecut. A doua oară însă era periculos. Existau şi alte droguri de care s-ar fi putut folosi. Le-ar fi putut ameți numai cu alcool. Dar nu, Mitchell trebuia să le dea fără ştirea lor GHB, ca şi cînd ar fi făcut o infracțiune oarecare şi nimeni nu şi-ar fi dat seama de ce mureau fetele.

În concluzie, Mitchell trebuia să dispară. Dacă primarul Nolan nu pusese punctul pe i, Sykes considera că trebuia el însuşi să ia măsuri, înainte ca Mitchell să-i înfunde pe toți. Primarul, în ciuda manierelor lui impecabile, era teribil de neîndurător şi de aspru. Sykes nu se gîndea la uciderea lui Mitchell ca la o crimă. Era mai degrabă o „stîrpire", ca şi

cum ai strivi un gîndac de bucătărie. Dar mai întîi trebuia să dea de ticălos. Cu un instinct de conservare asemănător cu al gîndacilor, Mitchell se ascunsese şi nu-şi mai făcuse apariţia în locurile obişnuite.

Cum Mitchell era deja speriat, Sykes se hotărî să procedeze cu calm. Cel mai simplu ar fi fost să meargă direct la rulota nenorocitului şi să-i facă o gaură în frunte îndată ce ar fi deschis uşa, însă o întîmplare ca asta ar fi atras atenţia. În primul rînd pentru că Mitchell avea vecini şi, din cîte observase Sykes, vecinii se uitau mereu pe fereastră atunci cînd nu trebuia. Era nevoit să scape de Mitchell într-un mod mai puţin dramatic. Cu ceva noroc, putea să facă să pară totul un simplu accident.

Mitchell îi cunoştea maşina, motiv pentru care Sykes împrumută una de la un amic şi porni să cerceteze cartierul în care locuia acesta, dacă două rulote dărăpănate şi o casă şubredă, înconjurate de gunoi, puteau fi numite „cartier". Erau locuri unde întîlneai în special femei cu părul zburlit, îmbrăcate cu tricouri pătate, care lăsau să li se vadă bretelele murdare ale sutienului şi bărbaţi cu părul lung, nepieptănat, cu dinţi îngălbeniţi, convinşi că viaţa îi nedreptăţise şi că le datora ceva, nu se ştie ce. Sykes nu se uită la nici una dintre cele trei locuinţe pe lîngă care trecea; căuta cu coada ochiului camioneta albastră a lui Mitchell, însă maşina nu era acolo. Mai venise o dată, după ce se întunecase, să vadă dacă se zăreşte vreo lumină, deşi nu se aştepta ca stîrpitura să-şi facă apariţia atît de devreme.

Văzînd condiţiile în care locuia Mitchell, Sykes îşi aminti cu cîtă greutate reuşise el să scape. Dacă nu ar fi fost deştept, s-ar fi aflat în locul lui Mitchell. Acum, posibilitatea aceasta i se părea înfricoşătoare. Pentru că provenea din acelaşi mediu, ştia prea bine cum gîndeşte Mitchell, cum

operează. Sykes nu voia pentru nimic în lume să mai ducă din nou o viață ca aceea. Dorea ceva mai mult. La naiba, poate că şi Mitchell dorea ceva mai mult, însă nu avea să obțină nimic din cauza hotărîrilor nesăbuite pe care le lua de unul singur.

Gîndindu-se mereu la viitor, Sykes pusese bani deoparte ori de cîte ori i se oferise ocazia. Trăia simplu, dar civilizat. Nu avea obiceiuri sau vicii costisitoare. Juca la bursă sume modeste şi cîştiga în mod constant. Într-o bună zi, cînd va pune deoparte suficient de mulți bani – cu toate că nu era sigur ce însemna pentru el „suficient de mulți bani" – va lăsa totul în urmă, se va muta undeva unde să nu-l cunoască nimeni, va începe o afacere mică şi va deveni un membru respectabil al comunității. Nu excludea nici posibilitatea de a se însura şi de a avea copii. Imaginația lui şovăia la acest capitol, dar totul era posibil.

Mitchell punea în pericol nu numai viitorul lui apropiat, ci toate planurile pe care şi le făcuse. Planurile acestea îl scoseseră din mizeria în care trăise şi îi dăduseră un scop pentru care să lupte. Ar fi fost atît de uşor să se lase în voia ratării. Întotdeauna este mai simplu să nu faci nimic. Să nu te preocupe curățenia casei, tunderea peluzei, ci să stai şi să bei bere cît e ziua de lungă şi să fumezi cînd şi cînd cîte o marijuana; să nu te intereseze că nu ai cu ce să-ți hrăneşti copiii, iar cînd vine alocația lunară, prima grijă să fie asigurarea băuturii şi a drogurilor, înainte ca banii să se isprăvească. Este uşor. Întotdeauna este mai uşor să iroseşti banii decît să-i dai pe mîncare şi să plăteşti factura de energie electrică. Oamenii cu adevărat tari şi înțelepți – adică cei asemenea lui – gîndesc că drumul cel mai greu de străbătut este cel care te scoate din mizerie.

Orice s-ar fi întîmplat, Sykes nu avea de gînd să se mai întoarcă vreodată.

*

O dată ce se angaja într-un proiect, Todd Lawrence dovedea o energie inepuizabilă. Între încercarea de a-şi face casa locuibilă şi timpul tot mai lung petrecut în compania lui Todd, Daisy se simţea ca luată pe sus de o tornadă, care se încăpăţîna să nu-i mai dea drumul. Singurul lucru care o ajuta să reziste era schimbarea pe care o observa la propria-i persoană. Nu avea curajul să încerce imaginea mîţei senzuale, nici nu ştia cam ce implica „aparitia rafinată", aşa că optase pentru a fi naturală. Îşi zise că se va descurca lesne în această ipostază. Todd, însă, era de altă părere.

– Cred că rafinamentul ţi se potriveşte mai bine, îi zise el cu blîndeţe sîmbătă cînd Daisy veni acasă la el, pregătită să meargă împreună la cumpărături şi la un salon de înfrumuseţare din Huntsville.

Cu mîinile în şold, Todd o măsură cu privirea din cap pînă-n picioare.

– Cred că figurii tale i se potriveşte mai degrabă stilul acesta de coafură.

– Există un tip de coafură rafinată? întrebă ea neîncrezătoare.

– Bineînţeles. Ceva simplu, frumos aşezat, uniform. Părul nu trebuie să fie prea lung, doar pînă la umeri aş zice. M-am gîndit la ceva care o să-ţi placă. A, apropo, azi o să-ţi facem şi găuri la urechi.

Într-un elan protector, Daisy îşi prinse lobii urechilor.

– De ce? Nu cred că schimbarea trebuie neapărat să includă şi vărsare de sînge.

– Pentru că cerceii-clips sînt îngrozitor de incomozi, draga mea. Să nu-ţi faci griji, n-o să te doară.

Daisy se uită la urechile lui, nădăjduind că nu sînt perforate ca să poată refuza, argumentînd că el nu ştia

despre ce vorbeşte. Nu avu noroc; amîndoi lobii aveau cîte o gaură mică. Todd zîmbi şi o bătu uşor pe mînă.

– Fii curajoasă, spuse el vesel. Frumusețea are şi ea prețul ei.

Daisy nu se considera curajoasă, ci mai degrabă incapabilă să oprească trenul acesta pe care ea însăşi îl pusese în mişcare. Încă se străduia să aducă un argument convingător pentru a demonstra că nu este necesar ca vreo parte a trupului să fie perforată, cînd Todd o grăbi să se urce în maşina lui. Porniră imediat spre Huntsville.

Prima oprire au făcut-o la un salon de înfrumusețare. Daisy, care fusese doar în atelierul Wilmei, observă imediat diferența enormă între un „atelier" şi un „salon". În primul rînd pentru că a fost întrebată ce ar dori să bea. Wilma te întreba doar dacă te grăbeai sau nu. Ar fi vrut să ceară o cafea, însă Todd răspunse în locul ei, cu o licărire jucăuşă în ochi:

– Vin. Trebuie să se relaxeze puțin.

Recepționera, o femeie frumoasă cu părul de culoarea platinei tuns scurt şi cu un zîmbet plăcut, îi aduse vinul rîzînd. Uimită, Daisy primi un pahar cu vin, şi nu unul din plastic, de unică folosință, cum se aşteptase. Îşi zise că Todd nu ar fi recomandat cu căldură un salon în care vinul să se servească în pahare din plastic.

Recepționera îşi verifică agenda.

– Amie o să se ocupe îndată de dumneavoastră. Să ştiți că este cea mai pricepută coafeză a noastră, aşa că puteți să vă lăsați liniştită pe mîna ei. După ce o să-şi termine treaba, o să fiți de milioane.

– Aş vrea să stau puțin de vorbă cu ea înainte de-a pleca, zise Todd şi se făcu nevăzut în spatele uşii.

Daisy dădu paharul peste cap. Să plece? Todd avea de

gînd să o lase singură? Simți cum i se strînge stomacul. O, Doamne, nu putea să facă asta.

Şi totuşi, *trebuia* s-o facă.

Trei ore mai tîrziu, cînd era deja la al treilea pahar de vin, se simțea de parcă cineva o torturase. Părul îi fusese impregnat cu tot felul de substanțe cu miros înțepător, substanțe care îl decoloraseră pînă ajunsese alb-gălbui, făcînd-o să semene cu un rocker speriat de predicile aspre ale unui evanghelist. După ce i l-au spălat, i-au aplicat alte substanțe, cu un fel de pensulă, pe fiecare şuviță. Şuvițele erau legate astfel încît să nu se atingă între ele. Biata de ea se transformase dintr-un rocker într-o ființă extraterestră, dotată cu antene pentru recepționarea transmisiunilor sateliților.

Între timp, sprîncenele ei suportaseră un tratament cu ceară – dureros, desigur, şi asta în timp ce era supusă operațiunilor de manichiură şi pedichiură. Unghiile de la mîini aveau acum toate aceeaşi lungime, erau acoperite cu un lac transparent roz uşor mai deschis la vîrfuri. Unghiile de la picioare erau acoperite cu lac roşu, deloc strident. Daisy încercă să-şi amintească dacă pînă atunci îşi mai vopsise vreodată unghiile de la picioare; nu, nu-şi amintea şi oricum, dacă ar mai fi făcut-o vreodată, cu siguranță că ar fi ales o nuanță de roz aproape invizibil. În nici un caz nu ar fi ales roşul acesta care parcă invita privirea să se oprească asupra lui. Efectul era însă uimitor, chiar seducător. Continua să-şi privească degetele cu unghii roşii, zicîndu-şi că nu mai semănau deloc cu picioarele ei. Păcat că nu avea nişte sandale, ca să se poată vedea. Avea nişte papuci de plajă, dar nu putea merge cu ei la serviciu.

Bine că se isprăvise cu tortura. Fusese spălată şi eliberată de veşmîntul purtat la cosmetică, după care se trezi aşezată încă o dată în scaunul coafezei. După trei

pahare de vin, Daisy nici nu se mai sinchisi cînd Amie începu să taie rapid din părul ei. Şuvițe lungi căzeau pe podea. Daisy bău şi ultima gură de vin, după care întinse paharul, aşteptînd să i se mai aducă.

– Hei, cred că de-acum o să te descurci fără să apelezi la pahar, îi zise Todd cu glasul lui domol, uşor amuzat. Cît vin ai băut?

– Doar trei pahare, răspunse Daisy.

– Draga mea, sper că ai mîncat de dimineață.

– Bineînțeles. Şi mi-a mai dat şi Amie un croissant. Nu e mult dacă am băut trei pahare în trei ore, nu e mult, nu?

Dintr-o dată devenise neliniştită.

– M-am amețit rău?

– Nu, doar puțin. Mulțumesc, i se adresă el lui Amie.

Amie, o tînără înaltă, cu păr negru şi bogat, îi zîmbi binevoitor.

– Mi-a făcut plăcere. Merită chiar două croissante o asemenea schimbare în înfățişarea cuiva.

Spilcuit cum era, în pantalonii lui kaki şi cămaşa albastră din mătase, Todd se rezemă de dulap şi o urmări pe Amie care pieptăna părul lui Daisy cu o perie rotundă, uscîndu-l în acelaşi timp. Daisy privea şi ea în oglindă mişcările femeii, îngrozită la gîndul că pe viitor va trebui să facă singură treaba aceasta. Nu părea ceva complicat, dar nici rimelul nu i se păruse greu de aplicat.

Răsuflase uşurată cînd după ultima spălare părul ei arăta ceva mai închis la culoare, cu toate că în sinea ei era puțin indignată că după trei ore de tortură rezultatul nu părea să aducă ceva nou. Nuanța alb-gălbuie dovedise că *ceva* se petrecuse cu părul ei, că o schimbare se produsese cu adevărat, dar acum... Totuşi, pe măsură ce Amie se rotea cu uscătorul în jurul ei, Daisy vedea cum părul i se deschide tot mai mult la culoare. Nu mai era alb-gălbui, ci în mod sigur

blond. Se zăreau nuanțe diferite, cînd lumina cădea pe o șuviță aurie, sau pe una de culoarea filelor unei cărți îngălbenite de timp.

După ce termină, Amie îndepărtă pelerina și Daisy rămase cu ochii larg deschiși în fața propriei imagini din oglindă. Părul ei castaniu, lipsit de strălucire și de vigoare, devenise o amintire. Cel de-acum strălucea și era plin de viață. Cînd se întoarse într-o parte, părul i se legănă și apoi reveni la loc, de parcă știa exact unde trebuie să stea. Coafura era simplă, întocmai cum îi făgăduise Todd. Părul abia dacă îi atingea umerii, vîrfurile erau răsucite spre interior, iar din creștet pornea o cărare fină, care lăsa șuvițele să coboare elegant într-o parte și-n alta.

Amie era tare mîndră de opera ei. Todd o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– Ai reușit. E de-o frumusețe clasică.

– Are un păr bun, răspunse Amie, primind laudele lui Todd și sărutîndu-l la rîndul ei pe obraz. Nu este prea viguros, însă are firul destul de puternic și fin. Dacă folosește produsele potrivite, poate să arate așa în fiecare zi.

Bine că Todd se afla acolo, pentru că Daisy pur și simplu plutea. Todd a avut grijă ca ea să primească toate produsele pe care le recomandase Amie. El îi aminti să completeze un cec pentru serviciile salonului, deoarece Daisy era atît de uluită, încît ar fi fost în stare să plece de acolo fără să se mai gîndească la onorariu. Slavă Domnului, Todd era cel care șofa. Daisy plutea pur și simplu și nu știa dacă de vină era băutura sau șocul în sine. Starea aceasta îi prinse bine pentru că următoarea oprire a fost la mall, unde acceptă să i se facă găuri în urechi pentru cercei. Nu dură mai mult de un minut și nu simți decît o ciupitură. Următorul lucru de care deveni conștientă era acela că avea la urechi niște cerculețe fine, din aur.

Următoarele patru ore merseră numai pe jos. Daisy obosi probînd haine, dar începu să-şi dea seama ce înţelegea el prin rafinament – un stil simplu, care combina, de pildă, o fustă bej cu o bluză albă, fără mîneci. Combinaţia îi punea în evidenţă suplеţea, căci fusta se oprea la genunchi, iar talia subţire îi era încinsă cu o curea.

– Rafinamentul nu implică extravaganţă, spuse el. Se bazează pe ceva clasic şi te invită mereu să ghiceşti ce se află dincolo de ceea ce se vede.

Îşi cumpără pantofi eleganţi, sandale fine care lăsau la vedere unghiile de la picioare frumos lăcuite şi o pereche de pantofi uşori, cu toc de şase centimetri, o combinaţie de neagru cu gri pal.

– Draga mea, să nu-ţi iei încălţăminte albă, spuse Todd pe un ton categoric. Albul este pentru pantoful sport, nu pentru ocazie.

– Dar...

– Nici un dar. Ai încredere în mine.

Cum pînă atunci gustul lui nu dăduse greş, Daisy nu putea face altfel de cum îi cerea el. Poate că gustul ei în privinţa pantofilor trebuia schimbat, pentru că în rest preferinţele lor fuseseră identice. Lipsise doar cineva care să-i dea curajul să ia măsuri în privinţa înfăţişării ei. Optase doar pentru ceea ce îi era cunoscut, confortabil, uşor de realizat. Ca să arăţi bine trebuie să depui ceva efort, iar ea nu se considerase niciodată drăguţă sau stilată. Beth fusese mereu sora frumoasă, în timp ce Daisy îşi acceptase rolul de soră deşteaptă, studioasă. Poate că n-ar reuşi să fie frumoasă fără atîta strădanie, dar fără îndoială că avea şi ea farmecul ei şi vina că îl descoperea abia acum îi aparţinea.

Nici măcar nu mai încercă să ţină socoteala banilor pe care îi cheltuia. Toţi erau cheltuiţi pentru o cauză bună: pentru

ea însăşi. Îşi cumpără nu doar haine, deşi hainele erau principala achiziţie, ci şi parfumuri, două poşete moderne şi cercei pe gustul ei. Todd o convinse să-şi ia şi un lănţişor pe care să-l poarte în jurul gleznei.

– Nimic nu este mai seducător, spuse el surîzător.

În sfîrşit, porniră spre casă. Daisy era tăcută, copleşită de experienţa pe care abia o trăise. Dacă exista cumva un război cosmetic, cu siguranţă că tocmai îl purtase. De azi înainte viaţa avea să i se schimbe. Nu numai că ceilalţi oameni o vor privi altfel, ci ea însăşi se vedea acum cu alţi ochi. Pînă acum, fusese mulţumită de ceea ce avea, zicîndu-şi că mai mult de-atît nici nu merita. Dar se terminase. De acum înainte, indiferent de ce urma să-i aducă vînătoarea de bărbaţi, avea de gînd să se preţuiască pentru propria ei demnitate.

– Iartă-mă că te întreb, îi întrerupse Todd şirul gîndurilor, după ce condusese cam zece mile în tăcere. De unde dorinţa asta de schimbare?

Daisy oftă şi-şi rezemă capul de tetieră, închizînd ochii.

– Am împlinit treizeci şi patru de ani.

– Serios? Eu aş fi zis că nici măcar treizeci.

În ciuda oboselii, Daisy zîmbi, încîntată.

– Chiar aşa?

– Pe cuvînt de onoare. Poate că tenul tău e de vină; nu prea ai făcut plajă, am dreptate?

– Nu, nu prea. Mai merg cîteodată să fac plajă, dar mă ard repede.

Fără a mai pune la socoteală faptul că era mereu cu nasul în cărţi.

– În plus, ai şi un aer adolescentin, inocent, care te face să pari mult mai tînără.

Daisy se înroşi şi deschise ochii.

– Eu nu prea ies în oraş, mărturisi ea. Acesta este încă

un motiv pentru care am vrut să mă schimb. Vreau să mă căsătoresc şi, hai să fim sinceri, la halul în care arătam, cine să se fi uitat la mine?

– Totul se va schimba acum, zise Todd zîmbind. Îţi garantez.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Te interesează un bărbat anume?

Daisy scuturã din cap, surprinsă să simtă legănarea uşoară a părului. Era uimitor!

– Nu. Dar o să caut. Pînă acum nu am fost niciodată într-un club; mă gîndesc că e un loc potrivit de unde să încep. Cunoşti vreunul mai bun?

Îşi dădu seama prea tîrziu că un homosexual nu putea să fie familiarizat cu nişte cluburi unde ea să poată avea succes.

– Am auzit că Buffalo Club e bun, zise el într-o doară. Ştii să dansezi?

– Da, cu toate că de cînd am luat lecţiile de dans nu am mai făcut-o. Dansul este o modalitate bună de a sparge gheaţa, am dreptate?

– Foarte bună.

Glasul îi deveni dintr-o dată grav.

– Crezi că o să mergi deseară?

– Nu ştiu ce să zic.

Se gîndea că avea nevoie de mult curaj să meargă singură într-un club, iar după ziua de azi resursele i se cam epuizaseră.

Todd se uită la ea preţ de cîteva clipe, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra drumului.

– De regulă, o dată ce ai început ceva, e bine să continui în acelaşi ritm, nu să te opreşti şi să o iei de la capăt.

Deci, era de părere că trebuia să iasă în seara aceea, după ce se străduise toată ziua să-şi schimbe înfăţişarea.

– O să mă gîndesc, zise Daisy.

Deodată îşi aminti.

– Nu ştiu ce înseamnă un comportament rafinat. E vorba de ceva special...

– Nu, o întrerupse Todd. E vorba de un stil. Nu lăsa să se confunde înfăţişarea cu personalitatea ta. Fii tu însăţi şi atunci nu trebuie să-ţi faci griji.

– Mereu am fost eu însămi şi nimeni nu m-a băgat în seamă, zise ea cu mîhnire.

Todd începu să rîdă.

– Draga mea, de data asta o să fie altfel. Te asigur.

8

– L-ai găsit pe Mitchell? întrebă Temple Nolan.

– Încă nu.

Pe Sykes îl irită faptul că primarul se grăbea să-l interogheze. Dacă l-ar fi găsit, l-ar fi anunţat el.

– Eu zic că o să mai stea ascuns încă vreo săptămînă şi apoi fie o să-şi spună că nu e nici o problemă că a murit fata, fie o să devină neliniştit şi o să se gîndească să-şi facă de lucru, dar nu în locurile lui obişnuite. Oricum ar fi, la cinci minute după ce apare, voi şti. Am avut grijă de asta.

– Domnul Phillips nu a fost deloc încîntat. Pe fată o aştepta un cumpărător foarte important. Acum individul şi-a găsit o altă sursă, iar noi am pierdut banii. Domnul Phillips îl vrea pe Mitchell mort.

– Aşa va fi. Mai aveţi puţină răbdare. Dacă încep să cutreier prin zonă, o să afle şi ea să dispară. N-am să-i mai dau de urmă.

– Domnul Phillips nu e omul care să aibă răbdare. A pierdut foarte mulți bani.

Sykes ridică din umeri. Tinerele virgine aveau întotdeauna un preț mai mare: uneori primeau cereri în acest sens din partea anumitor indivizi dispuși să plătească și mai mult. Sykes nu înțelegea de ce ar da cineva atîția bani numai ca să se culce cu o virgină, și își zise că s-ar putea ca altele să fie motivele. Nu se gîndea la niște ritualuri de inițiere, însă din experiență știa că unii oameni sînt în stare de orice. Oricum, ce se întîmpla cu fetele după ce le preda nu era problema lui. Erau o marfă și atît.

– După cum v-am spus, o să apară și atunci eu voi fi pe față.

Sykes se străduia să nu-și trădeze nerăbdarea. De cîte ori trebuia să-i repete? Mitchell era ca și prins, iar afacerea putea să continue.

– Marțea următoare este programat un alt transport – cinci fete. Aș vrea să nu le duc la locul obișnuit; poate că Mitchell a vorbit deja cu cine nu trebuie. Ăsta e un alt motiv pentru care nu vreau să grăbesc lucrurile; dacă se sperie, ar putea să se ducă direct la procuror și să încheie un tîrg – numele noastre în schimbul protecției lui. Aveți vreo idee în legătură cu un alt adăpost sigur?

Primarul își frecă ceafa, îngîndurat și încruntat. Trebuia să găsească un loc suficient de izolat, dar în care apariția unor mașini să nu fie un lucru neobișnuit. Oamenii de la țară erau foarte curioși. Dacă ar vedea faruri de mașină într-un loc unde nu s-ar aștepta, ar face cercetări și nu oricum, ci cu puștile în mînă. Vecinii aveau grijă unul de celălalt. Dacă erai de-al lor te simțeai bine că-ți poartă de grijă, însă cînd voiai să treci neobservat, atenția lor era o adevărată piedică. Adăpostul obișnuit era o rulotă veche, așezată la ceva

distanță de drumul plin de praf. Cînd nu ploua, şoseaua era ea însăşi un sistem de alarmă, căci orice vehicul s-ar fi apropiat stîrnea nori de praf care se zăreau mai repede decît maşina.

– O să găsesc eu ceva, zise Nolan. Dacă nu merge altfel, o să închiriez un camion.

Mai făcuseră asta şi altă dată, cînd fuseseră la ananghie. Era uimitor cît de puțin îngrijite erau camioanele închiriate. Fetele nu se puteau nici măcar spăla, ca să nu mai vorbim de o baie. În ultimă instanță, clientul trebuia să fie mulțumit de ceea ce primea şi atît, ei nu asigurau servicii matrimoniale. În acelaşi timp, utilizarea unui camion prezenta riscuri deoarece imediat ce era parcat putea apărea un reprezentant al legii, dornic să-l verifice. Soluția era să dai roată cu el pînă cînd apăreau clienții să-şi ia fetele. Te întîlneai cu ei undeva şi făceai schimbul. Închirierea nu era în nici un caz cel mai bun aranjament.

Pagerul începu să sune. Nolan îl opri şi se uită la număr.

– Trebuie să închid, dar o să te sun după ce aranjez cu noul adăpost. Tu străduieşte-te să-l găseşti mai repede pe Mitchell!

Daisy se opri lîngă uşa dublă de la Buffalo Club. Stătu puțin pe gînduri şi hotărî că acestea erau locul şi momentul potrivite să-şi „inaugureze" noua ei înfățişare şi să înceapă vînătoarea de bărbați. Era obosită după ziua lungă petrecută la cumpărături şi după tortura îndurată la salonul de cosmetică, dar buna dispoziție nu-i dispăruse. Cînd ajunsese acasă, nu strigase un salut, aşa cum făcea de obicei, ci se dusese direct în bucătărie unde mama ei şi mătuşa Jo erau ocupate cu conservele de iarnă. Mama ei se uitase în jur, apoi o întrebase contrariată:

– Cine sînteți dumneavoastră?

Daisy începu să rîdă şi cele două femei scoaseră un strigăt de surpriză şi de plăcere. Apoi se repeziră la ea şi se minunară de părul blond şi de noua ei coafură. După ce se întoarseră la conservele lor, Daisy scoase toate cutiile şi sacoşele din maşină, arătîndu-le toate achiziţiile pe care le făcuse, bucurîndu-se de uimirea femeilor.

După ce urcă în camera ei şi începu să-şi aranjeze pe umeraşe hainele noi, nu rezistă şi le probă din nou pe toate. Cu toate că era foarte obosită, cînd îşi puse una dintre fustele noi şi cochete şi probă bluza albă, fără mîneci, frumoasă prin simplitatea ei, o străbătu un fior de plăcere privindu-se în oglindă. Femeia aceea stilată şi atît de drăguţă era chiar ea. Nu devenise o frumuseţe răpitoare, nici nu-şi dorise vreodată aşa ceva, însă părul frumos aşezat îi punea în evidenţă trăsăturile fine care altfel ar fi rămas neobservate şi o făceau să pară... da, poate puţin cam reţinută, dar în nici un caz timidă. Todd avea dreptate: lănţişorul care îi strălucea la glezna dreaptă era absolut seducător.

Ar fi fost păcat să se bucure doar ea de imaginea aceasta. Cine ştie, poate că singură nu va mai reuşi să se coafeze la fel.

Trase adînc aer în piept şi luă o hotărîre: acum ori niciodată.

Acum se afla la Buffalo Club, dincolo de graniţa cu Madison County, un club de noapte imens, unde se cîntau numai piese country. Formaţiile cîntau live, exista un ring de dans destul de mare, dar clubul avea o reputaţie un pic cam dubioasă. Se ştia că din cînd în cînd aici aveau loc încăierări, însă asta nu însemna că femeile nu frecventau cu plăcere localul sau că nu se simţeau în siguranţă. Un alt avantaj era preţul biletului de intrare de doar doi dolari; după ce cheltuise atît de mult în ziua aceea, era cazul să facă economie.

Dacă şi-ar fi acordat prea mult timp de gîndire, ştia că ar fi dat bir cu fugiții, aşa că înaintă hotărîtă, îşi scoase cei doi dolari din poşeta mică şi subțire agățată cu o bretea fină de umărul ei. Poşeta pe care o purta zi de zi era mare şi încăpătoare, însă Todd insistase să poarte ceva mult mai elegant.

– Să nu cari prea multe lucruri cu tine cînd ieşi în oraş, o dăscăli el. Cîțiva dolari, o batistă, un ruj, o carte de credit în sutien.

Era bine, pentru că în poşeta pe care şi-o luase nici nu mai încăpea altceva.

Un individ zdravăn, în blugi şi cu un tricou negru, îi luă la intrare cei doi dolari, făcîndu-i loc să treacă. Daisy păşi într-o încăpere unde larma era asurzitoare, luminile colorate te orbeau şi muzica făcea pereții să vibreze. Oamenii strigau încercînd să converseze.

Sala era plină pînă la refuz. Daisy se văzu înghiontită şi împinsă de la spate, pînă cînd dădu peste o roşcată cu părul tapat, care îi aruncă o privire furioasă. Începu să se scuze, dar îşi aminti că nu mai trebuia să fie atît de bine crescută. În plus, bîiguiala ei nici că se putea face auzită.

– Scuzați-mă, strigă ea cu o voce clară, trecînd hotărîtă mai departe, satisfăcută că părul ei era mai frumos decît al roşcatei. Nu-şi amintea să-şi mai fi spus vreodată că are o coafură mai frumoasă decît a altcuiva.

Daisy îşi croi drum prin mulțime, căutînd un loc unde să se poată simți cît de cît la adăpost. Scaunele înalte din jurul barului erau ocupate. Pe ringul de dans se legănau perechi ale căror chipuri erau scăldate de luminile viu colorate, în timp ce se mişcau într-un ritm lent pe melodia cîntecului de dragoste interpretat de solistul formației. Formația se afla pe o scenă destul de mică, protejată cu o

plasă din sîrmă. Vederea acesteia o îngrijoră pe Daisy. Cine ştie, poate că Buffalo Club era un loc mai dur decît auzise ea.

În jurul ringului de dans se găseau mai multe mese aşezate la întîmplare, toate ocupate. Podeaua era plină de coji de alune şi rumeguş, iar ospătăriţele îmbrăcate în blugi se strecurau prin mulţime purtînd cu mare abilitate tăvile cu pahare.

Daisy îşi dădu seama că se îmbrăcase prea pretenţios. Blugii păreau să fie uniforma clubului, atît pentru bărbaţi cît şi pentru femei, chiar dacă se mai vedea şi cîte o fustă scurtă, asortată cu o bluză ce lăsa spatele gol şi cu o pereche de cizme de cow-boy. Todd ar fi strîmbat din nas şi ar fi exclamat: „De prost-gust!"

Daisy purta fusta kaki şi cămaşa albă fără mîneci, pe care o lăsase descheiată la primii doi nasturi. Lănţişorul de aur atrăgea atenţia asupra picioarelor ei zvelte. Arăta bine în stilul acela clasic, destul de neobişnuit pentru Buffalo Club.

– Bună!

Brusc simţi cum un braţ puternic îi înconjoară talia, legănînd-o şi întorcînd-o către chipul zîmbitor al unui bărbat brunet care ţinea în cealaltă mînă o sticlă de bere.

– Bună, răspunse Daisy, ţipînd ca să se poată face auzită.

– Ai venit singură? o întrebă individul, aplecîndu-se spre urechea ei.

Măi să fie, necunoscutul chiar flirta cu ea. Revelaţia o înfioră. Culmea, un bărbat tocmai încerca să o „agaţe"!

– Sînt cu nişte prieteni, minţi ea, părîndu-i-se mai prudent să procedeze aşa. La urma urmelor, nu ştia nimic despre el.

– Şi i-ar deranja pe prietenii tăi dacă ai dansa cu mine? o întrebă el.

Pentru că omul zîmbea, iar ochii lui aveau o privire prietenoasă, Daisy îi zise:

– Chiar deloc!

Bărbatul puse berea pe tejgheaua barului, o luă de mînă şi o conduse pe ringul de dans.

Doamne, ce simplu era! îşi zise Daisy văzîndu-se în braţele bărbatului. O ţinea aproape, dar nu chiar atît de aproape încît să o stingherească. Pentru o clipă se temuse ca nu cumva cunoştinţele în ale dansului să o trădeze – la urma urmelor, nu prea exersase – însă bărbatul se mişca lent. Daisy descoperi că, dacă nu se gîndea la paşi, picioarele ei se mişcau de la sine.

– Numele meu este Jeff, spuse bărbatul, apropiindu-şi din nou gura de urechea ei, ca să-l poată auzi.

– Daisy, spuse ea.

– Ai mai fost aici? Nu-mi amintesc să te mai fi văzut. Crede-mă, te-aş fi observat.

Daisy scutură din cap, din dorinţa de a-şi simţi din nou părul legănîndu-se şi aşezîndu-se apoi cuminte la loc.

– E prima oară, spuse ea.

– Să nu fie ultima...

Se opri şi întoarse capul privindu-l furios pe cel care îl bătuse pe umăr.

– Pot să vă întrerup?

– Nu, răspunse Jeff nepoliticos. Ce-ţi închipui că-i aici, un bal studenţesc? Hai, dispari. Eu am văzut-o primul.

Celălalt bărbat, blond şi deşirat, îmbrăcat şi el cu tradiţionalii blugi şi cu un tricou, rînji complice.

– Haide, Jeff, nu fi egoist.

Cu o dexteritate nebănuită îi desprinse mîna lui Daisy din palma lui Jeff, şi o trase lîngă el.

Daisy privi peste umăr către Jeff, cu ochii mari de uimire, întrebîndu-se ce avea să urmeze. Jeff, însă, se mulţumi să

zîmbească şi să ridice din umeri, după care se îndreptă spre masa la care se aflau prietenii lui.

– Sînteţi amici? îl întrebă ea pe individul blond.

– Da, lucrăm împreună. Apropo, eu sînt Danny.

– Daisy, zise ea din nou.

Melodia se sfîrşi şi formaţia începu imediat o piesă foarte ritmată. Dansatorii se aşezară în şiruri. Danny încercă să o atragă în formaţie şi pe Daisy.

– Aşteaptă! se împotrivi ea cu înverşunare. Nu ştiu să dansez aşa ceva!

– E simplu, îi strigă el. Lasă-te condusă de mine.

Şirurile de dansatori începură să se legene şi să se învîrtească; Daisy reuşi să ţină pasul cu ei. La un moment dat se izbi de Danny şi începu să rîdă singură de nepriceperea ei. Era total nepotrivită pentru locul acela, îmbrăcată cum era ea în stil clasic, înconjurată numai de blugi şi de tricouri mulate, dar se distra. Abia dacă trecuseră zece minute de cînd venise şi deja fusese invitată la dans de doi bărbaţi. Nu se mai bucurase de atîta atenţie de... de treizeci şi patru de ani.

Formaţia îşi continuă repertoriul cu o melodie lentă, pentru ca dansatorii să-şi mai tragă puţin sufletul. Danny îi înconjură talia cu braţul, însă un alt bărbat îi întrerupse. La rîndul lui acesta renunţă în favoarea altuia. Ultimul ei partener, un bărbat mai în vîrstă, în jur de cincizeci de ani, avea barba tunsă scurt, aproape în întregime căruntă şi nu era mult mai înalt decît ea. Dansa însă bine. El îi zîmbi şi se prezentă:

– Numele meu este Howard.

Apoi o învîrti cu îndemînare. Daisy începu să rîdă, ameţită de încîntare. Cînd mîinile li se întîlniră din nou el o trase în braţele lui.

Howard îşi dovedea talentul cu prisosinţă, şi Daisy îşi dădu silinţa să fie la înălţime, ceea ce chiar se întîmplă, cel

puțin așa credea. Nu era la fel de pricepută ca el, dar cel puțin nu se împiedică și nici nu-l călcă pe picior.

După Howard veni Steve, iar după Steve urmă un tip pe nume Mitchell, cu niște ochi mari, căprui și un zîmbet sfios. Daisy obosise, dar se și încălzise.

– Aș vrea să mă odihnesc dansul acesta, zise ea pe nerăsuflate, făcîndu-și vînt cu palma.

Mitchell își strecură mîna sub cotul ei.

– O să-ți aduc ceva de băut, zise el. Bere? Vin?

– Deocamdată aș vrea doar apă, spuse ea, părăsind ringul de dans și căutînd un loc unde să se poată așeza.

Se uită în jur, dar nu văzu nici o masă liberă.

– Ei, asta-i, hai să bei puțin vin, încercă Mitchell s-o ademenească.

– Poate mai tîrziu. Acum mi-e tare sete și aș bea apă. În plus, trebuia să conducă.

– Atunci o să-ți aduc o Cola.

Ochii lui mari și căprui exprimau dorința de a-i oferi ceva de băut, iar ea îl contrariase cu insistența ei de a bea apă. Renunță.

– Bine, Cola să fie.

Zîmbetul lui sfios reapăru.

– Așteaptă-mă aici, spuse el și dispăru în mulțime.

Era ușor de spus. Mulțimea care se mișca continuu o forță să se deplaseze de colo-colo, iar după cinci minute se trezi departe de locul în care o lăsase Mitchell. Se uită către bar, încercînd să-l zărească printre oamenii strînși în jurul tejghelei, însă nu-i reținuse suficient de bine înfățișarea ca să-l poată recunoaște în mulțime. Probabil că va dura mult pînă cînd el avea să se întoarcă cu băutura. Pantofii noi îi veneau bine, însă ea dansase deja cinci dansuri și o dureau picioarele. Voia să se așeze undeva. Se ridică pe vîrfuri și încercă să descopere un scaun liber.

– Cauți un loc unde să stai? îi strigă un bărbat cu o statură impunătoare şi, înainte ca ea să poată face ceva, o cuprinse după mijloc şi o aşeză în poala lui.

Speriată, Daisy încercă imediat să se ridice. Omul începu să rîdă şi o strînse şi mai tare. Într-un gest absolut instinctiv, ea lăsă mîna jos ca să se sprijine de ceva. Din nefericire, se sprijini chiar de locul în care se uneau picioarele bărbatului şi se lăsă cu toată greutatea.

Individul dădu un strigăt ascuțit care acoperi larma şi muzica din club. Conştientizînd brusc pe ce se sprijinea mîna ei, Daisy țipă şi ea şi încercă din nou să se ridice, iar de data aceasta apăsarea ei provocase un strigăt şi mai disperat din partea omului. De fapt, ceea ce se auzise fusese mai degrabă un răcnet care îi făcuse pe toți să-şi întoarcă privirile spre ei.

Roşie la față, Daisy începu să se zbată, dar nu reuşea să-şi mențină echilibrul şi nici să-şi găsească un punct de sprijin. Oriunde punea mîna, era un loc nepotrivit. Simți ceva moale parcă scrîşnind sub apăsarea articulațiilor ei şi matahala se înroşi.

Doamne, cu ce repeziciune evoluau lucrurile! Distras din pricina strigătului scos de omul acela voinic, un bărbat se lovi din neatenție de o femeie şi-i vărsă acesteia băutura pe rochie. Femeia țipă, iar prietenul ei se repezi la cel care provocase nenorocirea. Se răsturnă un scaun, cineva împinse o masă şi răsună deodată un zgomot de pahare sparte. Oamenii se împrăştiară. De fapt, doar unii se împrăştiară, alții păreau că aşteptaseră încăierarea ca să intervină şi ei.

Gloata se îndrepta vertiginos către ea ca un şuvoi dezlănțuit, iar Daisy nu reuşea să se ridice în picioare ca să dispară mai repede de-acolo.

Dintr-o dată simți ceva ca o chingă de fier care i se încolăci în jurul mijlocului şi o ridică din poala uriaşului amețit.

Omul se prăvăli la pămînt gemînd şi ţinînd strîns în palme ce avea el mai de preţ. Daisy ţipă şi se agăţă de chingă, surprinsă să descopere că era un braţ. Picioarele ei nu mai atingeau podeaua şi Daisy se lăsă luată de acolo şi dusă departe de cîmpul de luptă.

Intrară în acţiune şi paznicii clubului, zdrelind cînd un cap, cînd altul, în încercarea de a face ordine, însă Daisy nu mai apucă să vadă ce se petrece pentru că cel care o ducea pe ea trecu prin mulţime ca prin apă, dîndu-i pe oameni la o parte cu braţul rămas liber. Înainte să-şi vină în fire, Daisy se văzu afară în faţa uşii.

Cît de umilitor! Era prima dată cînd venea într-un club şi se şi trezise dată afară.

Cu faţa arzîndu-i de ruşine, se întoarse să-şi ceară scuze, dar cînd îl văzu în faţa ochilor pe ofiţerul Russo, cuvintele îi înghe̦tară pe buze.

Dinăuntru se auziră din nou zgomote de pahare sparte şi dintr-o dată o mulţime de oameni dădura buzna pe uşă, conştienţi că era cazul s-o şteargă de acolo cît mai era posibil. Ofiţerul o prinse pe Daisy de încheietura mîinii şi o trase la o parte din drumul gloatei. Neonul galben al firmei clubului lumina mult prea tare. Daisy şi-ar fi dorit să fie protejată de întuneric. Se ruga ca el să n-o recunoască. N-o recunoscuse propria mamă, darămite...

– Măi, să fie, să juri că aceasta este chiar domnişoara Daisy, rosti el tărăgănat, imitînd accentul sudiştilor, şi toată nădejdea ei de a nu fi recunoscută se spulberă. Vii des aici?

– Nu, este pentru prima oară. Dar pot să-ţi explic, se repezi ea, simţind cum îi dogoresc obrajii de ruşine.

Russo o privi printre gene.

– Abia aştept să aud o explicaţie. În numai treizeci de secunde ai castrat un individ şi ai iscat un scandal. Nu-i rău pentru cineva care vine pentru prima oară aici. Să mă anunţi cînd ai de gînd să mai vii, ca să ştiu să rămîn acasă.

Fir-ar să fie, doar nu era să-i permită să o învinovățească pe ea pentru nebunia dinăuntru.

– Nu a fost vina mea. Individul acela s-a repezit la mine şi cînd am lăsat mîna în jos ca să mă sprijin... glasul ei deveni o şoaptă încercînd să găsească o modalitate mai delicată de a descrie ce se petrecuse.

– ... Te-ai repezit şi tu la „ouăle" omului şi le-ai strivit de scaun, se grăbi ofițerul Russo să încheie enunțul. Chiar voiam să intervin, dar cînd am auzit ce sunete scoate, mi-am dat seama că situația se află în mîna ta, ca să mă exprim astfel.

– Dar n-am vrut! A fost un accident.

Ofițerul zîmbi.

– Hai, lasă asta. În orice caz, de-acum o să se gîndească bine înainte să se mai repeadă la o femeie necunoscută. Vino, te conduc pînă la maşină.

Daisy nu voia să fie condusă la maşină. Se uită necăjită spre uşa clubului.

– Mă gîndeam dacă nu cumva...

– Nu, s-a terminat cu dansul, cel puțin în noaptea asta. Ar fi bine să dispari de-aici înainte să vină oamenii prefectului.

Daisy pufni nemulțumită, pentru că se distrase chiar bine – pînă cînd, din greşeală, îl „rănise" pe uriaşul acela –, însă ofițerul avea dreptate. Poliția putea să-i aresteze pe toți cei prezenți acolo şi abia mai tîrziu să cerceteze cine era vinovat şi cine nu. Îşi închipuia ce-ar zice lumea dacă ar fi arestată. Ofițerul o luă de braț şi porniră către parcare.

– Unde e maşina ta?

Daisy oftă.

– Acolo.

Pietrişul parcării scrîşnea sub paşii lor. Ofițerul Russo îi strîngea mai departe cotul de parcă ar fi fost un prizonier pus pe fugă. Bine că nu-i pusese cătuşe.

Din parcare plecau maşini în toate direcţiile şi cei doi se străduiau să-şi facă loc printre ele, ferindu-se să nu fie loviţi. Cînd, în cele din urmă, ajunseră la maşina ei, Russo îi eliberă braţul. Daisy îşi scoase cheile din poşetă, descuie şi ofiţerul îi deschise portiera. Daisy se strecură înăuntru.

– Ai băut ceva? o întrebă el.

– Nu, nici măcar o Cola, răspunse ea necăjită, amintindu-şi de bărbatul cu ochi căprui care nu ajunsese înapoi la timp.

Îi era teribil de sete şi, în plus, cele întîmplate se dovedeau la fel de istovitoare ca şi dansul.

Russo, sprijinit cu o mînă de portiera deschisă şi cu cealaltă de capota maşinii, se aplecă să o vadă mai bine în lumina palidă care venea de-afară.

– Pînă acum te-ai prefăcut, îi zise el în cele din urmă, privind-o printre gene.

Se uită apoi la gulerul descheiat al cămăşii ei.

– Te-ai ascuns în spatele hainelor ălora îngrozitor de demodate.

Ia te uită, pînă şi şeful poliţiei observase cît de lipsite de gust erau hainele ei. Se simţi umilită!

– Tocmai am început o viaţă nouă, ripostă ea.

Russo mormăi ceva de neînţeles, apoi se ridică şi făcu un pas înapoi pentru ca ea să poată închide portiera. Daisy porni motorul, şovăi puţin, apoi coborî geamul.

– Îţi mulţumesc că m-ai scos de acolo teafără, zise ea.

– Mi-am zis că e cazul să intervin. Păreai hotărîtă să-l demolezi pe bietul om.

Ridică uşor capul şi ascultă cu atenţie.

– Mi se pare că aud sirenele. Mergi acasă înainte să ajungă aici oamenii prefectului.

Daisy încă mai şovăia.

– Dar tu ce-ai să faci?

– O să-i ajut să lămurească lucrurile.

Bineînțeles, el n-avea de ce să se teamă că ar putea fi arestat. Era pe cale să-l roage să nu spună nimănui despre prezența ei acolo, dar își zise că era la fel de îndreptățită ca el să meargă într-un club. Și apoi, nu cumva dorea ca lumea să afle că fusese la Buffalo Club? Asta avea să schimbe, în mod sigur, părerea oamenilor despre ea. Dorea ca bărbații să îndrăznească să se apropie de ea, iar simpla schimbare a înfățișării nu era de-ajuns.

– Va trebui să dau o declarație? întrebă Daisy.

Exasperat, ofițerul se răsti la ea:

– Da, dacă ai să mai stai mult pe-aici. Dispari o dată!

Fără să scoată un cuvînt, Daisy apăsă pe accelerație împrăștiind pietrișul cît colo și făcînd cauciucurile să scîrțîie asurzitor. Mașina ieși din parcare ca din pușcă. Se chinui să stăpînească volanul, uitînd că trebuie să ia piciorul de pe accelerație. Cînd își dădu seama, cauciucurile scîrțîiră din nou pe șosea. Recăpătîndu-și controlul, Daisy își continuă drumul. În viața ei nu pornise mașina cu scîrțîit de cauciucuri. O, Doamne, dacă pietrișul l-a lovit pe ofițer? Era pe punctul se a se întoarce ca să-i ceară scuze, cînd zări lumini intermitente în oglinda retrovizoare și-și dădu seama că cel mai bine era să dispară cît mai repede de-acolo, așa cum îi spusese și Russo.

9

Nu oricine putea să iasă seara într-un club, să danseze pînă la epuizare, să stîrnească o încăierare și să se întoarcă acasă înainte de ora nouă, își zise Daisy a doua

zi dimineață. Care va să zică, noaptea nu fusese chiar lipsită de realizări; de fapt, prima parte se dovedise un succes deplin. În plus, se distrase pe cinste şi avea de gînd să repete experiența. Bine, nu partea cu încăierarea – cel puțin aşa spera ea –, ci cea cu dansul şi cu atragerea bărbaților, desigur.

După terminarea slujbei la biserică, unde fusese nevoită să îndure privirile curioase ale enoriaşilor – care nu aveau nici un drept să-i iscodească pe alții –, luă prînzul în grabă şi îmbrăcă una dintre noile ei perechi de blugi. Intenționa să meargă pe Lassiter Avenue şi să verifice dacă Buck Latham a avansat cu zugrăvirea casei ei. Acum, cînd în sfîrşit pornise pe un drum al ei, era nerăbdătoare să se mute şi să locuiască singură. Ieşi pe verandă, ținînd în mînă poşeta şi cheile maşinii, şi văzu cum o Crown Victoria albă coteşte şi se opreşte în fața casei.

Simți un gol în stomac cînd îl văzu pe ofițerul Russo ridicîndu-se de pe locul şoferului. Ea nu-i povestise mamei ei despre cele petrecute în noaptea precedentă, zicîndu-şi că era mai bine să nu vorbească despre faptul că aproape îl lăsase fără moştenitori pe unul dintre bărbații de la club. Îşi zise că Russo venise să dezvăluie toată tărăşenia şi să-i tragă un perdaf pe care să nu-l uite toată viața, ca şi cînd avea vreun drept să o facă. Era convinsă că nu venise la Buffalo Club în misiune. Se afla acolo doar ca să se distreze, la fel ca şi ea, dar cel puțin intențiile ei erau dintre cele mai onorabile.

Russo purta blugi şi un tricou negru care îi contura ostentativ musculatura puternică a umerilor. Arăta ca un culturist mai mult ca oricînd, remarcă Daisy disprețuitor, zicîndu-şi că nu făcea decît să ridice greutăți cît era ziua de lungă. Amintindu-şi cu cîtă uşurință o luase pe sus noaptea

trecută la Buffalo Club consideră că nu greşea judecîndu-l astfel.

– Pleci undeva? o întrebă Russo, oprindu-se pe aleea străjuită de straturi de flori care ducea spre casa lor. Daisy se oprise pe veranda umbroasă.

– Da, răspunse ea fără să şovăie.

Bunele maniere îi spuneau că frumos ar fi fost să zică ceva de genul: „A, tocmai plecam să cumpăr ceva, dar asta poate să aştepte. Intră puţin să bem o cafea." Cu toate acestea se mulţumi doar să-i confirme. Omul acesta se pricepea ca nimeni altul să o facă să uite de bunele maniere.

– Nu mă inviţi înăuntru? o întrebă el din nou, cu o strălucire în ochi care trăda mai degrabă amuzament decît iritare.

– Nu.

Russo făcu un semn spre maşină.

– În cazul acesta te poftesc eu la o plimbare cu maşina. Nu cred că vrei să purtăm discuţia asta afară, unde ne pot auzi toţi vecinii.

Daisy se sperie:

– O, Dumnezeule, o să mă duci la *centru?*

Coborî treptele alergînd, îngrozită de gîndul care-i trecuse prin cap.

– Omul acela de noaptea trecută – nu a murit, nu? A fost un accident! Şi chiar dacă a murit, nu se consideră legitimă apărare? bîigui ea.

Russo îşi trecu mîna peste faţă şi Daisy îl privi bănuitor. Ofiţerul părea că vrea să-şi înăbuşe rîsul. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu era nimic de rîs!

– Din cîte ştiu eu, prietenul tău nu a păţit nimic; bine, probabil că încă mai are dureri şi merge crăcănat, dar este în viaţă.

Daisy răsuflă uşurată.

– Ce bine! Atunci... de ce vrei să mă duci la centru?

Din nou ofiţerul îşi trecu mîna peste faţă. Era clar, Daisy nu mai avea nici o îndoială, rîdea de ea. Fir-ar să fie!

Russo o apucă de braţ. Mîna lui era caldă, dar fermă, de parcă s-ar fi confruntat cu un tîlhar care nu voia să-l urmeze.

– Domnişoară Daisy, nu te supăra pe mine, zise el, fără să reuşească să-şi înăbuşe rîsul. Vezi tu... *centru* înseamnă altceva în New York, decît în Hillsboro.

Da, avea dreptate, mai ales că se aflau în centru, la o distanţă mică de secţia de poliţie şi de zona administrativă a oraşului. Totuşi, ar fi putut să se poarte mai frumos cu ea.

Cînd Russo deschise portiera şi o aşeză pe Daisy pe locul din dreapta şoferului, se deschise uşa de la intrare şi Evelyn apăru în prag.

– Domnule ofiţer Russo! Unde o duceţi pe Daisy?

– La o plimbare cu maşina, doamnă. Într-o oră sîntem înapoi, vă asigur.

Evelyn şovăi puţin, apoi zîmbi.

– Distracţie plăcută atunci.

– Mulţumim, doamnă, răspunse ofiţerul pe un ton neaşteptat de grav.

– Asta-i bună, pufni Daisy cînd Russo urcă lîngă ea. Acum o să creadă că noi chiar ne dăm întîlniri.

– Dacă vrei, ne putem întoarce să-i spunem cum stau de fapt lucrurile, îi propuse el şi fără să mai aştepte răspunsul ei porni maşina.

Era absolut supărător. Bineînţeles că nu voia asta, iar el ştia prea bine; n-ar fi trebuit să-i facă o asemenea propunere. Precis că voia să o facă pe deşteptul.

– Aveam acelaşi drept să vin la club ca şi tine, zise ea

încrucişîndu-şi braţele la piept şi înălţîndu-şi capul cu mîndrie.

– De acord.

Răspunsul lui o făcu să-l privească uluită.

– Atunci de ce mă interoghezi? Nu am greşit cu nimic. Încăierarea nu s-a iscat din vina mea şi te rog să mă crezi, nu am avut nici cea mai mică intenţie de a-i zdrobi bărbatului acela testiculele.

– Ştiu.

Fir-ar să fie, nesuferitul zîmbea din nou. Oare ce era atît de amuzant?

– Şi-atunci care e problema?

– Nu este nici o problemă. Şi nici nu te interoghez. Te-am invitat la o plimbare cu maşina; e o diferenţă ca de la cer la pămînt între o plimbare şi un interogatoriu într-o sală de la secţia de poliţie.

Daisy răsuflă uşurată şi se aşeză mai comod în scaunul ei.

– Nu m-ai invitat, ci mi-ai impus să vin cu tine, aşa că la ce altceva mă puteam gîndi? „Hai la o plimbare!" De regulă, cînd poliţiştii spun asta în filme, înseamnă că vor să te ducă la secţie şi să te aresteze.

– Prin urmare scenariştii ar trebui să înveţe dialoguri noi.

Un gînd nou, unul teribil, îi trecu prin minte. O, Doamne, oare ofiţerul îi făcea *curte?* Pînă atunci se certaseră de fiecare dată, însă noaptea trecută îi dovedise că noua ei înfăţişare îi putea determina pe bărbaţi să o trateze cu totul altfel. I se strînse stomacul; habar n-avea cum să-i spună unui bărbat să-şi vadă de-ale lui, pentru că ea nu era interesată. Dar el? El nu putea fi interesat de ea! Poate că de fapt nici nu arăta atît de bine cum crezuse.

Cu o mişcare bruscă, coborî apărătoarea de soare, se uită o secundă în oglindă, după care o împinse la loc. O, Doamne!

– Asta ce-a vrut să fie? o întrebă el curios. Nu te-ai uitat nici cît să-ţi verifici rujul.

Uitase cu totul de ruj. Oricum, fusese suficient să se uite fie şi numai o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că nu se înşela în privinţa schimbării ei.

– Mă întrebam dacă şi maşinile poliţiştilor au oglinzi în apărătorile solare, se grăbi ea să răspundă. Mi se pare un pic cam... efeminat.

– Efeminat?

Russo părea că-şi muşcă obrazul în interior.

– Nu că ţi-aş pune la îndoială masculinitatea, adăugă ea repede.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să se simtă obligat să şi-o dovedească. Din cîte citise ea, bărbaţii aveau obiceiul să considere astfel de comentarii ca o ofensă. Orgoliul le este legat de virilitatea lor, parcă aşa spuneau articolele pe care le citise.

Russo oftă mai degrabă împăciuitor.

– Să nu te superi, domnişoară Daisy, dar gîndurile tale sar de la una la alta ca un iepure pe cîmp, iar mie mi-e cam greu să te urmăresc.

Nu se supără, dimpotrivă, se bucură în sinea ei că Russo nu înţelegea la ce se gîndise. Schimbă subiectul şi-i zise:

– Aş vrea să nu-mi mai spui „domnişoară Daisy". Mă face să par o... Era să spună *fată bătrînă*, dar s-ar fi apropiat prea mult de realitate. ... cîrcotaşă cu vederi învechite.

Russo îşi muşca din nou obrazul pe dinăuntru.

– Parcă te şi văd cu o plasă pentru păr...

– Eu nu port aşa ceva! strigă ea, rezemîndu-se uluită de spătarul scaunului.

Daisy nu ţipa niciodată la nimeni. Nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Nu fusese întotdeauna politicoasă, dar nici nu strigase la el. Începu să se îngrijoreze de-a binelea; oare exista o lege care îţi interzicea să strigi la oamenii legii? Să ţipe la ofiţerul Russo nu era acelaşi lucru cu a ţipa la un poliţist care a oprit-o pentru depăşirea vitezei. La urma urmelor, el era şeful poliţiei, ceea ce putea fi chiar mai grav...

– Iar te-ai pierdut în spaţiu, mormăi el.

– Mă întrebam dacă există cumva o lege împotriva celor care strigă la un şef de poliţie, recunoscu ea.

– Credeai că o să te bag la zdup pentru că ai ţipat la mine?

– Am dat dovadă de impolitețe. Te rog să mă ierți. De regulă nu ţip, dar nici nu mi se spune că port plasă pentru păr.

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Iar dacă ai să continui să-ţi muşti obrazul, o să trebuiască să fii cusut.

– O să încerc să mă abţin. Vreau să ştii că îţi spun „domnişoară Daisy" din respect.

– Din respect?

Nu-şi dădea seama dacă era un lucru bun sau rău. Pe de-o parte, îşi dorea ca el să o respecte, iar pe de alta, nu reacţia asta o aştepta de la un bărbat care era cel puţin cu cîţiva ani mai în vîrstă ca ea. Poate că noaptea trecută, la club, avusese mai mult noroc, şi acum nu mai părea la fel de atrăgătoare. Poate că bărbaţii dansau şi ei cu cine se nimerea.

– Îmi aduci aminte de mătuşa mea, Bessie, spuse el.

Daisy simţi nevoia să urle. O, Doamne, era mai rău decît crezuse. Mătuşa lui! Acum nu mai avea nici o îndoială că noaptea trecută norocul fusese de vină pentru succesul ei. Îngrozită de revelaţia aceasta, se uită din nou în oglindă ca să vadă dacă într-adevăr se înşelase.

– Nici măcar nu te mai întreb ce s-a întîmplat, oftă el.

– Chiar arăt ca *mătuşa* ta?

Daisy rosti cuvîntul cu un amestec de deznădejde şi ciudă, ceea ce îl determină pe ofiţer să rîdă cu poftă.

Rîdea de ea. Înciudată la culme, Daisy îşi încrucişă braţele la piept.

– De fapt e vorba de mătuşa mea din partea bunicii. Şi n-am zis că arăţi ca ea; ţi-am zis că îmi aminteşti de ea, atîta tot. Nici ea nu era foarte... mondenă.

Naivă. Asta a vrut el de fapt să spună. Din păcate, nu greşea cu nimic. Aşa se întîmplă dacă îţi petreci viaţa cu nasul în cărţi. Afli, ce-i drept, o mulţime de lucruri interesante, dar cînd vine vorba despre experienţa de viaţă, cunoştinţele acumulate nu te pot ajuta.

Russo întoarse maşina şi porni către Fort Payne.

– De ce mergem la Fort Payne? îl întrebă Daisy, privind la şirurile de cedri şi munţii întunecaţi.

Era o plimbare plăcută, dar nu înţelegea de ce trebuia ea să meargă pînă acolo.

– Nu mergem la Fort Payne. Conduc, pur şi simplu.

– Adică nu mergem într-un loc anume?

– Am zis că mergem la o plimbare cu maşina. Asta înseamnă plimbare cu maşina.

Din nou îi trecu prin cap că el încerca să o curteze deşi, dacă asta îi era intenţia, avea un mod tare ciudat de a o face, spunîndu-i că îi aminteşte de mătuşa lui şi amuzîndu-se

pe seama ei. Dar Russo era yankeu; poate că aşa se proceda în Nord.

– Dacă ar fi după mine, aş conduce în direcţia opusă, zise ea puţin stînjenită. Adică spre casă.

– Femeie încăpăţînată.

Ei bine, aceasta nu era nici pe departe o observaţie curtenitoare, aşa că în mod sigur nu-i făcea curte. Uşurată, Daisy se uită la el zîmbind.

– Ce este? o întrebă el, privind-o îngrijorat.

– A, nimic.

– Îmi zîmbeşti, ceea ce este de-a dreptul înspăimîntător. Asta înseamnă că iar îţi laşi gîndurile să o ia razna.

– Nu-i adevărat. Ştiu exact la ce mă gîndesc, dar îmi pare bine că *tu* nu ghiceşti.

Fir-ar să fie, nu trebuia să-i spună aşa ceva. Trebuia să ţină seama că el era poliţist, iar poliţiştii sînt cei mai indiscreţi indivizi.

– Adică?

De asta se temuse: iată, devenise interesat.

– Chestiuni pur personale, îl informă ea.

Un gentleman s-ar fi oprit şi nu ar mai fi insistat, dar Russo nu era nici pe departe un gentleman.

– Ce fel de chestiuni personale? întrebă el. Sînt legate de sex?

– Nu! exclamă ea îngrozită.

Faptul că Russo credea că e dornică de aşa ceva i se părea mai rău decît ceea ce îi trecuse ei prin minte.

– Mă temeam că vrei să-mi faci curte, dar cînd ai zis „femeie încăpăţînată" am răsuflat uşurată. Nu ai fi zis aşa ceva dacă asta aveai de gînd. Să-mi faci curte, vreau să spun.

– Să-ţi fac curte?

Russo îşi stăpîni un hohot de rîs.

– Da, sau cum s-o mai fi spunînd, continuă Daisy. Dacă aş zice că vrei să „ieşi" cu mine, ar fi un limbaj de licean. De altfel nu am ieşit cu tine, ci mai degrabă m-ai răpit.

– Nu te-a răpit nimeni. Am vrut doar să stau de vorbă cu tine între patru ochi în legătură cu noaptea trecută.

– Ce e cu noaptea trecută? Nu am încălcat nici o lege...

– Nu vrei să încetezi o dată cu smiorcăiala despre legile pe care nu le-ai încălcat? Vreau să-ţi spun ceva în legătură cu cluburile.

– Mă văd nevoită să te anunţ că sînt o femeie în toată firea şi că pot să merg la ce club vreau. Şi, chiar asta o să fac, aşa că...

– Dar taci o dată din gură! strigă el. Nu-ţi cer să nu mergi; nu vreau decît să-ţi spun de ce să te păzeşti!

Daisy tăcu preţ de cîteva clipe.

– Îmi cer scuze, zise ea în cele din urmă. Nu ştiu de ce simt nevoia mereu să mă apăr. Poate pentru că eşti şeful poliţiei.

– Gata, ajunge, acum ascultă-mă. Din cauza felului în care ţi-ai schimbat coafura şi a hainelor pe care le porţi, bărbaţii or să vină la tine.

– Da, încuviinţă ea bucuroasă. Au venit.

Russo oftă, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

– Cunoşteai pe vreunul dintre ei?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci nu poţi să ai încredere în ei.

– Bine, dar nu aveam de gînd să plec de acolo cu nici unul dintre ei, în plus eram cu maşina mea, aşa că nu mă putea conduce nimeni acasă...

Russo nu o lăsă să continue.

– Ai auzit vreodată de fete violate după ce au fost drogate?

Întrebarea o amuți. Daisy îl privi cu ochii mari de uimire.

– Adică... bărbații aceia...

– Nu am de unde să ştiu, şi nici tu. Tocmai asta vreau să spun. Cînd mai ieşi în astfel de localuri, nu lăsa pe nimeni să-ți aducă ceva de băut, în afară de ospătăriță. Este chiar mai bine să mergi la bar şi să-ți iei singură. Să nu-ți laşi băutura pe masă în timp ce dansezi, sau cînd mergi la toaletă. Dacă trebuie să pleci, cînd te întorci să nu mai bei din ea. Comandă alta.

– Da... dar ce gust are? Vreau să spun dacă se întîmplă ca cineva să-mi pună o chestie din aia în băutură.

– Dacă se amestecă cu băutură, nu vei simți nici un gust.

– Dumnezeule...

Daisy era mîhnită la gîndul că unul dintre bărbații aceia drăguți cu care dansase seara trecută ar fi putut să o drogheze, şi apoi s-o violeze în timp ce ea era inconştientă.

– Şi atunci... cum aş putea să-mi dau seama?

– De obicei nu ai cum. Pînă ajungi tu să simți efectul, deja nu mai gîndeşti cum trebuie. Cel mai bine este să mergi într-un club însoțită de o prietenă, ca să puteți avea grijă una de cealaltă. Dacă una dintre voi începe să dea semne de amețeală sau oboseală, e bine să vă duceți imediat la o cameră de gardă. Şi mai ales să nu laşi pe nici unul dintre bărbații pe care i-ai cunoscut să te conducă, indiferent unde.

Înfricoşată, Daisy încercă să se gîndească la o prietenă, care ar fi putut s-o însoțească. Nu-i veni nici una în minte; nu pentru că nu ar fi avut prietene, însă toate erau căsătorite şi nici una nu s-ar fi arătat dornică să meargă într-un club fără soțul ei doar pentru ca ea să cunoască bărbați. Mama ei şi mătuşa Jo erau amîndouă singure, dar... în nici un caz nu se putea gîndi la aşa ceva.

– Sînt mai multe droguri care se folosesc în astfel de cazuri, continuă el. Probabil că ai auzit de Rohypnol, deşi poliția este mai îngrijorată de GHB.

– Asta ce mai este?

Pînă atunci nu mai auzise de aşa ceva.

Russo zîmbi cu amărăciune.

– Solvent de curățat podelele, amestecat cu o soluție pentru curățarea conductelor.

– Doamne Dumnezeule! Îl privi înspăimîntată. Dar asta te poate omorî!

– Da, de cele mai multe ori aşa se întîmplă. De fapt nici nu mai ştii ce se întîmplă cu tine.

– Dar... nu-ți provoacă arsuri pe gît cînd îl înghiți?

Ofițerul scutură din cap.

– Nu. Cînd ai înghițit o supradoză, pur şi simplu adormi şi nu te mai trezeşti. Dacă este amestecat cu alcool, efectul sporit este absolut imprevizibil. Dacă un individ îți strecoară GHB în băutură, e clar că nu-l interesează dacă vei trăi sau nu, atîta timp cît poate să te fu... să se culce cu tine cît încă mai eşti caldă.

Lui Daisy nu-i venea să creadă că se poate întîmpla aşa ceva. Ofițerul prezentase într-o lumină foarte diferită cluburile, de care ea nu putea să nu țină seama. Se întreba cum va mai reuşi să cunoască bărbați singuri dacă nu mai putea ieşi în lume. Îşi muşcă buza de jos, reflectînd la situația în care se afla, şi-şi zise că cea mai sigură modalitate de a-şi atinge scopul rămînea dansul. Va trebui doar să fie mai atentă şi să țină cont de tot ce îi spusese el.

– O să am grijă, zise ea grăbită. Mulțumesc că m-ai prevenit.

Drăguț din partea lui că o prevenise în legătură cu primejdiile de care ar fi putut avea parte. Se dovedea chiar

mai drăguț decît îl crezuse ea în stare. Cine ştie, poate că ea exagerase cu criticile pe care i le făcuse pentru simplul motiv că el se purtase un pic prea nestăpînit şi îi vorbise prea liber.

Încetini cînd ajunseră lîngă o biserică, întoarse maşina în parcare, şi porni înapoi, spre Hillsboro.

– Cînd ai să ieşi din nou? o întrebă el în treacăt.

Gata, pînă aici cu recunoştința.

– De ce? întrebă ea bănuitor.

– Ca să-i pot preveni pe toți bărbații să poarte apărători, tu de ce crezi?

Pufni indignat.

– Era o întrebare şi-atît, ştii, de dragul conversației.

– Aha! Bine, îți dai seama că nu o să ies duminica şi nici în cursul săptămînii. Deci mă voi duce abia sîmbăta următoare. Oricum, am de lucru la casă pentru că vreau să mă mut o dată.

– Te muți?

– Am închiriat o locuință pe Lassiter Avenue.

Russo o privi pieziş.

– Pe Lassiter? Dar nu e o zonă prea grozavă.

– Ştiu, însă nu am avut de ales. O să-mi iau un cîine.

– Să-ți iei unul mare. Un ciobănesc german ar fi perfect. Sînt cîini inteligenți, loiali şi gata să te apere chiar şi de Godzilla.

Unitățile K-9 foloseau ciobăneşti germani, de aceea era el atît de documentat în ceea ce priveşte rasa, îşi zise Daisy. Erau cu siguranță cîini de nădejde, altfel departamentul de poliție nu s-ar fi folosit de ei.

Încercă să se închipuie citind într-un şezlong, cu un cîine mare dormind la picioarele ei, dar nu reuşi. Era mai degrabă genul de persoană căreia i se potrivea un cîine de talie mică; poate că un terier ar fi mai nimerit decît un ciobănesc german

uriaş. Citise despre cîinii mici că pot să sperie un hoţ la fel de bine ca cei mari, pentru că latră la cel mai mic zgomot. Ei îi trebuia doar un sistem de alarmă. Terierii erau numai buni pentru aşa ceva. Sau poate că-şi va lua un maltez din acela drăgălaş, căruia să-i lege şi o fundiţă în creştet.

Tocmai cîntărea în minte avantajele diverselor rase de talie mică şi nu-şi dădu seama cînd maşina coti şi opri chiar în faţa casei ei. Clipi nedumerită cîteva clipe, uitîndu-se la dubiţa parcată în spatele maşinii ei pe alee, apoi o recunoscu.

– Aveţi oaspeţi, observă ofiţerul Russo.

– Da, e sora mea, Beth, cu familia, îl lămuri Daisy.

Veneau în vizită cel puţin de două ori pe lună, de obicei duminica. Trebuia să se aştepte la vizita lor, dar pur şi simplu uitase.

Pe verandă apăru mătuşa Jo.

– Poftiţi amîndoi înăuntru, le strigă ea. Aţi venit la timp ca să gustaţi îngheţata de casă.

Ofiţerul ieşi din maşină înainte ca Daisy să-i spună că nu era necesar să rămînă. Cînd îi deschise portiera, ea rămase pe loc, uitîndu-se la el cu ochi mari.

– Hai o dată, o îndemnă el nerăbdător. Se topeşte îngheţata.

– Nu e o idee bună, şopti ea.

– De ce? zise el privind-o cu ochi strălucitori.

– Vor crede că tu... că noi...

– Că îţi fac curte? se grăbi el să completeze enunţul şi o trase din maşină, împingînd-o pe alee.

– Nu glumi cu asta! Ştii şi tu ce înseamnă bîrfa într-un oraş atît de mic. În plus, nu-mi place să-mi mint familia.

– Atunci spune-le adevărul şi anume că am vrut să te previn în legătură cu primejdia violului.

– Vrei să-i provoc mamei mele un atac de cord? zise Daisy cu asprime. Să nu îndrăzneşti!

– Atunci hai să le spunem că nu sîntem decît amici.

– Ca şi cînd ar crede una ca asta.

– Dar ce ţi se pare atît de greu de crezut?

– Aşa este, cum îţi spun eu.

Ajunseră deja în faţa uşii şi ofiţerul o deschise, făcîndu-i loc să intre. Pătrunseră într-un hol mic care dădea în salonul mare. Murmurul vocilor încetă îndată ce apărură ei, apoi toată lumea lăsă jos cupele cu îngheţată. Daisy se simţea de parcă ar fi fost privită de o sută de oameni, deşi în salon nu se aflau decît mama ei, mătuşa Jo, Beth, Nathan şi cei doi nepoţi ai ei, William şi Wyatt. Era atît de rar în centrul atenţiei celorlalţi, încît se fîstîci.

– Ăă... dumnealui este ofiţerul Russo.

– Jack, zise el, şi strînse mai întîi mîna mamei ei, apoi a mătuşii Jo, şi continuă cu ceilalţi membri ai familiei.

Cînd îi veni rîndul, Nathan se ridică în picioare cu mîna întinsă şi îl privi pe ofiţer printre gene, aşa cum privesc bărbaţii ori de cîte ori simt nevoia să-şi protejeze familia. Daisy nu înţelegea de ce s-ar simţi el obligat să o protejeze pe ea. Se pare că Russo era obişnuit cu tresăririle acestea de orgoliu, pentru că îi răspunse cumnatului ei cu un semn complice din ochi.

– Vă aduc şi vouă nişte îngheţată, zise Evelyn. Este de vanilie. Dacă vreţi pot să pun nişte alune şi nişte sirop pe care l-am făcut la repezeală.

– Îngheţata de vanilie îmi place cel mai mult, spuse ofiţerul cu atîta sinceritate, încît Daisy l-ar fi crezut chiar dacă ar fi ştiut că adevărul era cu totul altul.

Nu părea genul de om căruia să-i placă vanilia, dar nu avea de gînd să-l contrazică. Cu cît îşi mînca mai repede îngheţata, cu atît mai repede pleca, iar ea asta voia.

Beth nu-i dădea nici o atenţie ofiţerului, ci o privea uluită pe Daisy.

– Eşti blondă, zise ea cu jumătate de gură. Mama mi-a spus că ţi-ai mai deschis părul la culoare, dar... dar tu eşti chiar blondă.

– Eşti tare drăguţă, îi spuse Wyatt, puştiul de zece ani, de parcă ar fi acuzat-o de ceva. Era la vîrsta cînd nu-i plăceau fetele, şi îl irita să vadă că mătuşa lui favorită arăta ca toate celelalte.

– Îmi pare rău, se scuză ea. O să încerc să repar dacă am greşit cu ceva.

– Mie îmi place, zise William, nepotul de unsprezece ani, zîmbindu-i sfios, un zîmbet care peste cîţiva ani avea să frîngă multe inimi.

– Şi te-ai îmbrăcat în *blugi!* aproape că se văită Beth.

Beth purta pantaloni scurţi şi încă unii foarte moderni, iar tricoul era pe măsură. Mirarea ei se datora faptului că Daisy nu prea purta pantaloni şi în nici un caz blugi.

– Am fost la cumpărături, zis ea stînjenită de privirile lor. Toţi, inclusiv ofiţerul, începuseră să o măsoare cu privirea din cap pînă-n picioare. Şi să ştiţi că mi-am făcut şi găuri în urechi, continuă ea.

Le arătă cerceii micuţi, sperînd că toate privirile se vor ridica, în sfîrşit, spre capul ei.

– Eu zic că arăţi tare bine, spuse Nathan zîmbind.

Daisy ţinea mult la cumnatul ei, dar ar fi vrut ca el să fie acum mai atent la starea în care se afla Beth. Biata de ea era şocată de transformarea surorii ei.

Beth nu era o egoistă. În cele din urmă surîse, se ridică şi o îmbrăţişă pe Daisy.

– Arăţi tare bine, îi spuse ea. Evelyn tocmai intra în salon cu două cupe pline cu îngheţată albă şi cremoasă.

– Aşa este, zise ea, zîmbindu-le celor două fiice ale ei. Apoi le oferi cupele lui Daisy şi ofiţerului.

– Care va să zică, interveni plină de voie bună mătuşa Jo, voi de cît timp vă vedeţi?

– Noi nu ne... începu Daisy, însă un glas mult mai puternic decît al ei o întrerupse.

– Cam de-o săptămînă, rosti Russo.

10

După ce plecă din casa familiei Minor, Jack începu să rîdă cu poftă; să o tachineze pe domnişoara Daisy începea să devină plăcerea vieţii lui. Femeia răspundea la cea mai mică provocare. Cînd el spusese că se vedeau cam de o săptămînă – lucru care, într-un fel, nu era departe de adevăr – tresărise şi se uitase la el cu o spaimă atît de evidentă, încît lui Jack îi veni să se privească într-o oglindă, să vadă dacă nu cumva îi crescuseră coarne şi coadă! În afară de fosta lui soţie, altă femeie nu avusese nimic de obiectat în ce-l privea, de aceea reacţia lui Daisy îl enerva. Pînă şi fosta soţie nu avusese niciodată nici o obiecţie în pat. Care era, atunci, problema domnişoarei Daisy?

Ea se întorsese spre ceilalţi, roşie ca sfecla, încercînd să dreagă lucrurile:

– Sîntem doar amici – adică, nici măcar amici. Vedeţi, el este yankeu. Noaptea trecută a fost la club cu mine – adică nu cu mine, pur şi simplu a fost acolo în acelaşi timp – şi cînd a început bătaia...

– Bătaia?

Toate vocile se uniseră într-una singură. Mama şi mătuşa ei erau îngrozite, sora ei – uluită, cumnatul alarmat de-a binelea, iar cei doi nepoţi fascinaţi.

– Nu eu am provocat-o, se grăbi Daisy să-i liniştească. Adică nu chiar. Nu a fost vina mea. Dar ofiţerul...

– Jack, o întrerupse el.

Daisy se uită la el cu o privire chinuită.

– Jack m-a luat pe sus şi m-a dus afară, iar azi a venit să-mi spună despre violuri şi droguri şi... o, Doamne.

Se opri. Ochii ei ciudat colorați se măriră speriați cînd îşi dădu seama că cei doi nepoți ai ei îi sorbeau fiecare cuvînt.

– Droguri, repetă mama ei cu glas stins. Păli şi cupa cu înghețată i se clătină în mînă.

Daisy respiră adînc şi încercă să-şi liniştească familia.

– Eu nu am văzut aşa ceva. Şi o să fiu foarte atentă.

– Şi ce vezi rău în faptul că sînt yankeu? o întrebă Jack, cu ochii scînteind de o bucurie pe care se străduia să o ascundă.

Daisy începu să se bîlbîie cînd îşi dădu seama cît fusese de nepoliticoasă – şi încă de față cu atîta lume, ceea ce pentru ea era foarte grav.

– Păi... nimic, numai că – adică nu eşti chiar...

Era evident că mintea i se golise brusc, pentru că îi pieri glasul.

– Credeam că sîntem amici.

Jack reuşi să se stăpînească, să afişeze o figură serioasă, solemnă, chiar să pară un pic rănit de afirmația ei. Adică ce, nu era genul ei? Asta nu constituia o problemă. Daisy era inocentă, naivă, iar el polițist. Alte amănunte erau de prisos.

– Da? întrebă ea nevenindu-i să creadă, în timp ce Jack amesteca înghețata cu linguriţa, căutînd să-şi ascundă zîmbetul.

Înghețata rece, fină i se topi pe limbă şi Jack era gata să-şi exprime încîntarea. Nimic – dar absolut nimic – nu se compara cu înghețata făcută în casă.

Înghiți și apoi îi răspunse:

– Bineînțeles. Mi-ai făcut și testul „mov" pentru a afla dacă sînt sau nu homosexual. Nu faci treburi din acestea cu cineva care nu-ți este prieten.

Familia întreagă asculta captivată, uitînd să mai clipească. Mama și mătușa ei își țineau răsuflarea.

– O, Doamne, șopti mătușa Joella. Și l-ai trecut?

Jack își frecă bărbia, încercînd să-și ascundă zîmbetul. Iată de unde îi venise ei ideea cu testul.

– Nu-mi dau seama. Dacă știi răspunsul înseamnă că ai luat testul sau că l-ai picat?

Mătușa Joella clipi de cîteva ori, nerăbdătoare.

– Păi... cred că nici una, nici alta. Înseamnă că ești homosexual, asta e tot.

Apoi făcu o pauză.

– Și pînă la urmă... ești?

– Mătușă Jo! strigă Daisy, acoperindu-și fața.

– Nu, doamnă.

Jack mai luă o linguriță din înghețată. Apoi continuă:

– Cred că testul nu e bun, deoarece eu știu cum arată culoarea mov.

Mătușa Jo dădu din cap aprobator.

– Întocmai cum am crezut. Dar cu *puricele* cum a fost?

– *Daisy m-a pus să verific într-un dicționar*, spuse el, incapabil să-și mai rețină zîmbetul. Am acuzat-o că e o invenție de-a ei.

Mătușa Jo se rezemă de spătarul canapelei, afișînd o expresie mulțumită.

– Ce ți-am spus, îi zise ea lui Evelyn.

Biata Daisy privea în jur de parcă ar fi căutat cea mai scurtă cale de a scăpa de-acolo. Jack o împiedică și o prinse de braț trăgînd-o lîngă el pe *fotoliul pentru două persoane*, singurul liber din salon. Se întreba dacă nu cumva mama ei

aranjase lucrurile în aşa fel încît ei doi să stea unul lîngă celălalt. Dacă era aşa, lui îi convenea de minune.

Rămase aproape o oră, conversînd pe diverse teme, mîncînd încă o cupă cu înghețată, în vreme ce Daisy îşi învîrtea linguriţa în porţia ei, pînă i se topi înghețata. Cînd şi cînd îi arunca priviri iscoditoare şi încerca să se tragă tot mai departe de el. Foarte grijulie se arăta această domnişoară Daisy cu spaţiul ei! El depăşea limita intenţionat, făcînd în aşa fel încît coapsa lui să se atingă tot timpul de a ei, şi uneori chiar se apleca uşor, acoperindu-i spaţiul cu umerii lui largi, neezitînd să-şi aşeze mîna pe braţul ei gol. Nu putea să-l mustre în faţa familiei aşa cum făcuse la bibliotecă, iar el profită la maxim de ceea ce mătuşa Bessie ar fi numit „bunele ei maniere în societate".

Daisy era pe cale să explodeze.

Ei bine, nu are decît să dea în clocot, îşi zise Jack, conducînd spre casă. Care va să zică nu-l plăcea, da? Nu-l considera prieten, se arătase îngrozită la gîndul că ar putea „să o curteze", iar ideea că ai ei ar putea crede că ieşeau împreună o înspăimînta.

Cu atît mai rău, îşi zise el bine dispus. Îl încînta această provocare, dar şi gîndul că Daisy era teribil de amuzantă, aşa că hotărî: yankeul, şi nu altcineva, va pătrunde în tot ce avea ea mai intim.

Presimţea că Daisy, o dată dezlănţuită, s-ar fi dovedit un adevărat foc de artificii. Fata asta nu era rece, era doar neexperimentată. Dacă făcuse vreodată dragoste, cu siguranţă fusese ceva pasager. Jack avea de gînd să schimbe lucrurile şi să-i dea adevărate motive să roşească.

De cînd divorţase, nu mai avusese o relaţie stabilă; trăise mai multe aventuri, dar nu lăsase să avanseze relaţia cu nici una dintre femei. O legătură stabilă implica multă dăruire, iar el nu avea de gînd să facă nici cel mai mic efort

ca o relație să meargă. Cel puțin pînă acum. Daisy era o ființă pură, dar complicată, naivă şi în acelaşi timp versată. Avea limba ascuțită, dar nu vorbea cu răutate. Îl atrăgea cu ochii aceia colorați diferit, cu manierele ei un pic depăşite şi cu francheţea dezarmantă. Daisy nu numai că nu se juca cu oamenii, dar nici măcar nu ştia cum se face asta. Un bărbat îşi dădea imediat seama care îi era locul în ceea ce o priveşte. Momentan, el se afla printre cele mai nesuferite persoane, însă avea de gînd să schimbe lucrurile.

Dacă nu-l înşela intuiția, Daisy era în căutarea unui bărbat. Prezenta toate semnele: schimbarea bruscă a culorii părului, a felului în care se îmbrăca, utilizarea cosmeticelor şi faptul că începuse să frecventeze cluburile. Dacă ceea ce voia ea era un bărbat, atunci nu trebuia să mai caute. El se oferea voluntar. Bineînțeles că n-o să-i spună; dacă ar şti, probabil că ar fugi fără să se mai uite în urmă. Nu, va păstra secretul, pînă cînd ea va renunța la ideea că el nu era genul ei. Pînă atunci, însă, trebuia să aibă grijă ca ea să nu dea de necaz, ceea ce însemna că va avea mult de lucru. Acum nu numai că va cutreiera prin baruri şi prin cluburi în căutarea unui nenorocit gata să strecoare în băuturile femeilor droguri care le-ar fi putut ucide, ci va fi nevoit să se asigure şi că Daisy nu lăsa un alt bărbat să se apropie de ea, ca să nu mai pună la socoteală faptul că respectivul ar putea intenționa să o drogheze. Felul în care arăta acum putea provoca, într-adevăr, probleme. Îi stătea bine cu părul blond, şi cu noua coafură, atît de atrăgătoare. Cît despre îmbrăcăminte – cui i-ar fi trecut prin minte că Daisy ascundea nişte sîni atît de frumoşi sub bluzele ei demodate? În plus, avea şi nişte picioare grozave, lucru pe care nu numai el îl observase cu o noapte înainte. În mintea lui, o dezbrăca deja.

Daisy i se păruse de la început o femeie drăguță. N-ar

fi băgat de seamă dacă n-ar fi stat atît de aproape de ea în bibliotecă. Atunci observase cît de fin şi de transparent era tenul ei, aproape ca al unui copil mic, şi tot atunci remarcase ochii ei bizari, unul albastru şi unul verde. Din pricina culorii ochilor privirea ei era pătrunzătoare şi lăsa impresia că vede dincolo de ceea ce vedeau ceilalţi oameni. Cînd se înfuria era şi mai drăgălaşă, căci obrajii i se înroşeau, iar ochii îi scăpărau. Tocmai hotărîse să treacă mai des pe la bibliotecă cînd, noaptea trecută, o recunoscuse la Buffalo Club şi fusese cît pe-aci să calce în picioare cîţiva oameni repezindu-se să ajungă la ea înainte să fie lovită în încăierarea aceea, fără a mai vorbi de faptul că trebuia să o ia mai repede din poala idiotului ăluia.

Era clar, Daisy avea să provoace necazuri, însă el intenţiona să se ocupe de ea – şi asta cu cea mai mare plăcere.

Sykes era furios. Mitchell fusese noaptea trecută la Buffalo Club, lîngă Huntsville, dar pînă să ajungă el acolo, nenorocitul dispăruse. Oamenii prefectului împînziseră zona încercînd să dezlege cauzele unei încăierări. Avusese ghinion şi asta îl enerva şi mai tare; dacă ar fi ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, altfel ar fi stat lucrurile, iar Mitchell ar fi fost un subiect închis.

Cel puţin bine că aflase că Mitchell ieşise din carapace. Lucrul acesta îi sporea şansele să-l prindă, însă Sykes avea ghinion. Mitchell se dovedea mai viclean decît îl crezuse, dar nu şi suficient de înţelept să nu omoare „marfa".

Barmanul de la Buffalo Club, cel care-l anunţase, îi datora mai mult decît un simplu serviciu. Cînd Sykes şi-a făcut apariţia duminică la uşa lui nu s-a arătat nici bucuros, dar nici surprins.

– Să ştii că te-am anunţat imediat cum l-am văzut, zise

Jimmy, privind în jur, temîndu-se să nu-i vadă cineva împreună. Chiar atunci însă s-a trezit un imbecil să sară la bătaie şi a plecat toată lumea din club.

– Nu e nici o problemă, zise Sykes.

Nu venise să-i facă zile fripte lui Jimmy.

– Ai observat cumva dacă era însoţit?

– Eu unul n-am văzut pe nimeni, dar a cumpărat două băuturi. O bere pentru el şi o cola.

Care va să zică Mitchell agăţase deja o fată, sau cel puţin încercase; şi cum intenţia lui dăduse greş din pricina încăierării, era foarte posibil să încerce din nou. Dar nu în noaptea aceea, pentru că barurile erau închise duminica. O va face însă mîine noapte, cu siguranţă. Oare se va întoarce curînd la Buffalo Club? Nu era exclus dacă o voia pe fata aceea, dar ce şanse avea ca ea să vină luni noaptea? Ar fi putut veni doar dacă făcuse o pasiune pentru clubul acela. Era, totuşi, o posibilitate.

– Să fii cu ochii pe el mîine noapte, zise Sykes. Nu cred că o să apară, dar nici nu este exclus, şi sper să-l vezi mai repede decît sîmbătă noaptea.

Jimmy schiţă un zîmbet strîmb cînd constată că Sykes nu era furios pe el.

– Crezi? Noi avem clientelă tot timpul, dar ai dreptate, sîmbăta asta a fost mai multă lume ca oricînd.

Sykes îi înmînă o bancnotă de o sută de dolari.

– Ţi-ai făcut bine treaba, n-ai cum să prevezi o încăierare.

Mita era întotdeauna bine venită. Desigur, cînd Mitchell avea să dispară, Jimmy va ieşi şi el din schemă, dar acestea erau riscurile. Un om deştept nu lasă niciodată urme.

Un Ford Explorer negru opri pe aleea din faţa casei lui Todd Lawrence şi din el coborî un bărbat în vîrstă care o porni agale pe alee şi urcă treptele; uşa se deschise înainte ca el să ajungă pe verandă.

– Ia spune, cum a fost noaptea trecută? întrebă Todd, conducîndu-şi oaspetele în bucătărie, unde se simţea aroma cafelei proaspăt făcute.

– E o dansatoare foarte bună, zise musafirul cu o voce egală.

Avea un păr castaniu, vizibil încărunţit, ochi căprui, nu prea înalt, exact genul de om care trecea neobservat oriunde s-ar fi aflat.

– A invitat-o cineva?

De data aceasta omul pufni indignat.

– Bărbaţii au dat năvală. Dacă s-ar fi îmbrăcat ca celelalte femei de-acolo, cu blugi şi cu un tricou fără mîneci, nu i-ar fi dat nimeni nici o atenţie, dar cînd a intrat, parcă ar fi intrat Grace Kelly în clubul acela.

Se duse la un dulap, îşi luă o cană de cafea, pe care şi-o umplu singur.

Todd zîmbi mulţumit. Acesta era efectul pe care scontase schimbîndu-i înfăţişarea lui Daisy. Era mîndru de opera lui.

– I-a cumpărat cineva ceva de băut?

– Nu a avut timp să bea nimic. A dansat mult, iar după aceea s-a iscat un conflict şi un individ solid, bine făcut, a luat-o pe sus şi a ieşit cu ea afară.

Todd îl privi cu atenţie.

– I-ai urmărit?

– Bineînţeles, răspunse celălalt la fel de ţîfnos. Nu asta era ideea? Individul a dus-o la maşina ei, după care ea a plecat singură.

– L-ai recunoscut cumva?

Omul scutură din cap.

– Nu a dansat cu ea, dar se cunoşteau. Cînd au ieşit afară s-au certat puţin. Nu am auzit ce şi-au spus, dar mi-am dat seama că ea era supărată pe el.

Veni cu cana lîngă masă, îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Să ştii că nu-mi place ideea asta.

– Sînt de acord cu tine.

Todd îşi luă şi el cana cu cafea şi se rezemă de bufet, sorbind gînditor.

– Din păcate n-am altă idee mai bună. În plus, Daisy este perfectă pentru chestia asta. Datorită naivităţii va fi mai puţin precaută decît celelalte femei.

– Tocmai asta e problema, majoritatea femeilor nu sînt deloc precaute. N-ai să o poţi urmări pas cu pas. Tu ce-ţi închipui, că ea o să-ţi ceară permisiunea ori de cîte ori va dori să iasă în oraş?

– O să o sun eu în fiecare zi, doar ca să o verific. Ştii tu, discuţii ca între fete.

Şi Todd zîmbi abia perceptibil, făcîndu-l din nou pe celălalt să pufnească.

– O să-mi spună dacă iese, iar eu o voi îndruma spre locurile pe care le bănuim suspecte.

– Şi chiar te aştepţi să găsim ceva?

– E ca la pescuit. Nu vezi peştele, dar ştii că se află acolo. Tu nu faci decît să arunci momeala şi să speri că o să muşte. Ştii ceva? Ea oricum avea de gînd să facă asta. Aşa cel puţin poţi să o supraveghezi.

– Am şi eu o viaţă a mea, totuşi. Nu mă dau în vînt după nopţile petrecute în cluburi, învîrtindu-mă pe ring printre şirurile de dansatori. Aş putea pierde un episod din *Milionarul*.

– Ţi le înregistrez eu.

– Să mă f...

– Ai vrea tu, iubire.

Celălalt izbucni în rîs.

– Eşti grozav, omule! Asta da treabă. Ce-ar fi să ne vedem noi de problema pentru care am fost trimişi aici şi să lăsăm răzbunarea ta personală pe seama poliţiei locale?

– În nici un caz! N-au făcut nici o brînză pînă acum. Iar treaba asta nu are nimic de-a face cu slujba noastră...

– Pe naiba. Cum vrei să mai fiu în stare de ceva, dacă dansez în fiecare noapte?

– N-o să fii nevoit să faci asta în fiecare noapte, ci numai sîmbăta, dacă am intuit eu bine. Este o fire mult prea responsabilă ca să iasă în cursul săptămînii. În plus, o să fie ocupată să-şi amenajeze casa, pentru că vrea să se mute cît mai repede. Îmi spune absolut tot.

– Un bărbat care crede că ştie tot ce face o femeie este un nesăbuit.

– Ai şi tu dreptate, dar ți-am spus deja, o s-o sun în fiecare după-amiază, pe la ora cînd ajunge acasă de la bibliotecă, doar ca să verific. Nu vreau să pățească ceva.

– Şi dacă sîntem contactați chiar cînd iese ea, dragă Pygmalion? Atunci cine o s-o mai supravegheze?

– Lucrăm la cazul acesta de... un an şi jumătate, nu? Ce şanse crezi că sînt să se descopere totul curînd şi încă într-una din cele două nopți cînd este posibil ca Daisy să meargă la un club?

– Uite ce e, frate, ne-am băgat într-o belea cît noi de mare. Eu te previn doar că trebuie să te aştepți la ce este mai rău. Şi dacă se va întîmpla, ea va fi cea care va suferi.

II

Daisy îşi zise că ar mai trebui să facă ceva care să-i schimbe imaginea în ochii lumii, aşa că luni, în timpul pauzei de masă, merse la farmacia familiei Clud şi cumpără nişte prezervative.

Dintre cele trei farmacii din oraş aceea a familiei Clud era alegerea cea mai bună. Cyrus Clud locuia dintotdeauna în Hillsboro, cunoştea pe toată lumea, iar soţia lui, Barbara, făcea pe casierița pentru a nu fi nevoiți să plătească altcuiva salariul. Barbara Clud era la fel de gaiță ca şi Beulah Wilson. Cuvîntul „discreție" nu-i spunea nimic. Datorită ei aflase că un anume consilier al oraşului lua Viagra. Vestea că Daisy Minor cumpărase prezervative avea să se răspîndească rapid în cercul lor de cunoştințe.

Frecventarea cluburilor de noapte era un lucru util, deoarece acestea reprezentau cel mai bogat teren de vînătoare, însă Daisy nu voia să-i ignore nici pe bărbații disponibili din Hillsboro; de fapt, un localnic ar fi fost o alegere mult mai bună pentru ea, din moment ce voia să locuiască aproape de familie. Din păcate nu cunoştea prea mulți bărbați singuri; puținii care veneau la aceeaşi biserică erau mai tineri decît ea şi oricum nu i se păreau interesanți. Nici Hank Farris nu-şi întemeiase o familie, însă mirosea urît, motiv pentru care nu se căsătorise niciodată. Prin urmare, Daisy nu îl considera, în nici un caz, bun de însurătoare.

Însă lumea vorbea, mai ales într-un orăşel ca Hillsboro, cu strînsa lui rețea de cunoştințe şi rude. Dacă ar fi zis cineva: „O ştiți pe Daisy, fiica lui Evelyn Minor? Bibliotecara? Am aflat că a intrat în farmacia lui Clud şi a cumpărat o cutie de prezervative. Oare ce-o fi punînd la cale fata asta?", foarte curînd bărbații interesați şi-ar fi făcut apariția. Bine, va trebui să-i îndepărteze pe cei indezirabili, dar se gîndea dacă nu cumva vor dispărea, oricum, mare parte dintre ei cînd vor afla că nu are nici cea mai mică intenție de a folosi vreun prezervativ. Rolul lor era să provoace discuții şi să stîrnească curiozitatea.

Pe de altă parte, niciodată nu se gîndise cît de greu

poate fi să cumperi nişte prezervative. Se opri în dreptul standului respectiv şi rămase cu ochii ţintă la rafturile pline. Habar n-avusese că existau atîtea mărimi şi modele. Oare de care obişnuia femeia modernă să cumpere?

De pildă, unele se numeau „Senzaţii tari". Daisy îşi zise că erau potrivite mai degrabă pentru o gaşcă de motociclişti. Dar cele cu striuri? Conta, oare, dacă un prezervativ avea sau nu striuri? Dacă era lubrifiat sau nu? Gîndindu-se mai bine, se hotărî pentru cele lubrifiate.

Analizînd şi mai bine situaţia, îşi dădu seama că Cyrus Clud avea o gamă enormă de prezervative, mult mai mare decît s-ar fi aşteptat ea de la o farmacie mică, privată. Oare chiar se vindeau atît de bine?

Alese o cutie pe a cărei etichetă scria *Cum să-i stimulezi fantezia*, se uită pe spatele cutiei, după care se grăbi să o aşeze la loc, pe raft. Se întrebă dacă nu ar trebui să-l prevină pe ofiţerul Russo să supravegheze îndeaproape farmacia aceasta, pentru că, după varietatea ofertei, cu siguranţă că se petreceau lucruri excentrice în Hillsboro.

În cele din urmă, exasperată de situaţia în care se afla, alese o cutie pe care scria PartyPak – ceea ce însemna că avea de toate. Se duse la casă şi aşeză cutia pe tejghea, chiar sub nasul Barbarei Clud.

– Sper că nu li s-a întîmplat ceva, Evelyn sau Joellei, zise cu amabilitate Barbara luînd în mînă cutia. Aceasta era tactica ei de a afla ce şi cui i s-a mai întîmplat ceva. În clipa următoare îşi dădu seama ce ţinea în mînă şi exclamă stupefiată: Daisy Minor!

Cineva veni în spatele ei. Daisy nu se uită să vadă cine este.

– Plătesc în numerar, zise ea, de parcă Barbara ar fi întrebat-o, şi scoase din portofel nişte bancnote, grăbindu-se

să plece de-acolo înainte ca jumătate din Hillsboro să se strîngă la rînd.

Crezuse că va fi în stare să facă asta cu stăpînire de sine, însă tot sîngele i se ridică în obraji. Reacția Barbarei te făcea să crezi că nu mai vînduse în viața ei prezervative.

Femeia începuse să roşească.

– Mama ta ştie de asta? şopti ea aplecîndu-se, pentru ca discuția lor să nu mai fie auzită şi de alții.

Măcar pentru atîta lucru şi Daisy se văzu nevoită să-i fie recunoscătoare în sinea ei.

– Încă nu, dar o să afle, bîigui ea, ştiind că după plecarea ei or să zbîrnîie telefoanele.

Întinse banii, dornică să pună o dată capăt scenei.

– Mă grăbesc, spuse o voce gravă şi destul de iritată din spate. Încasați o dată banii şi gata!

Daisy încremeni. Cunoştea prea bine vocea aceea; în ultima vreme o auzise mult prea des. Ar fi vrut să se facă nevăzută.

Barbara, roşie ca focul, scană codul de bare; aparatul scoase un zăngănit scurt şi în ferestruica lui apăru prețul produsului. Luă în tăcere banii din mîna lui Daisy, îi dădu şi restul şi îndesă cutia într-o pungă albă de hîrtie pe care era scris cu roşu numele firmei: *Farmacia Clud*. Daisy dădu drumul monedelor în poşetă, luă punga şi, pentru prima oară în viața ei, ieşi din magazin fără să mulțumească persoanei care o servise.

Spre disperarea ei, ofițerul Russo nu cumpără nimic şi ieşi o dată cu ea din farmacie.

– Ce faci? şuieră ea printre dinți, cînd ajunseră afară, pe trotuar. Întoarce-te şi cumpără ceva!

Spera ca ofițerul să nu bage de seamă cît de încurcată şi umilită era.

– Nu-mi trebuie nimic, zise el.

– Atunci de ce-ai mai intrat?

– Te-am văzut intrînd şi am vrut să stăm de vorbă. Prezervative, aşa-i? se miră el, uitîndu-se cu vădit interes la punga de hîrtie. Pare o cutie mare. Cîte sînt înăuntru?

– Pleacă şi lasă-mă-n pace! aproape că strigă Daisy, păşind apăsat şi strîngînd la piept cutia.

Cînd plănuise să cumpere prezervative în ideea că bărbaţii aveau să devină interesaţi de ea, în nici un caz nu se gîndise la *el*, şi cu atît mai puţin la momentul acesta penibil. În disperarea ei, i se părea că o mulţime de bărbaţi o urmau şi încercau să se uite în punga ei.

– A crezut că le cumpăr pentru tine!

Cu siguranţă că cel puţin două persoane aflaseră deja că ofiţerul Russo şi Daisy Minor cumpăraseră o cutie uriaşă cu prezervative şi ofiţerul ţinuse să precizeze că se grăbeşte! Izbuti să-şi înăbuşe geamătul de furie.

– Mulţumesc, dar pot să-mi cumpăr şi singur prezervative, zise Russo.

– Ştii la ce mă refer! A crezut că sînt pentru *noi* – că noi doi...

Se opri, nefiind în stare să-şi ducă ideea pînă la capăt.

– Ar trebui să fim iepuri ca să folosim atît de multe în timpul pauzei de prînz. Nu cred că e posibil. Cîte sînt acolo, vreo şase duzini, sau mai multe? Asta înseamnă şaptezeci şi două, adică să petrecem toată ora, folosind cîte unul la fiecare cincizeci de secunde...

Se opri şi rămase pe gînduri.

– Nu am de gînd să stabilesc un record. Hai să zicem unul pe oră, sau chiar la două ore.

Daisy crezu că o să leşine din pricina şocului, sau poate pentru că alergase în căldura aceea de la amiază. Russo

avea picioare lungi şi păşea normal, fără să gîfîie măcar. Nu că ea ar fi gîfîit; nici măcar nu voia să se gîndească la una ca asta în timp ce el vorbea despre folosirea unui prezervativ la fiecare oră. Respira mai repede, asta era tot.

– Te-ai încălzit prea tare, zise el. Hai să ne oprim şi să bem ceva rece la Coffee Cup, înainte să leşini pe stradă şi să mă văd nevoit să te ridic.

Daisy se întoarse brusc spre el şi-i zise cu o mînie abia înăbuşită:

– S-ar putea ca deja să-i fi telefonat mamei mele şi Dumnezeu mai ştie cui, ca să anunţe că în pauza de prînz am cumpărat o cutie PartyPak!

– În cazul ăsta ar fi bine să ne oprim la Coffee Cup, unde o să avem martori că nu am mers la mine ca să le folosim pe toate. PartyPak, mm?

Zîmbi malitios.

– Pun rămăşag că sînt variate şi interesante. Arată-mi-le.

– Nu! strigă ea, răsucindu-se ca să apere punga.

Russo îşi frecă bărbia.

– Cu siguranţă există un ordin de arestare pentru cei care merg pe stradă cu articole pornografice.

– Prezervativele nu sînt un articol pornografic, zise ea, simţind cum i se strînge stomacul. Sînt produse contraceptive şi te feresc de boli.

– Prezervativele simple, da, dar nu se poate să nu existe ceva ciudat într-o cutie care se cheamă PartyPak.

Daisy îşi muşcă buza. Nu putea să o aresteze; era aproape sigură de asta. Pe de altă parte, totul scăpase de sub control, ea era foarte confuză şi nu dorea să-şi forţeze norocul. Îi întinse punga fără să scoată o vorbă.

Russo nu se mulţumi doar să desfacă punga şi să arunce o privire înăuntru, ci băgă mîna şi scoase cutia chiar acolo, în plină stradă. Daisy se uită îngrozită în jur, căutînd

un loc unde să se ascundă. Era gata să o şteargă, cînd Russo o prinse de braţ şi o trase înapoi, fără să-şi ridice privirea de la eticheta cutiei.

– „Zece culori şi arome diferite", citi el cu glas tare, „printre care gumă de mestecat, pepene verde şi căpşune."

Ridică privirea şi exclamă destul de reţinut:

– Mă surprinzi, domnişoară Daisy.

– Nu am ştiut de pepenele verde, izbucni ea, temîndu-se dintr-o dată că în cutie s-ar putea afla un prezervativ cu nervuri verzi.

Ce idee nesăbuită avusese! Poate că Barbara ar fi fost de acord să-i restituie banii, asta dacă nu cumva exista o regulă care interzicea cumpărătorilor să dea înapoi prezervativele. Nu se primeau înapoi costumele de baie, şi nici lenjeria intimă, prin urmare se putea aştepta ca Barbara să o dea afară din magazin dacă ar fi încercat să înapoieze cutia PartyPak.

– Dacă aş fi în locul tău, mi-aş face griji în legătură cu guma de mestecat, zise el, continuînd să citească.

Daisy clipi, uluită.

– O, doar nu-ţi închipui că o să fac baloane din ele, spuse ea, apoi îşi acoperi gura cu palma şi se uită la el speriată. Taci din gură, spuse ea furioasă după ce ofiţerul izbucnise în hohote de rîs.

Continuă să rîdă, sprijinindu-se de o maşină parcată, ţinînd în mînă cutia cu prezervative. Rîdea cu lacrimi.

Daisy ar fi dat orice ca să-l vadă plîngînd de durere! Ba nu; nu voia să sufere nimeni din pricina ei, nici măcar el. Russo depăşise orice limită, iar ea nu avea de gînd să mai suporte nici o secundă în plus umilinţa aceasta. Dacă voia să o aresteze, trebuia să se oprească din rîs ca s-o facă, pentru că ea va pleca şi va lua cu ea şi cutia PartyPak.

Văzînd-o că se apropie de el, Russo ridică mîna stîngă crezînd că vrea să-l lovească, dar continuă să rîdă în hohote. Daisy îi smulse cutia din mînă şi-i zise pe un ton disprețuitor:

– Minte de adolescent!

Apoi se îndepărtă cu paşi apăsați.

– Sta-stai pe loc! îl mai auzi ea bîiguind. Daisy!

Nu se opri şi nici nu întoarse capul. Furioasă, străbătu în goană centrul, ajunse la bibliotecă, urcă cele două trepte de marmură şi se opri în fața intrării. Respiră adînc de cîteva ori, încercînd să-şi recapete calmul, apoi dădu buzna pe uşă şi se îndreptă spre tejghea de parcă ar fi fost Miss America. Abia cînd ajunse în față îşi dădu seama că ținea în mînă cutia PartyPak; uitase să o mai pună în punga de hîrtie.

Kendra se afla în spatele tejghelei şi, cum era de aşteptat, văzu ce ținea Daisy în mînă şi făcu nişte ochi cît cepele.

– Daisy! Ce...

Amintindu-şi unde se afla şi că trebuia să vorbească în şoaptă, făcu doar un semn către cutie.

Neştiind ce atitudine să adopte, Daisy încercă să pară nonşalantă.

– Asta? întrebă ea ridicînd cutia, ca şi cînd nu înțelegea reacția Kendrei. Nu este decît o cutie cu prezervative.

Apoi intră în birou, închise uşa şi se prăbuşi pe scaun.

– Am aflat că ai cumpărat nişte prezervative, îi spuse Todd la telefon în seara aceea, pe un ton amuzat.

– Ați aflat şi tu, şi mama, şi mătuşa mea, plus jumătate din parohie şi tot cartierul, răspunse Daisy oftînd.

La urma urmelor asta şi urmărise. Într-o anumită măsură.

– Am mai aflat că tu şi teribilul Russo ați folosit jumătate de cutie în timpul pauzei de masă.

– M-am întors direct la bibliotecă! zise ea, necăjită. Ştiam că aşa o să spună gaiţa de Barbara Clud! Nu era cu mine; pur şi simplu a apărut cînd voiam să plătesc.

– A spus că nu a cumpărat nimic, că se grăbea şi că a plecat împreună cu tine.

– Asta o să-mi dea peste cap toate planurile.

Pufni şi se aşeză la măsuţa din bucătărie. Mama ei şi mătuşa Jo priveau la televizor, ca de obicei.

– Cum adică?

– Dacă toată lumea o să creadă că eu şi ofiţerul Russo avem o... o chestiune...

– O aventură, o completă Todd.

– ... atunci nici un alt bărbat n-o să se apropie de mine! Cum o să-mi mai pot găsi un soţ, dacă nimeni nu o să mă invite în oraş, de teamă că şeful poliţiei nu va fi de acord?

– Înţeleg ce vrei să spui. Oricine s-ar speria la gîndul că l-ar putea necăji pe Russo.

– Vezi, asta o să-i ţină la distanţă pe bărbaţii din oraş, aşa că am cumpărat prezervativele degeaba.

– Aici nu cred că te mai înţeleg. Vrei să spui că numai un localnic le-ar putea folosi?

– Of, nici măcar nu am de gînd să le folosesc. Ştiam că Barbara o să răspîndească vestea că am cumpărat aşa ceva şi speram că bărbaţii liberi din oraş se vor arăta interesaţi de mine, aflînd că sînt disponibilă şi modernă etc. etc. Asta a fost ideea, zise ea cu tristeţe. Din păcate Russo a făcut ca planul meu să se ducă de rîpă. De-acum o să trebuiască să mă concentrez asupra bărbaţilor din cluburi.

– Ieşi în seara asta? o întrebă Todd.

– Nu, am prea multă treabă acasă. Buck Latham a terminat de zugrăvit şi trebuie să fac curăţenie, să-mi caut mobilă, să cumpăr instalaţii pentru baie şi bucătărie, chestii din acestea.

– Ce stil de mobilă te interesează?

– Ştiu şi eu? Casa e mică, aş vrea ceva confortabil, intim, nu un stil anume.

– Mobila trebuie să fie neapărat nouă? Sau ţi-ar plăcea nişte obiecte mai vechi, dar unicat? Am putea găsi aşa ceva la o licitaţie la un preţ mult mai mic decît într-un magazin.

Posibilitatea de a economisi bani o interesa oricînd.

– În viaţa mea n-am fost la o licitaţie. Cînd şi unde se organizează?

– Mereu şi pretutindeni, rosti el. O să caut una pentru mîine seară şi cît ai clipi ai să-ţi şi vezi casa mobilată.

Daisy se mută în casa ei vineri. Pregătirile nu-i lăsaseră timp să clocotească din pricina felului în care ofiţerul Russo îi sabotase planul cu prezervativele. Era atît de ocupată, încît nu-i mai păsa de oamenii care şopteau vrute şi nevrute cînd o vedeau. La urma urmelor, trăia în secolul douăzeci şi unu; nu însemna un fapt ieşit din comun să cumperi nişte prezervative, chiar şi aici, în Hillsboro. Mulţi oameni cumpărau, altfel Cyrus Clud nu şi-ar fi aprovizionat farmacia cu un sortiment atît de bogat.

Aproape toată săptămîna nu se putuse gîndi la altceva decît la mutare – grea sarcină! Nu-şi cumpărase niciodată lucruri pe care să le ţină pentru clipa cînd se va căsători şi va avea casa ei, considerînd că asta ar fi însemnat să-şi recunoască nemulţumirea faţă de viaţa pe care o ducea. Într-adevăr, nu era mulţumită, însă acum avea tăria să recunoască şi să ia măsuri.

Încă nu se căsătorise, dar avea casa ei. Ce mai conta că trebuia să plătească chirie şi că locuia într-o zonă mai prăpădită? Curtea din spate avea gard, şi ea putea să-şi cumpere un cîine. În plus, locul acela era al ei şi numai al ei.

Din cauză că nu-şi cumpărase dinainte decît lenjeria de pat, acum trebuia să facă faţă unui adevărat maraton prin magazine ca să-şi poată dota casa cu tot ce era necesar într-o gospodărie.

Cumpără draperii şi vase în care să gătească, făcu provizii de la băcănie, îşi luă mături, un aspirator şi un mop – o, Doamne, avea propriul ei aspirator! Era fericită şi nu stătea o clipă, ci trebăluia continuu prin casă, făcînd curăţenie, aşezînd lucrurile la locul lor.

Cînd nu-şi făcea de lucru în casă, Todd avea grijă să o ia cu el în căutarea mobilierului. Pe Daisy o intrigă interesul manifestat pentru viaţa ei, însă îi era recunoscătoare, deoarece fără ajutorul lui greu s-ar fi descurcat. O dusese la cîteva licitaţii şi Daisy descoperi aici plăcerea de a înclina uşor capul pînă cînd rivalii ei renunţau la piesa pe care şi-o dorea. Atunci ea înălţa o plăcuţă pe care era însemnat un număr şi veioza, rogojina sau măsuţa respectivă îi reveneau ei. Aceste mici victorii o entuziasmau atît de mult, încît Todd o privea amuzat ori de cîte ori hotăra să mai pună mîna pe cîte o piesă.

– Parcă ai fi un rechin care se repede să-şi înhaţe prada, îi zise el, surîzînd încîntat în timp ce-i privea obrajii roşii şi ochii scînteietori.

Daisy roşi şi mai tare.

– Chiar aşa? O, Doamne.

Îşi aşeză mîinile în poală, parcă temîndu-se să nu se ridice singure cu plăcuţa numerotată.

Todd începu să rîdă.

– Dar să nu te opreşti! Văd că te distrezi mai bine decît am făcut-o eu vreodată.

– Recunoaşte că e distractiv, zise ea, cu ochii la măsuţa cu rotile care tocmai se licita.

Casa ei nu era prea spațioasă, iar dacă ar fi cumpărat tot ce îi plăcea, nu i-ar mai fi rămas loc pentru obiectele cu adevărat utile, cum ar fi mobilierul propriu-zis. Pe de altă parte, măsuța pe rotile ar arăta excelent într-un colț al salonului, decorată cu plante, poate chiar şi cu fotografii pe raftul de jos...

După cîteva minute de concurență asiduă, măsuța îi aparținea, împreună cu o altă masă, tot mică, două scaune, două veioze cu suport roz, transparent şi abajur cenuşiu, o carpetă cu nuanțe verzi-gri, un balansoar mare a cărui tapiserie îmbina albastrul-cenuşiu cu verdele acelor de pin, şi, un suport pentru televizor. Înainte de a pleca, Todd mai aruncă o privire asupra achizițiilor ei şi zise:

– Bine că am împrumutat o camionetă; balansoarul acela n-ar fi încăput în portbagajul maşinii tale.

– E tare frumos, nu-i aşa? spuse Daisy fericită, închipuindu-se ghemuită în el.

– Este, şi ştiu o piesă care se potriveşte cu el, însă mă tem că-i nouă, se scuză el. E vorba de o canapea superbă.

Canapeaua era acoperită cu cei mai nepotriviți trandafiri roz, cu petale uriaşe, pe un fundal albastru-cenuşiu care părea, într-adevăr, să semene cu albastrul şezlongului. Canapeaua i se păru revoltător de scumpă, dar se îndrăgosti de ea de cum o văzu. Nici nu se gîndea la o canapea cu tapiserie maro, monotonă! Voia cu orice preț trandafirii aceia uriaşi.

După ce toate lucrurile fură aşezate la locurile lor, locuința îi păru mai intimă şi mai caldă decît îşi putuse imagina.

Vineri seara casa lui Daisy era plină de lume, de mobilă şi de cutii.

Evelyn, Beth şi mătuşa Jo făceau ordine ducînd cutiile în locurile unde aveau să fie aşezate obiectele pe care le

conțineau, însă fără să despacheteze, lăsînd-o pe Daisy să le aşeze. Todd finisa decorul, agățînd ici-colo cîte o fotografie, ajutînd-o să aranjeze mobilierul, dovedindu-se util la aşezarea pieselor mai grele. Hainele ei se aflau în şifonier, draperiile erau la ferestre, cărțile – în bibliotecă, mîncarea în frigider – totul era gata.

Casa dovedea ce puteau realiza cîteva femei extrem de hotărîte – ajutate de un comerciant de antichități – dacă se străduiau. Cînd aduseseră mobilierul pentru dormitor, vecinii le dăduseră o mînă de ajutor. Cei de la magazinul cu aparatură electrocasnică îi aduseseră şi-i instalaseră aragazul, frigiderul, cuptorul cu microunde, maşina de spălat – chiar în ziua în care le cumpărase. Gîndindu-se cît costaseră, Daisy era de părere că măcar atîta lucru puteau şi ei să facă.

Evelyn adusese o friptură înăbuşită – era prima masă adevărată pe care o lua în casa ei! Daisy le aşează pe mama ei şi pe mătuşa Jo la măsuța pe care abia o cumpărase, iar ea, Beth şi Todd luară loc pe podea, rîzînd şi vorbind asemeni unor prieteni care tocmai izbîndiseră într-o încercare grozavă.

– Nu-mi vine să cred, zise ea, surîzînd încîntată, rotindu-şi privirea prin bucătărie. Toate acestea s-au petrecut în numai două săptămîni!

– Ce pot să zic? spuse Todd molcom, ca de obicei. Tu eşti împătimită de muncă.

Luă o bucățică de friptură, savurîndu-i, încîntat, gustul.

– Doamnă Minor, ar trebui să deschideți un restaurant. V-ați îmbogăți.

– Dar sînt o femeie bogată. Am o familie şi sînt sănătoasă. Orice altceva aş face înseamnă efort.

– În afară de asta, zise Beth, eu abia acum încep să depăşesc şocul provocat de schimbarea lui Daisy. Să-mi

lași puțin timp să mă obișnuiesc înainte să o transformi pe mama într-un patron de restaurant.

Rîseă cu toții, căci după surpriza de duminică, Beth se arătase la fel de entuziasmată ca toți ceilalți de schimbarea lui Daisy. Evelyn răsuflase ușurată, pentru că, cunoscînd orgoliul fiicei sale mai mici, se temuse. Beth era și ea o Minor, iar femeile Minor erau foarte dîrze. Pe de altă parte, Beth și Daisy țineau mult una la cealaltă și întotdeauna se înțeleseseră foarte bine.

– Vă mai las cîteva luni să vă obișnuiți, zise Todd. Dar de renunțat nu renunț. Trebuie să se bucure și alții de o asemenea mîncare.

– Dar trebuie plătită, adăugă mătușa Jo, ușor revoltată.

– Bineînțeles.

Todd se uită cercetător în jur, apoi i se adresă lui Daisy:

– Sper că ți-ai schimbat broaștele de la uși.

– Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut. De fapt, m-a ajutat Buck Latham. Eu am două chei, mama una și cea de-a patra i-am dat-o proprietăresei. Oricum nu aveam de gînd să le las pe cele vechi.

– Și o să-și cumpere și un cîine, interveni mătușa Jo. Am o amică a cărei cățelușă a fătat acum cîteva săptămîni. O să vorbesc cu ea să văd dacă mai are vreun pui.

Un cățeluș! Lui Daisy îi venea să sară în sus de bucurie. Ea se gîndise să-și cumpere un cîine matur, deși i-ar fi plăcut unul pe care să-l crească de mic.

– Un cățeluș, repetă Todd, încruntîndu-se. Oare un cîine în toată firea n-ar fi mai nimerit?

– Vreau un pui, spuse Daisy închipuindu-și deja trupul mic și cald zbătîndu-se în brațele ei. O clipă își zise că dorința aceasta se datora nerăbdării de a avea un copil.

Todd mai zăbovi puțin, în vreme ce oaspeții ceilalți se pregăteau de plecare. El o aștepta pe Daisy pe verandă.

– Mîine seară o să ieşi în oraş?

Daisy se gîndi la ce mai era de făcut în casă şi apoi la cît muncise întreaga săptămînă. Sîmbăta trecută se simţise bine la Buffalo Club, asta pînă cînd se iscase cearta.

– Cred că da. Chiar îmi face plăcere să dansez.

– Atunci ai grijă de tine şi... petrecere frumoasă.

– Mulţumesc.

Surîse şi-i făcu un semn cu mîna, în vreme ce Todd se îndepărta. Daisy îi mulţumi stelei ei norocoase care îi dăruise un prieten atît de bun cum era Todd Lawrence.

12

La Buffalo Club, noaptea era mare aglomeraţie. Jimmy, barmanul, nu ştia de cît timp se afla Mitchell acolo, pentru că pînă în clipa aceea nu-l observase. Individul ţinea în mînă o bere şi stătea aplecat asupra unei roşcate fardate din belşug. Roşcata nu părea impresionată de sporovăiala lui Mitchell; se întorsese spre el cu o figură care spunea limpede că întrerupsese o conversaţie mult mai interesantă pe care o avea cu amica ei, o blondă machiată la fel de strident.

Jimmy întoarse capul pentru ca Mitchell să nu bage de seamă că era privit cu atenţie. Din moment ce acesta avea deja o bere, însemna că i-o adusese o ospătăriţă şi nu mai dăduse buzna la bar, cum făcea de obicei. Jimmy ridică telefonul de sub tejghea, formă un număr şi zise:

– E aici.

– La naiba, minţi Sykes, foarte inspirat, de altfel, chiar trebuie să stau de vorbă cu el, dar acum nu pot pleca de aici. O las pe altă dată.

– Sigur, zise Jimmy şi închise.

Sykes închise şi el, apoi îi sună pe doi dintre oamenii lui şi le spuse:

– Ne întîlnim la Buffalo Club peste patruzeci de minute. Să veniţi pregătiţi.

Îşi puse pe cap o şapcă de base-ball ca să-şi ascundă părul, încălţă nişte cizme ca să pară mai înalt şi sub cămaşă îşi îndesă un pui de pernă. La lumina zilei s-ar fi văzut clar că era deghizat, dar noaptea amănuntele acestea erau numai bune ca să-l facă de nerecunoscut dacă s-ar fi întîmplat ceva neprevăzut. Sykes nu intenţiona să întreprindă nimic la club; nu voia decît să-l ia de acolo pe Mitchell şi să-l ducă într-un loc unde să nu existe cîteva sute de martori oculari. Dar planurile nu-ţi ies întotdeauna. Pentru orice eventualitate renunţase la maşina lui şi împrumutase din nou una. Asupra lui avea permisul de conducere pe care îl obţinuse în Georgia.

Dacă nu vor apărea întîmplări neprevăzute, cum ar fi o altă încăierare, în seara aceea putea să scape, în fine, de Mitchell.

Daisy constată că îi trebuia mult curaj ca să se întoarcă într-un club în care, din greşeală, provocase o încăierare. Miza pe faptul că nu ştia prea multă lume cauza precisă a conflictului – doar ea, ofiţerul Russo şi individul pe care fusese gata să-l castreze. De fapt acesta nu păruse că îşi dă seama de ceea ce se petrecea în jurul lui. S-ar putea să mai fi existat vreo doi inşi care să fi remarcat incidentul. Deci... cel mult cinci oameni. Riscul ca ceilalţi patru să fie prezenţi în seara aceea la club era extrem de mic. Nu, nu avea de ce să-şi facă atîtea griji; nimeni nu o va arăta cu degetul şi nu va striga: „Ea este!"

Aşa-i şoptea glasul raţiunii. Dar aceeaşi logică o

îndemnase să cumpere prezervative, şi uite ce se întîmplase. În concluzie, logica nu era neapărat infailibilă.

Şi iat-o stînd în maşină, în parcarea întunecată, privind cum intră, pe rînd, tot felul de cupluri şi de grupuri în Buffalo Club, ai cărui pereţi păreau că vibrează din pricina muzicii. Daisy se gătise cu mare atenţie, însă acum nu avea curaj să intre.

Se străduia să ia decizia, se încuraja singură şi de cîteva ori chiar era să deschidă portiera maşinii. Se îmbrăcase în roşu, prima rochie roşie din viaţa ei, şi ştia că arată bine. Părul ei blond se legăna suplu, păstrîndu-şi linia simplă şi elegantă. Se machiase discret, iar cu rochia roşie avea să surclaseze toate purtătoarele de bustiere. Rochia amintea de cele purtate de Sandra Dee prin anii şaizeci: corsajul era susţinut de două bretele subţiri, iar decolteul lăsa să se ghicească forma sînilor. Fusta, cu falduri, îi ajungea aproape de genunchi, se legăna în jurul picioarelor la fiecare pas. Purta aceeaşi pantofi negri şi comozi şi lănţişorul de aur deasupra gleznei. Lănţişorul şi cerceii erau singurele bijuterii care îi confereau o eleganţă sobră.

Arăta nu doar bine, ci straşnic de bine, iar dacă nu cobora mai repede din maşină şi nu intra în club, nimeni în afară de ea nu avea să-şi dea seama. Pe de altă parte, poate era mai bine să aştepte pînă se va umple localul astfel încît posibilitatea de a fi recunoscută să se reducă.

Începu să bată darabana în volan. Muzica o chema pe ringul de dans. Va dansa şi atîta tot. Îi plăcea ritmul, îi plăcea să se mişte conştientă că se pricepe să o facă; lecţiile luate în anii de colegiu dădeau acum roade. Cunoştea paşii, iar bărbaţii preferau să danseze, decît să se înghesuie unii pe alţii pe marginea ringului. Oamenilor le făcea plăcere să danseze pe ritmuri alerte, sau să se legene pe melodiile de dragoste...

– Încep să trag de timp, i se adresă ea maşinii. Şi mă pricep bine la asta.

E adevărat că întotdeauna îşi respectase limitele de timp pe care şi le impusese.

– Încă zece minute, îşi zise, aprinzînd lumina la bord ca să vadă ce oră era. Peste zece minute intru.

Stinse lumina şi-şi mai verifică încă o dată poşeta. Toate se aflau la locul lor: permisul de conducere, rujul, batista şi o bancnotă de douăzeci de dolari. Asta nu-i luă mai mult de zece secunde.

Din club ieşiră trei bărbaţi. Neonul firmei le lumina vag figurile. Cel din mijloc i se părea cunoscut, însă nu-i venea în minte nici un nume. Îi privi strecurîndu-se printre maşinile din parcare. Dintr-o maşină mai coborî un bărbat şi toţi patru se îndreptară către o camionetă parcată sub un copac.

O altă maşină se opri în parcare, luminîndu-i cu farurile pe cei patru. Trei dintre ei priviră către nou-sosiţi, iar cel de-al patrulea căută ceva în spatele camionetei. Din maşină coborîră un bărbat şi o femeie care nu se opriră, ci intrară direct în club. Cînd se deschise uşa, se auzi din nou muzica vibrînd. În afară de ea şi de cei patru bărbaţi de sub copac, nu se mai afla nimeni în parcare.

Daisy aprinse din nou lumina de la bord ca să vadă cît timp trecuse. Mai avea patru minute. Asta era bine; nu-i surîdea ideea de a ieşi din maşină şi a traversa parcarea, ştiindu-i pe indivizii aceia acolo. Poate că vor pleca. Stinse lumina şi privi din nou în direcţia lor.

Unul dintre ei părea beat turtă, pentru că era sprijinit de alţii doi, cîte unul de fiecare parte. Daisy îi văzu pe cei doi aşezîndu-l în partea din spate a camionetei şi aprecie faptul că nu aveau de gînd să-l lase să conducă singur pînă acasă. De altfel bărbatul părea că leşinase sau poate că adormise.

Toți trei se ținuseră bine pe picioare cînd ieşiseră din club, dar Daisy auzise că există oameni beți care vorbesc şi merg normal, ca apoi să se prăbuşească brusc. Pînă acum crezuse că toate acestea erau exagerări, dar acum avea dovada că lucrurile puteau să se petreacă şi aşa.

Cei doi indivizi care îşi ajutaseră prietenul urcară în camionetă şi plecară. Cel de-al patrulea se întoarse la maşina lui.

Daisy se uită din nou la ceas. Minutele pe care şi le acordase trecuseră. Trăgînd adînc aer în piept, scoase cheia din contact, o strecură în poşetă după care coborî din maşină şi încuie portiera.

Cu inima strînsă o porni spre intrare.

Nu i se întîmplă nimic. N-a fost dată afară şi nici n-a atras atenția asupra ei cînd a deschis uşa clubului. Plăti cei doi dolari, taxa de intrare, lăsîndu-se învăluită de muzică.

Glenn Sykes rămase în maşină, privind-o cu ochi scăpărători pe femeia care intră pe uşa clubului. De unde naiba apăruse? Trebuie că stătuse într-una dintre maşini, iar ei nu o văzuseră din cauza întunericului.

Problema care se punea era cît anume văzuse. Fiind întuneric, cu greu se putea distinge ceva, în plus nu făcuseră nici un zgomot care să-i atragă atenția şi s-o alarmeze. Dacă Mitchell nu ar fi încercat să atragă atenția cuplului care sosise ultimul, ea nu ar fi avut ce să vadă. Cînd îl văzuse pe Sykes coborînd din maşină, Mitchell înțelesese că-i sunase ceasul. Sykes nu-i învinovățea pe idiot că încercase să scape. Păcat că Buddy fusese nevoit să-l lovească fulgerător cu cuțitul; Mitchell abia dacă scosese un scîncet.

Femeia nu avea de unde să-i cunoască şi cu siguranță că nu observase nimic neialocul lui. Cu toate acestea ar fi putut fi chemată ca martor ocular, iar Sykes nu putea lăsa

să se întîmple una ca asta. Inițial, avusese de gînd să-i toarne pe gît lui Mitchell suficient GHB ca să ucidă trei oameni, ceea ce i se părea un sfîrşit potrivit pentru ticălos. Chiar îşi propusese să-i lase cadavrul pe loc, pentru ca polițiştii să-l descopere repede, să afle cauza morții şi să pună totul pe seama unei supradoze. Acum nu mai avea ce face, pentru că Mitchell zăcea cu o ditamai gaură în gît, iar parcarea era plină de sînge.

Dacă femeia era o clientă constantă a localului, s-ar putea să-l fi recunoscut pe Mitchell. Poate chiar îl cunoştea. În cazul acesta ar putea să-şi amintească o mulțime de amănunte, auzind că a fost înjunghiat.

Nu văzuse din ce maşină coborîse, dar putea să afle. Se dădu jos şi porni în direcția de unde apăruse femeia. Ajuns în locul unde o zărise se lăsă pe vine şi-şi notă mai multe numere de înmatriculare. O clipă se gîndi să intre în club şi să o caute. Era blondă şi purta o rochie roşie; atît apucase să vadă cînd s-a deschis uşa. Totuşi, ar fi putut s-o găsească repede în mulțime. Din păcate îi spusese lui Jimmy că în seara aceea nu e liber, iar acum, că Mitchell murise, nu putea să-şi facă apariția în club.

Sykes pufni. Nu-i rămînea decît să aştepte ca femeia să plece şi s-o urmărească pînă acasă. Ar fi trebuit să se ocupe de cadavrul lui Mitchell, să-l facă să dispară, dar nu putea fi în două locuri în acelaşi timp. Spera ca Buddy şi tovarăşul lui să facă treaba cum trebuie. La urma urmelor şi ei erau acum în pericol. Prioritatea lui avea să fie femeia.

Buffalo Club era mult mai aglomerat decît fusese cu o săptămînă în urmă. Daisy se opri o clipă lîngă uşă, aşteptînd să se acomodeze cu zgomotul asurzitor al formației ce cînta o melodie despre un anume Earl care trebuia să moară, melodie pe care o fredonau în acelaşi timp multe dintre

femeile de acolo. Un individ, probabil pe nume Earl, simțindu-se ofensat de versurile cîntecului, aruncă sticla cu bere spre formație. Gestul lui justifica prezența gardului din sîrmă care încadra scena. Doi uriași se repeziră imediat la făptaș și Daisy se bucură văzîndu-l escortat pînă afară din club. Abia ajunsese și spera să se bucure măcar de cîteva dansuri înainte să înceapă vreo încăierare.

– Bună, frumoaso, mă mai ții minte? îi zise un individ care se apropiase de ea.

O cuprinse după mijloc și înainte ca Daisy să se dezmeticească o conduse spre ringul de dans. Daisy îl privi pe bărbatul blond și înalt, a cărui mustață semăna cu cea a lui Alan Jackson.

– Nu, răspunse ea.

– Ei, cum așa! Doar ai dansat cu mine săptămîna trecută...

– Greșești, îl contrazise ea, sigură pe ce spunea. Am dansat cu Jeff, cu Denny, cu Howard și cu Steven. Tu nu ești nici unul dintre ei.

– Aici ai dreptate, spuse el vesel. Eu sînt Harley. Păi, dacă n-am dansat săptămîna trecută, hai să dansăm acum.

Cum se aflau deja pe ringul de dans, lui Daisy ideea i se păru bună. Earl murise, în sfîrșit, și formația cînta acum un cîntec pe care nu-l mai îngînau jumătate dintre oamenii aflați în club. Dansatorii se roteau și se legănau, iar Daisy dansa și ea la fel ca ei, cu mîna în mîna lui Harley, lăsîndu-și rochia să-i învăluie picioarele. Urmă imediat *Kentucky Rain*, melodia lui Elvis Presley. Harley continuă să danseze.

– Ia spune-mi, pe tine cum te cheamă?

– Daisy.

– Ai venit cu cineva? Pot să-ți ofer ceva de băut?

O, Doamne, să fi fost acesta unul dintre indivizii în legătură cu care o prevenise ofițerul Russo?

– Sînt cu nişte prieteni.

Daisy făcu un semn vag către grămada de mese. Minciuna aceasta i se părea convenabilă.

– Mulţumesc, se grăbi apoi să adauge, dar deocamdată nu vreau să beau nimic. Am venit să dansez.

Harley ridică din umeri.

– Mie-mi convine. Cred însă că melodia asta am s-o sar.

Acestea fiind zise dispăru la fel de brusc cum apăruse. Daisy se uită nedumerită în jur. Pînă acum cunoscuse şase bărbaţi, dar nici unul nu-i plăcuse. Poate că era prea mofturoasă, deşi dansase cu toţi cei care o invitaseră.

Îl văzu pe ringul de dans pe Howard, care o salută cu un gest scurt. Poate că o va invita din nou la dans; el fusese cel mai priceput.

În clipa următoare văzu matahala care o trăsese în poala lui. Cam în acelaşi timp o zări şi el, dar întoarse capul, speriat.

Daisy era gata să facă la fel, să se întoarcă şi să pretindă că nu l-a văzut, însă conştiinţa nu-i dădea pace. N-ar fi trebuit să se repeadă la ea, şi atunci nici ea nu l-ar fi lovit fără să vrea. Totuşi, omul trebuie să fi suferit, aşa că ea ar trebui să-şi ceară iertare.

Hotărîtă să rezolve problema, începu să-şi facă loc prin mulţime, străduindu-se să nu-l piardă din ochi. Omul părea la fel de hotărît să ajungă cît mai repede în toaleta bărbaţilor, şi Daisy se întrebă dacă nu cumva încearcă să se ascundă de ea. Nu, probabil că se înşela. Poate că omul pur şi simplu băuse multă bere şi simţea nevoia să se uşureze.

Bărbatul coti pe holul mic care ducea la baie şi, înainte ca ea să-l ajungă, se năpusti pe uşă şi o trînti în urma lui. Daisy pufni necăjită şi-şi făcu loc printre un grup de bărbaţi, ignorînd un protest indignat venit de la o femeie, şi o invitaţie

din partea unui bărbat; era ca un peşte care se chinuia să înoate împotriva curentului. Pînă la urmă reuşi să ajungă la zidul de lîngă toalete şi se decise să aştepte.

I se păru că a durat o veşnicie şi trebui să refuze trei invitaţii la dans pînă cînd în sfîrşit, din holul cel mic, îi apăru înaintea ochilor prada aşteptată.

Trăgînd adînc aer în piept, făcu un pas înainte şi-l bătu pe umăr.

Era ditamai omul şi totuşi tresări ca un ţînc speriat. Apoi se dădu înapoi, de parcă în faţa lui apăruse un tigru, şi se înroşi vizibil.

– Cucoană, să nu te-apropii de mine!

Daisy rămase uluită; omul chiar părea înfricoşat. Clipi nedumerită, apoi încercă să-l liniştească:

– Nu te teme, rosti ea cu blîndeţe. Nu-ţi fac nici un rău. Am vrut doar să-mi cer scuze.

– Să-ţi ceri scuze? Omul o privi nedumerit.

– Îmi pare tare rău că te-am lovit. A fost un accident. Nu voiam decît să mă ridic de pe genunchii tăi şi m-am sprijinit cu mîna unde nu trebuia. Crede-mă, n-am vrut să-ţi zdrobesc...

O, Doamne, nu putea să spună *ouăle*, cu toate că acesta părea să fie cuvîntul cel mai des folosit, şi nici nu le putea numi *chestii*, pentru că încerca să fie mai sofisticată cînd venea vorba de aşa ceva.

– ... testiculele, zise ea în cele din urmă, accentuînd cuvîntul mai mult decît intenţionase.

Omul tresări de parcă Daisy l-ar fi lovit şi abia atunci îşi dădu seama că rostise cuvîntul prea tare, astfel încît, în ciuda zgomotului, oamenii din apropiere o auziseră şi acum îi priveau.

Uriaşul roşi şi mai tare.

– Bine, accept scuzele, mormăi el. Acum pleacă.

Daisy consideră că ar fi trebuit ca şi el să fie ceva mai amabil, avînd în vedere că toate se petrecuseră din vina lui; dacă n-ar fi înhăţat-o ca şi cînd avea dreptul să ţină cu forţa în poală o femeie necunoscută, nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. Indignată, deschise gura să-i spună ce gîndea, dar lîngă ea se ivi o siluetă înaltă şi o voce groasă rosti:

– O ţin eu departe de tine.

Şi, vrînd-nevrînd, se trezi luată pe sus de ofiţerul Russo, la fel ca în urmă cu o săptămînă, numai că de data aceasta nu o mai scoase afară din club, ci se opri cu ea pe ringul de dans.

– Eşti enervant ca o mîncărime produsă de căldură, îi zise ea indignată cînd o aşeză pe podea.

Russo ridică întrebător o sprînceană.

– Te deranjez, cumva?

Îi luă mîna dreaptă, pe cea stîngă o aşeză pe umărul lui şi o cuprinse de după mijloc.

– Dansează.

– Apari din senin, zise Daisy furioasă, dar se lăsă condusă cînd începu o altă melodie de-a lui Elvis. Formaţia cînta mai mult Elvis în seara aceea; poate că nu era formaţia de săptămîna trecută.

– Cineva trebuie să te ţină departe de necazuri.

– Departe de necazuri? *Departe* de necazuri?

Daisy îşi dădu capul uşor pe spate ca să-l poată privi. Cu toate că purta tocuri, tot de jos trebuia să se uite la el. Todd avea dreptate, ofiţerul Russo era un tip înalt şi puternic.

– Mulţumesc că m-ai scos de-aici săptămîna trecută, dar lăsînd la o parte asta, cele mai mari necazuri *tu* mi le-ai provocat.

– Nu da vina pe mine. Nu eu mi-am făcut provizii de prezervative pentru un an de zile. Ai folosit vreunul pînă acum?

Daisy rămase fără cuvinte. Sau, mai bine zis, nimic politicos nu-i mai venea în minte. Îi stăteau pe limbă nişte replici usturătoare, dar se temu să nu o trăsnească Dumnezeu din ceruri.

Russo zîmbi maliţios.

– De ţi-ai putea vedea acum faţa...

O trase mai aproape, rotindu-se cu ea şi obligînd-o să se ţină şi mai strîns de umărul lui. Daisy era acum foarte aproape de el, atît de aproape cum nu mai fusese de nici unul dintre partenerii de dans. Sînii ei îi atingeau cămaşa, îi simţea şoldul, iar coapsele lui se lipiră încet de ale ei. O, Doamne, un picior de-al lui se afla între picioarele ei!

Un val de căldură o cuprinse brusc. Simţea cum se topeşte pe dinăuntru şi cum muşchii i se destind. Era senzaţia cea mai bizară, dar şi cea mai ameţitoare din cîte cunoscuse...

– Ofiţer...

– Jack.

Braţul lui o strînse un pic mai tare, ca şi cînd ar fi vrut să o silească să-i spună pe nume.

– Jack.

Era limpede, chiar se topea. Acum se sprijinea de-a binelea de Jack, picioarele i se mişcau fără voie, conduse de ale lui.

– Mă ţii prea strîns.

Jack se aplecă atît cît să-i gîdile urechea cu respiraţia lui şi-i zise:

– Eu zic că te ţin aşa cum trebuie.

Probabil că lui îi plăceau femeile uşor de condus. De altfel împotrivirea ei nu fusese convingătoare, mai ales că nu făcea nici efort să se îndepărteze. Sînii aproape că i se turtiseră de pieptul lui şi senzaţia aceasta îi plăcea. Chiar mult. Savura încîntată duritatea umărului său sub mîna ei

stîngă şi căldura braţului care îi înconjura mijlocul. Simţea cum o învăluie căldura şi parfumul lui şi-i venea să-şi vîre nasul în cămaşa lui şi să inspire...

Îi venea să-l miroasă pe *Jack Russo?*

Gîndul care i se ivise nepoftit în minte îi dădu puterea să-şi ridice capul. Jack o privea curios; nu era serios, dar nici nu zîmbea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea cu glasul aproape stins.

Ofiţerul dădu din cap.

– Nimic.

– Dar pari...

– Daisy, taci o dată din gură şi dansează.

Tăcu şi dansă. Cum nu se înfiripa nici un dialog care să-i menţină atenţia trează, ea începu din nou să se topească şi să se lipească tot mai mult de el, ceea ce nu părea să-l deranjeze, ci dimpotrivă. Jack o strînse şi mai tare, şi Daisy simţi catarama curelei lui lipită de abdomenul ei.

Şi nu numai atît.

Era încă ameţită de faptul că simţise lipit de pîntecele ei penisul şefului poliţiei cînd melodia se termină şi formaţia începu alta, mai vioaie, despre Bubba care îşi alege o casetă video nu tocmai cuminte. Jack se strîmbă nemulţumit şi o luă pe Daisy de pe ringul de dans, ţinînd-o la fel de strîns şi conducînd-o prin mulţime spre zidul din spatele formaţiei, unde se aflau nişte scaune libere. Aproape că o trînti pe unul dintre ele, se uită în jur după ospătăriţele care alergau de colo-colo şi-i zise:

– Aşteaptă aici. Ce-ai vrea să bei?

– O Cola cu lămîie, te rog.

Jack surîse dînd amuzat din cap, şi începu să-şi facă loc prin mulţimea din jurul barului.

Daisy, încă năucită de toate cîte i se întîmplau, rămase pe loc. Poate că în realitate era chiar mai naivă decît bănuise,

pentru că lui nu i se păruse nimic neobişnuit ca partenera lui să-i simtă penisul în timp ce dansau. Cine ştie, poate că tocmai de aceea dansau oamenii împreună. Totuşi, cînd dansase cu ceilalţi, nu simţise nimic asemănător.

Niciodată nu se va mai putea gîndi la el ca la şeful poliţiei.

Nu-şi dădu seama cît de mult lipsise, pentru că se pierduse cu totul în gîndurile ei. Din fericire – sau din nefericire! – nu o invită nimeni la dans pînă cînd îl zări pe Jack apropiindu-se, într-o mînă cu o bere şi în cealaltă cu un pahar de Cola.

– Dansezi?

Întrebarea veni de la un individ care se aplecase uşor spre ea. Purta un tricou cu inimioare, aşa că l-ar fi refuzat oricum, dar nu avu ocazia. Jack aşeză paharul cu Cola pe masă, în faţa ei, şi-i zise individului:

– E cu mine.

– E-n regulă.

Tipul se întoarse şi abordă o altă femeie:

– Dansezi?

Jack se aşeză pe scaunul de lîngă ea şi sorbi din bere. Daisy privea cum i se încordează gîtul puternic cînd înghiţea şi din nou se simţi cuprinsă de un val de căldură. Luă paharul şi sorbi din el cu nesaţ.

Cînd se uită din nou la el remarcă cum privirea lui se plimba pe deasupra mulţimii, cum din cînd în cînd se oprea ca să cerceteze cu luare-aminte pe cineva, după care trecea mai departe. Daisy avu o revelaţie.

– Tu acum lucrezi, am dreptate?

Jack îi aruncă în fugă o privire şi ochii lui verzi scînteiară.

– Nu am nici o autoritate în afara Hillsboro-ului.

– Ştiu, dar continui să priveşti mulţimea.

El ridică din umeri.

– E un obicei.

– Tu nu stai niciodată liniştit?

Imaginea pe care şi-o făcuse ea despre oamenii legii se schimbă brusc. Oare ei chiar erau într-o stare de vigilenţă continuă, mereu prevăzători, mereu precauţi? Oare temerile şi atenţia neîntreruptă – chiar şi în afara serviciului – erau un preţ pe care îl plăteau pentru slujba lor?

– Cum să nu, îi răspunse Jack, rezemîndu-se de spătarul scaunului şi punînd picior peste picior. Cînd sînt acasă.

Daisy nu ştia unde locuieşte şi nici nu-şi imagina care ar putea fi casa lui. Hillsboro, deşi un oraş mic, era totuşi destul de mare ca să nu poţi cunoaşte pe toată lumea şi nici toate cartierele.

– Unde stai? îl întrebă ea.

– Nu departe de casa mamei tale. În Elmwood.

Elmwood se afla la patru străzi distanţă. Era un cartier construit în stil victorian, cu case în stare bună, dar şi cu destule altele deteriorate. Daisy nu şi-l imaginase locuind în zona victoriană a oraşului.

– Am moştenit casa de la mătuşa mea, Bessie, ţi-am vorbit despre ea.

Daisy sări de pe scaun. Cunoscuse şi ea o Bessie în Elmwood.

– Domnişoara Bessie Childress?

– Exact, încuviinţă Jack şi ridică berea în cinstea răposatei.

– Tu eşti nepotul domnişoarei Bessie?

– Strănepotul. Cînd eram mic am petrecut cele mai frumoase vacanţe de vară la ea.

– Cînd a murit tata, ea a venit la noi cu o prăjitură de cocos, rosti Daisy uluită. Nu-i venea să creadă, era ca şi cum ar fi ajuns în Europa şi s-ar fi întîlnit cu vecina de-alături. Îl crezuse pe Jack total străin de locul acela şi, cînd colo, el

îşi petrecuse în copilărie vacanţele de vară la doar patru străzi distanţă de casa ei.

– Mătuşa Bessie făcea cea mai bună prăjitură de cocos din lume, zise el, zîmbind nostalgic.

– Cum se face că nu te-am cunoscut?

– În primul rînd pentru că eu veneam doar vara, cînd se încheia şcoala. În al doilea rînd, eu sînt mai mare decît tine şi nu aveam acelaşi grup de prieteni. Tu te jucai cu păpuşile, în timp ce eu jucam base-ball. În plus, mătuşa Bessie mergea la o altă biserică.

Aici avea dreptate. Domnişoara Bessie Childress era o metodistă convinsă, în vreme ce familia Minor era prezbiteriană. De aceea nu se cunoscuseră cînd erau mici. Cu toate acestea o tulbura gîndul că el era... într-un fel, de-al casei!

Apoi se produse un incident pe ringul de dans. Un om se prăbuşi pe podea, împrăştiind perechile care dansau, apoi o femeie strigă „Danny, nu!" şi glasul ei spintecă fundalul muzical. Formaţia încetă brusc să mai cînte. Omul care căzuse – sau care fusese doborît la pămînt – se ridică, îşi plecă uşor capul şi se repezi la un alt bărbat, care se trase brusc într-o parte şi răsturnă din neatenţie o femeie. Partenerul acesteia se înfurie şi începu încăierarea cuprinse în cele din urmă tot ringul.

– Fir-ar să fie! pufni Jack şi o apucă de încheietura mîinii, ridicînd-o în picioare. Iar s-a ajuns la bătaie. Haide, o să ieşim prin spate.

Se alăturară grupului care se îndrepta către uşă. Jack se folosi din nou de forţă şi-şi făcu loc mai repede printre ceilalţi. După cîteva clipe se aflau în aerul răcoros şi umed al nopţii. Dinăuntru ajungeau pînă la ei strigătele şi zgomotele paharelor sparte.

– Atragi necazurile ca nimeni altcineva, îi spuse el, clătinînd mustrător din cap.

– Dar nu a fost vina mea, se indignă Daisy. Nu mă aflam lîngă oamenii aceia. Stăteam cu *tine*, ai uitat?

– Stăteai cu mine, dar venirea ta aici aduce necazuri. Parcă tot universul se dă peste cap! Mă crezi sau nu, în celelalte nopți nu se întîmplă nimic. Unde ți-e mașina?

Îl conduse prin spatele clădirii pînă la mașină. Pe ușa din față a clubului oamenii nu mai conteneau să iasă. Era o imagine asemănătoare cu cea la care asistase săptămîna trecută.

Dasiy oftă, necăjită. De data aceasta abia apucase să danseze de trei ori. Așa cum evoluau lucrurile, se va putea considera norocoasă dacă va reuși să danseze măcar o dată înainte să izbucnească vreun conflict.

Cînd își scoase cheile din poșetă, Jack i le luă din mînă, descuie portiera, i-o deschise, după care i le dădu înapoi. Apoi asistă cu o expresie indiferentă cum Daisy își legă centura de siguranță și întinse mîna spre portieră, ca să o închidă.

Jack nu se dădu la o parte și chiar se încruntă puțin.

– O să te urmez pînă acasă.

– De ce? întrebă ea vădit surprinsă.

Jack ridică din umeri.

– Pentru că vreau să fiu liniștit. Pentru că am aflat că te-ai mutat, iar mie nu-mi place zona. Pentru că pur și simplu așa vreau eu.

– Mulțumesc, dar chiar nu este necesar. Am lăsat lumina aprinsă pe verandă.

Jack își dezveli dinții într-un surîs care... de fapt, nu era un surîs.

– Fă așa cum îți spun eu, zise el pe un ton care putea fi considerat autoritar.

13

Ce oroare! Cînd oamenii începură să se îmbulzească afară din club ca furniciile, lui Sykes îi veni să izbească cu pumnii în volan; se stăpîni, ca să nu atragă atenția asupra lui. Ce era cu oamenii ăştia? Nu puteau să danseze fără să se şi încaiere?

Nu-i convenea să coboare din maşină, dar nu avea încotro; trebuia să caute în înghesuiala aceea o femeie blondă îmbrăcată într-o rochie roşie. Mulțimea care alerga năucă îi bloca vederea spre zona unde parcase ea, obligîndu-l să-şi facă loc şi să privească peste capul oamenilor cu speranța că o va zări. În întuneric, cu toată lumea aceea împrăştiindu-se în direcții diferite şi cu farurile care licăreau scurt cînd porneau maşinile ringul de dans cu orga lui de lumini părea că s-a mutat afară.

Apoi o zări. Păşea calmă pe pietrişul parcării, de parcă tocmai ar fi plecat de la o nuntă şi nu din mijlocul unei încăierări. Făcu un pas lateral pentru a evita o maşină, care trecu la doar cîțiva centimetri de piciorul lui, fără să-şi slăbească din priviri prada. Apoi se opri brusc, blestemînd în sinea lui. Femeia intrase singură în club, dar ieşise însoțită de un individ care arăta de parcă se hrănea cu stînci la micul dejun. Sykes era suficient de aproape ca să-l audă spunîndu-i că o va însoți pînă acasă. Mai zăbovi prin preajmă atît cît să vadă în ce maşină se urcă femeia, ca să o poată apoi căuta în notițele pe care şi le făcu se. În noaptea aceea nu putea să o urmărească; trei maşini mergînd una în spatele celeilalte

ar fi părut suspecte. Oricum ştia numărul de înmatriculare, aşa că femeia n-avea cum să-i scape.

Sykes se întoarse la maşina lui, verifică lista şi găsi imediat descrierea pe care o căuta: Ford sedan vechi de opt ani, bej – o maşină destul de prăpădită pentru o femeie atît de atrăgătoare; prefixul 39 de pe plăcuţa numărului spunea că maşina era înregistrată în Jackson County. Hotărî să-i dea numărul lui Temple Nolan; acesta putea pune pe cineva din departamentul de poliţie să afle adresa şi numele femeii. Nu trebuia să se grăbească deoarece dacă primarul ar apela la poliţie în noaptea aceasta, cel cu care ar vorbi ar ţine minte numărul de înmatriculare atît de important încît dorise să-l verifice sîmbătă noaptea. Cel mai bine era să nu atragă atenţia asupra lui nici măcar prin amănunte nesemnificative. Îl va căuta pe Nolan luni dimineaţă. Totul era în ordine; nu trebuia să întreprindă nimic în noaptea aceea. Va aştepta. Nu era o afacere dificilă; toate se potriveau cum nu se putea mai bine. Femeia era o obişnuită a cluburilor, iar el avea la îndemînă o doză de GHB. Va fi un nou caz de supradoză. Cum el nu avea nici cea mai mică intenţie de a se culca cu ea, poliţiştii o vor considera o consumatoare care de data aceasta abuzase de drog.

Daisy se uită în oglinda retrovizoare şi-şi strînse buzele. Farurile care se zăreau în spate erau mult prea aproape: Jack o urmărea. Trebuia să se aştepte la asta. Omul continua să se amestece în viaţa ei, iar ea nu-şi putea da seama dacă făcea asta doar ca să o enerveze, sau acesta era stilul lui de lucru, adică tulburarea liniştii celorlalţi. Oricum, ei nu-i făcea nici o plăcere.

Încetini şi căută un loc mai sigur unde să poată parca. Jack ajunsese atît de aproape, încît între cele două maşini

nu te puteai strecura. Daisy nici nu-i mai zărea farurile. El veni să-i deschidă portiera.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă.

– Îți spun imediat ce s-a întîmplat, începu ea, apoi exclamă: o, Doamne!

Jack avea o armă în mînă – una imensă, pe care o sprijinea de coapsă. Un automat, poate un „nouă milimetri". Daisy se rezemă de spătarul scaunului, cu ochii la armă. Țeava avea nişte puncte care licăreau în întunericul nopții.

– O, Doamne, bîigui ea din nou. Chestiile acelea chiar strălucesc, nu-i aşa?

– Ce chestii?

Jack se uită în jos şi examină pămîntul cu atenție, ca şi cînd se aştepta să calce pe licurici.

– Punctele de pe țeavă. De care este? Un H&K? Sau e Sig?

Din cauza întunericului, Daisy nu-şi dădea bine seama ce fel de armă era.

– E un Sig, dar ce ştii tu despre arme?

Un om mai ursuz ca ofițerul acesta nu exista pe fața pămîntului!

– L-am ajutat pe ofițerul Beason să facă cercetări atunci cînd a vrut să doteze departamentul cu arme mai bune. Dar asta a fost înainte să vii tu, adăugă ea, ştiind că remarca avea să-l irite.

Ofițerul Beason fusese predecesorul lui.

Era sigură că-i văzuse maxilarele încleştîndu-se. I se păru chiar că îi aude dinții scrîşnind.

– Ştiu cine este ofițerul Beason, zise el, încercînd să-şi înăbuşe furia.

– A fost un om foarte conştiincios. Am petrecut luni de zile cercetînd fiecare model dar, pînă la urmă, consiliul local nu a aprobat achiziționarea de noi arme.

– Ştiu. Cînd am venit a trebuit să mă ocup eu de problema asta, ai uitat?

Aceasta fusese prima lui acţiune: un scandal pentru că primăria lăsase departamentul de poliţie neînarmat. Pînă la urmă a obţinut armele pe care le voia.

– Hai să fim sinceri, zise Daisy, la vremea aceea oraşul cheltuise enorm din pricina sistemului de canalizare...

– *Puţin îmi pasă de sistemul de canalizare!*

Îşi trecu mîna prin păr – sau cel puţin aceasta fusese intenţia, dar părul lui era mult prea scurt. Daisy îşi zise că ar fi trebuit să-l lase să mai crească puţin. Trase aer în piept, simţind cum îşi pierde răbdarea.

– Ce s-a întîmplat? De ce te-ai oprit?

– Erai lipit de mine.

Jack rămase înmărmurit lîngă portieră. Pe lîngă ei trecu în viteză o maşină. După ce stopurile roşii dispărură la prima curbă cei doi rămaseră din nou singuri.

– Cum? întrebă el, cu glas sugrumat.

– Erai lipit de mine, mă urmăreai prea de-aproape. E primejdios.

Urmă un moment de tăcere, după care Jack făcu un pas înapoi.

– Coboară din maşină.

– Nici nu mă gîndesc.

Atîta vreme cît motorul mergea, iar volanul se afla în mîinile ei, situaţia era sub control.

– Ai greşit şi ştii...

Enunţul se sfîrşi cu un ţipăt al lui Daisy cînd Jack se aplecă, îi desfăcu centura şi o trase afară din maşină. Stînjenită de ţipătul pe care îl scosese, zicîndu-şi că depăşise vîrsta cînd i se mai puteau îngădui astfel de reacţii, Daisy era prea uluită ca să se mai sperie cînd Jack trînti portiera, o lipi cu spatele de maşină, ţintuind-o de metalul rece. Avea

impresia că este captivă între un foc dogoritor şi un perete de gheaţă, numai că focul era mai puternic şi Daisy începu din nou să simtă senzaţia aceea bizară de topire lăuntrică.

– Am de ales, zise el pe un ton egal de parcă ar fi purtat o conversaţie oarecare, între a te strînge de gît şi a te săruta. Tu ce ai alege?

Îngrijorată la gîndul că ar putea-o săruta, Daisy îi spuse:

– Acestea sînt posibilităţile impuse de tine, nu de mine.

– Atunci n-ar fi trebuit să te îmbraci cu rochia asta roşie.

– Dar ce are rochia mea...

Nu mai putu continua, protestul ei fiind înăbuşit de apăsarea buzelor lui. Daisy rămase nemişcată, de parcă tot mecanismul interior s-ar fi blocat în încercarea minţii de a potrivi aşteptările ei cu realitatea. Nu, nu era vorba de aşteptări, pentru că ea nu se aşteptase niciodată ca Jack Russo să o sărute. Un asemenea lucru nu se afla pe lista ei de posibile întîmplări. Exista doar certitudinea că el chiar o săruta, iar ceea ce simţea nu mai simţise niciodată.

Buzele lui erau moi, dar insistente. Se simţea gustul berii, dar parcă mai era ceva... ceva dulce. Miere. Aveau gust de miere. Îi prinsese părul cu o mînă, ţinîndu-i capul înclinat pe spate, ca el să o poată săruta în voie, profund, cum nu o mai sărutase nimeni niciodată. Dulceaţa buzelor lui topea, încet, orice rezistenţă din partea ei.

Daisy rămăsese în picioare susţinută doar de trupul lui lipit de al ei. Reuşea totuşi să conştientizeze că nu se mai simţise în viaţa ei atît de bine. Stătea într-o poziţie incomodă, cu metalul rece al maşinii lipit de spatele ei; îşi ridică braţele şi se prinse de gîtul lui. Cele două trupuri păreau făcute unul pentru celălalt. Căldura trupului lui Jack, aroma pielii lui o făceau să dorească mai mult. El o strînse mai tare şi se lipi de pîntecele ei, făcînd-o să-i simtă apăsarea dorinţei ...

Trecu încă o maşină, claxonînd puternic. Jack îşi înălţă

capul atît cît să şuiere printre dinţi „*Canalia!*"; apoi se aplecă din nou şi o sărută cu aceeaşi patimă, căutînd să-i întreţină dorinţa abia acum cunoscută. Inima ei zvîcnea, gata să-i sară din piept. Un glas lăuntric – prea slab – se mira că i se poate întîmpla aşa ceva tocmai ei, că e posibil să stea pe marginea şoselei, în plină noapte, şi să lase un bărbat să o sărute, gata parcă să o dezbrace şi să facă dragoste cu ea chiar acolo, în picioare, în văzul lumii. Şi nu numai că îl lăsa să o sărute, ci îi răspundea, prinzîndu-se cu o mînă de ceafa lui şi strecurînd-o pe cealaltă pe sub gulerul cămăşii, căutîndu-i pielea, ameţită de plăcerea atingerii.

În cele din urmă Jack îşi înălţă uşor capul ca să poată respira. Daisy se agăţă de el rugătoare, rîvnind la mierea săruturilor lui. Jack îşi apropie fruntea umedă de creştetul ei.

– Domnişoară Daisy, şopti el, crede-mă, îmi doresc mai mult decît orice să fac dragoste cu tine.

Cu un sfert de oră în urmă, Daisy i-ar fi spus fără ocolişuri că interesul lui pentru ea nu este bine venit. Dar în urmă cu cincisprezece minute nu-i trecuse prin minte că ar putea fi dependentă de gustul mierii.

– A, păi nu e bine, spuse ea ameţită.

Omul acesta avea asupra ei efectul unui narcotic, lucru pe care nu-l bănuise nici o clipă. Nu era de mirare că atîtea femei din oraş erau înnebunite după el! Cu siguranţă că şi ele îl gustaseră. Brusc ideea nu-i mai era pe plac.

– Eu credeam că e cît se poate de bine.

– Este din cale-afară de ridicol.

– Şi în acelaşi timp bine de tot.

– Nu eşti deloc genul meu.

– Slavă Domnului! Altfel n-aş supravieţui.

Jack se aplecă din nou să o sărute, iar Daisy se ridică pe vîrfuri încercînd să se apropie de el şi mai mult. Cu mîna dreaptă el îi cuprinse un sîn şi începu să-l mîngîie, să-l

frămînte, ghicindu-i sfîrcul şi alintîndu-l pînă cînd îl simţi întărindu-se. Senzaţia cu totul nouă o făcu să geamă de dorinţă. Sunetul propriei voci o năuci şi conştiinţa deschise un ochi leneş; se mai lăsă desfătată de mîngîierea lui cîteva secunde – sau poate fuseseră minute – apoi îşi sprijini mîinile de pieptul lui. Ah, dar pînă şi atingerea aceasta era ameţitoare, căci inima lui bătea sub palma ei. Gîndul că era la fel de dornic ca ea o zăpăci şi mai tare. Ea, Daisy Ann Minor, fusese în stare să facă asta unui bărbat! Şi nu oricui – ci lui Jack Russo!

Simţindu-i mîinile pe pieptul lui, Jack încetă s-o mai sărute şi-şi înălţă puţin capul. Întîrzia, însă, cu mîna pe sînul ei, fără ca Daisy să i se împotrivească. Suportînd ca pe o agonie aşezarea fiecărui milimetru de distanţă între ei, Jack se desprinse uşor şi, lipsită de căldura lui, Daisy avu impresia că noaptea devenise dintr-o dată friguroasă, deşi era doar o noapte de vară...

– Îmi dai toate planurile peste cap.

– Care planuri?

Se aplecă şi începu să-i alinte bărbia cu sărutări fugare, muşcînd-o cînd şi cînd uşurel, neputînd rezista tentaţiei de a o savura. În rest nu o atingea, dar nici nu era nevoie. Daisy se aplecă spre el, ca hipnotizată, şi-şi înălţă capul din nou. Era suficient de ameţită ca să recunoască:

– Vînez un bărbat.

– Şi eu sînt bărbat, şopti el sărutînd-o pe gît. Ce nu-ţi convine la mine?

Înfiorată, Daisy abia îşi mai putea ţine capul drept. Făcu efortul să se ţină la distanţă de el.

– Eu mă refer la o relaţie adevărată.

– Nu sînt căsătorit.

– Dar eu vreau să mă căsătoresc şi să fac copii! izbucni ea în cele din urmă.

Jack tresări brusc, de parcă cineva îl împuşcase.

– Uau.

Acum, cînd nu o mai mîngîia, Daisy putea să respire în voie.

– Da, *uau*. Eu îmi caut un soţ, iar tu îmi stai în drum.

– Care va să zică, vînezi un soţ?

Nu-i plăcea tonul lui, dar se apropia o altă maşină; aşteptă pînă trecu de ei şi ridică din nou privirea spre el.

– Din cauza ta şi a spectacolului pe care l-ai dat la farmacie, toată lumea din Hillsboro crede că avem o... o legătură, şi nimeni nu o să mă mai invite în oraş. Nu am încotro, trebuie să vin în cluburi să-mi găsesc un bărbat, dar şi aici se întîmplă acelaşi lucru, pentru că tu îi faci pe toţi să creadă că sîntem împreună şi nu se mai apropie nimeni de mine.

– Te tot scot din încurcături, n-ai observat?

– Săptămîna trecută, e adevărat, dar de data asta nu eram în nici o încurcătură, n-am provocat nici un conflict, nici măcar nu mă aflam lîngă cei care s-au încăierat. Bărbatul pe care l-ai alungat putea fi iubirea vieţii mele, dar nu voi afla niciodată, pentru că tu i-ai spus că sînt cu tine.

– Purta tricou cu inimioare şi tu crezi că era iubirea vieţii tale?

– Bineînţeles că nu, se răsti ea. Nu despre asta e vorba şi tu ştii foarte bine. Era doar un exemplu. Dacă o s-o ţii tot aşa, toţi bărbaţii din Alabama vor crede că am deja un pretendent. O să fiu nevoită să merg în Atlanta să-mi găsesc şi eu pe cineva.

– *Pretendent?* repetă el, cu atîta îndoială în glas încît Daisy era gata să-l plesnească. Tu ai habar în ce secol trăieşti?

Daisy ştia că foloseşte uneori termeni depăşiţi; aşa se întîmplă cînd locuieşti cu mama şi cu mătuşa, adevărate

comori, însă în mod cert de modă veche. Se străduia să nu mai folosească exprimarea lor învechită, dar cum asta auzise mai toată viața, vorbea şi ea la fel. În orice caz nu-i plăcea felul în care ținea el să sublinieze lucrul acesta.

– În secolul douăzeci şi unu, deşteptule!

Tăcere.

– O, Doamne, şopti ea, ducînd mîna la gură. Îmi pare tare rău. Eu nu vorbesc aşa.

– Ba da. Te-am mai auzit. Numai că ți se întîmplă foarte rar.

– Iartă-mă, zise ea din nou. Nu am nici o scuză pentru asta.

– Nici măcar faptul că te-am scos din sărite în ultimul hal?

– Ai dreptate, dar eu tot trebuie să răspund pentru faptele mele.

– O, Doamne, exclamă Jack implorînd Cerul, de ce nu sînt toți infractorii ca ea?

Cum Dumnezeu lăsă întrebarea fără răspuns, Jack ridică din umeri.

– A meritat să încerc. Haide, treci înapoi în maşină, înainte să te sărut din nou.

Din păcate, Jack se rezumă la amenințare şi Daisy se surprinse ezitînd. Apoi se repezi hotărîtă la mînerul portierei unde dădu peste mîna lui. Se aşeză, îşi aranjă puțin rochia, îşi prinse centura de siguranță, apoi îşi aminti de ce se oprise şi-l privi printre gene.

– Să nu mai stai în spatele meu.

Jack se aplecă şi Daisy observă privirea tulburată şi buzele uşor umflate, care aminteau ce se petrecuse între ei doar cu cîteva minute în urmă.

– N-o să mai stau. Cel puțin nu în maşină.

Inima i se opri o clipă , după care începu din nou să

bată. Îşi umezi buzele, încercînd să respingă din minte imaginea care tocmai se forma. Prea tîrziu. Îşi simţi sînii întărindu-se.

– Pleacă! îi spuse el cu duritate, trîntind portiera şi făcînd un pas înapoi.

Daisy porni. După o clipă, în spatele ei zări maşina lui Jack. Păstrînd distanţa o conduse pînă în Hillsboro.

14

A doua zi dimineaţă Daisy se duse, ca de obicei, la biserică. Era conştientă de faptul că se discutaseră vrute şi nevrute despre ea din pricina lui Jack şi a episodului cu prezervativele. Într-un oraş atît de mic, cel mai bine era ca în situaţia dată să-şi vadă de obiceiurile ei.

Ştiind că toţi o vor privi, zăbovise mai mult timp în faţa oglinzii. Îşi aranjă părul şi se machie cu grijă. La buletinul meteo se anunţase o zi caniculară şi cu umiditate ridicată. În consecinţă, alese o toaletă vaporoasă şi nu-şi mai puse ciorapi.

La ora zece era deja foarte cald şi Daisy puse la maxim aerul condiţionat. Biserica se afla la o distanţă de doar două mile, şi aerul din maşină nu apucă să se răcorească pînă cînd ajunse. În biserică era răcoare şi Daisy răsuflă uşurată după ce îşi ocupă locul lîngă mama şi mătuşa Jo, care se întoarseră zîmbitoare spre ea.

– Arăţi tare bine, îi spuse mătuşa Jo, aplecîndu-se şi bătînd-o uşor pe mînă. Cum a fost noaptea trecută?

Daisy oftă.

– Am dansat doar de trei ori, şopti ea. S-a iscat din nou

o ceartă, însă nu a avut legătură cu mine, se grăbi ea să adauge, văzînd cum amîndouă femeile fac ochii mari. Cred că mă voi duce la alt club.

– Sper, îi zise mama ei. Prea multe încăierări!

Nu încăierările o nelinişteau pe Daisy, ci faptul că Buffalo Club părea să fie localul preferat al lui Jack. Era o femeie inteligentă, ştia cum trebuie să se ferească de necazuri, iar după noaptea trecută ajunsese la concluzia că prezenţa lui îi crea probleme. Dacă el mergea la Buffalo Club, ea avea să se ducă în altă parte. Punct.

Cineva se strecurase pe scaunul de lîngă ea şi Daisy întoarse capul ca să zîmbească în semn de salut, dar surîsul îi îngheţă pe buze.

– Ce cauţi aici? şuieră ea.

Jack privi spre altar, apoi spre cor şi spre vitraliile ferestrelor şi-i răspunse tot printr-o întrebare:

– Oare nu se cuvine să asist şi eu la slujbă?

Apoi se aplecă să le salute pe Evelyn şi pe mătuşa Jo. Femeile îi răspunseră cu zîmbete binevoitoare, iar Evelyn îl invită la masă după slujbă. Jack pretextă că avea alt program, ceea ce îi salvă piciorul, pentru că Daisy era pregătită să-i strivească degetele dacă ar fi acceptat. Avea impresia că privirile tuturor enoriaşilor din biserică erau îndreptate asupra ei.

– Ce cauţi aici? şopti ea, furioasă.

Jack îşi apropie capul de al ei ca să nu poată fi auziţi.

– Vrei ca lumea să creadă că ai cumpărat atîtea prezervative pentru o aventură de-o noapte?

Daisy rămase înmărmurită. Jack avea dreptate. Faptul că venise la biserică şi se aşezase lîngă ea îi va face pe oameni să creadă că era vorba de o poveste de dragoste emoţionantă. Nici un bărbat nu mergea la biserica pe care o frecventa o femeie şi nu se aşeza lîngă ea decît dacă aveau

o relație serioasă. Sacrificînd din timpul lui liber, el făcuse ca lumea să nu o mai privească bănuitor, ci cu înțelegere. În ziua de azi, o relație amoroasă între doi adulți era ceva firesc, deşi Biserica n-o accepta.

Două ore mai tîrziu, Daisy era cu nervii la pămînt. Gîndul că şeful poliției voia să facă dragoste cu ea contrasta cu liniştea pe care spera să i-o aducă dimineața petrecută la biserică. Se străduise din răsputeri să fie atentă la slujbă, însă gîndurile îi zburau tot timpul în altă parte. Mai precis, erau concentrate asupra bărbatului din dreapta ei.

Intimitatea lor din noaptea trecută i se părea de necrezut. Deşi totul se redusese la sărutări şi mîngîieri, amîndoi simțiseră mult mai mult. Daisy crezuse că o să ia foc în brațele lui, iar el fusese teribil de excitat. De fapt, fuseseră cît pe-aci să facă dragoste, numai că ea se retrăsese la timp.

Nu se putea abține să nu se întrebe ce s-ar fi întîmplat dacă ea ar fi uitat de morală, dacă n-ar mai fi ținut seama că Jack nu era genul ei şi s-ar fi lăsat pradă dorinței. Nu, nu se întreba ce s-ar fi întîmplat, pentru că era clar. Se întreba însă cum ar fi fost.

Nu putea să-i uite gustul. Oare făcea dragoste tot atît de bine cum săruta? Chiar de-ar fi fost cel mai nepriceput amant de pe lume – lucru de care se îndoia – săruturile lui ar fi compensat orice stîngăcie. Pe de altă parte, se spune că un bărbat care sărută bine este şi un amant desăvîrşit – aşa citise ea undeva.

Acestea nu erau cele mai potrivite gînduri în timp ce asista la o slujbă religioasă. Nu avea astîmpăr şi, ori de cîte ori se foia pe scaun, piciorul ei se atingea de al lui Jack. În biserică, aerul condiționat asigura răcoarea însă Daisy avea impresia că o să ia foc. Îi venea să-şi arunce pantofii din picioare şi să-şi smulgă rochia de pe ea.

Din cînd în cînd îl privea pe furiş, incapabilă să se abţină. Jack se îmbrăca îngrijit şi foarte decent. Pantofii îi erau întotdeauna lustruiţi, iar acesta era un aspect important. De cînd citise într-un articol că felul în care arată pantofii cuiva reflectă, de fapt, atitudinea persoanei respective faţă de sine şi faţă de ceilalţi, Daisy studia tot timpul încălţămintea oamenilor şi avea grijă ca propriile ei încălţări să fie bine lustruite.

Jack avea părul tuns mult prea scurt, însă îi stătea bine. În creştet era uşor încreţit şi Daisy îşi spunea că probabil se tundea atît de scurt ca să-şi îmblînzească buclele. Era un bărbat masiv, impunător, însă mişcările lui aveau o suplete şi o graţie de felină. Noaptea trecută descoperise că nu avea pic de grăsime. Jack Russo era tot numai fibră şi vigoare.

Oare nu irosea prea mult timp gîndindu-se la un bărbat care nici măcar nu era genul ei?

Jack îşi mişcă mîna şi îi atinse în treacăt coapsa. Daisy înghiţi cu greu şi se uită fix la reverendul Bridges, încercînd să priceapă despre ce vorbea. Reverendul părea să vorbească o limbă străină, pentru că ea nu mai înţelegea nimic.

Jack încerca să o seducă chiar acolo, în biserică, iar ea era conştientă de asta. Nu făcea mare lucru – doar îi atingea coapsa cu mîna –, dar nici nu era nevoie de mai mult. Simplul fapt că se afla acolo era de-ajuns. Ea însăşi îi dădea o mînă de ajutor, gîndindu-se atît la noaptea trecută şi retrăind în minte momentele tulburătoare.

Îşi zise că exagerează; un sărut nu putea avea un efect atît de puternic, cum crezuse ea cu o noapte în urmă. De vină fusese faptul că Jack era primul bărbat care o sărutase de... nici ea nu mai ştia de cît timp. Trecuseră, în orice caz, ani de zile. Şi asta numai din vina ei. Alesese să stea acasă

în loc să iasă în oraş, să se distreze şi să rezolve problema sărutului. Da, asta era, erau ani de zile de cînd nu o mai sărutase cineva şi din această cauză reacţia ei fusese exagerată. Cine ştie, poate că pentru el sărutul acela nu avea nici o semnificaţie. Apoi îşi aminti bătăile puternice ale inimii lui sub palma ei şi îşi zise că excitarea evidentă nu putea fi pusă pe seama unei lanterne îndesate în buzunarul pantalonilor.

O, Doamne, gîndurile ei erau cu totul necuviincioase în timpul slujbei.

În sfîrşit, slujba se încheie cu intonarea celui din urmă imn. Oamenii trecură de la unul la altul, strîngîndu-şi mîinile, zîmbindu-şi şi schimbînd impresii. Jack se oprise la capătul şirului de scaune, blocînd ieşirea, căci toată lumea se oprea să-l salute. Mătuşa Jo şi Evelyn se întoarseră şi ieşiră prin capătul celălalt. Daisy era gata să le urmeze cînd Jack, fără să o privească, întinse mîna la spate şi o opri.

– Aşteaptă o clipă, îi zise el, apoi se întoarse să dea mîna cu cei care aşteptau.

Bărbaţii erau dornici să stea de vorbă despre forţele de ordine şi să se arate mîndri de prietenia lor cu şeful poliţiei; femeile nu se sfiau să flirteze discret, chiar şi bunicuţele. Acesta era efectul pe care Jack îl avea asupra femeilor. Daisy se crezuse imună, dar înţelese că sentimentul de superioritate poate fi uneori o capcană.

Cînd mulţimea se mai rări şi reuşiră să iasă de pe rîndul pe care stătuseră, Jack făcu un pas lateral şi o lăsă pe Daisy să treacă în faţa lui, prinzînd-o de mijloc şi îndemnînd-o să înainteze. Pulsul i se acceleră la atingerea lui. Jack chiar voia ca ei doi să pară un cuplu, cînd în realitate dorea doar să facă dragoste cu ea. Nu intenţiona să se implice într-o legătură de durată. Nu dorea să se căsătorească şi nu voia

copii. El mai fusese căsătorit şi, cine ştie, poate că avea copii.

Nu exista decît un mod de a afla. Daisy se aplecă spre el şi îl întrebă în şoaptă:

– Tu ai copii?

Jack o privi speriat:

– La naiba, nu!

Apoi îşi aminti unde se afla şi zise printre dinţi:

– Hai să ieşim o dată de-aici.

Uşor de zis, dar greu de făcut. La uşă, reverendul Bridge dădea mîna cu enoriaşii şi schimba cîteva vorbe cu fiecare În plus, părea că vrea să discute cu Jack. Daisy nu înţelegea ce era atît de important de discutat, dar rămase liniştită, aşteptîndu-şi rîndul. În fond, reverendul era unul dintre cetăţenii oraşului, dornic să stea de vorbă cu şeful poliţiei. Daisy se întrebă dacă nu era enervant pentru Jack să dea atîtea lămuriri. Pe ea nu o ţinea nimeni de vorbă, asta şi datorită slujbei pe care o avea, lucru care îi convenea de minune. Oare toţi poliţiştii aveau parte de atîta interes din partea oamenilor?

În cele din urmă dădu şi ea mîna cu reverendul şi schimbă amabilităţile de rigoare. Omul Bisericii îi aruncă o privire mai mult decît grăitoare, făcînd-o să se întrebe dacă nu cumva slujba o privise pe ea în mod direct, lucru posibil după cît se discutase despre ea întreaga săptămînă. Trebuia neapărat să o întrebe pe mama ei.

Căldura insuportabilă se ridica din asfalt în valuri înăbuşitoare. Bărbaţii, inclusiv Jack, îşi scoaseră sacourile şi-şi desfăcură cravatele de îndată ce ieşiră din biserică; femeile, însă, trebuia să suporte sutienele şi ciorapii. Daisy se felicită că renunţase la ei. Adierea era fierbinte, dar cel puţin putea să o simtă.

Jack îşi scoase cravata şi o vîrî în buzunar.

– O să vin în urma ta.

– Dar unde mergem? îl întrebă ea uluită.

– Acasă la tine.

Daisy tresări.

– În fiecare duminică iau cina cu mama şi cu mătuşa Jo.

– Dă-le telefon şi anulează. Abia te-ai mutat; mai ai multe de rezolvat.

Una dintre problemele nerezolvate părea să fie chiar el, dacă nu cumva o înşela privirea lui insistentă. Daisy îşi drese uşor glasul, apoi zise:

– Nu cred că este o idee bună.

– Eu cred că este cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Daisy aruncă pe furiş o privire în jur. Parcarea bisericii aproape că se golise, oamenii grăbindu-se din cauza căldurii de-afară. În ciuda acestui fapt, Daisy se apropie de el, ca nu cumva să o audă cineva.

– Ştii bine ce se poate întîmpla!

– Pe asta şi mizez.

– Dar eu nu vreau o aventură! şuieră ea printre dinţi. Eu vreau o relaţie adevărată, iar tu îmi stai în drum!

– Pînă apare relaţia adevărată, vreau să ai o aventură cu mine.

Se apropie, dominînd-o cu statura lui. Deşi ziua era toridă simţi căldura trupului lui învăluind-o. Pînă şi ochii lui de un verde tulbure ardeau.

– Sînt sănătos. Sînt normal, nu fac nimic care să ţi se pară pervers. O să încerc să nu te las însărcinată.

– *O să încerci?* repetă ea scandalizată.

Jack ridică din umeri.

– Se mai întîmplă şi lucruri neprevăzute. Prezervativele se pot rupe.

Ideea ar fi trebuit să o îngrozească, ceea ce nu se întîmplă. Faptul că nu se înspăimîntase îi dovedea că era pierdută – nici măcar gîndul la o sarcină neprevăzută nu o făcea să dea înapoi. Ce-o fi vrut să spună...

– Ce înseamnă... *pervers*?

Jack zîmbi.

– O să-ți arăt.

Vechea Daisy ar fi fugit mînioasă. Sau poate că nu, pentru că vechea Daisy s-ar fi simțit la fel de ispitită ca cea nouă. Numai că Daisy cea de odinioară nu ar fi avut curajul să plece cu un bărbat ştiind că ceea ce urmează este o partidă de sex, pe cînd Daisy cea nouă părea să nu se mai poată gîndi la altceva. Îl voia pe bărbatul acesta, dar în acelaşi timp se temea să nu apară altcineva, căruia ea să nu-i acorde nici o atenție din cauza obsesiei pentru Jack.

– Hai, pune-mă la încercare, şopti el. Te provoc.

Nu provocarea o făcu să se hotărască, ci gîndul de a-l pune la încercare.

– Dacă mă laşi însărcinată, îi spuse ea, va trebui să te căsătoreşti cu mine.

– S-a făcut, răspunse Jack. Se urcară în maşini şi porniră către Lassiter Avenue. Jack rămase în urmă, păstrînd o distanță suficient de mare.

Credea că o să tremure ca o frunză cînd va deschide uşa, ceea ce nu se întîmplă.

Jack se opri în mijlocul salonului micuț şi intim şi privi curios în jur, în timp ce Daisy merse la telefon şi o sună pe mama ei. Ca de obicei, nu se dovedi pricepută la minciuni. Cînd mama ei o întrebă de ce nu vine la masă, Daisy îi răspunse cu sinceritate:

– E Jack la mine.

– A! chicoti mama ei. Am înțeles. Petrecere frumoasă.

Daisy nădăjduia ca mama ei să nu fi înțeles pe de-a-ntregul despre ce era vorba, dar, după cum evoluaseră lucrurile în ultima vreme, nu se putea să nu-şi fi dat seama. Aşeză receptorul în furcă şi zise:

– Ne-a urat petrecere frumoasă.

– Asta şi intenționez să avem.

Jack stătea în mijlocul salonului, făcîndu-l să pară şi mai mic.

– Ți-e foame? De mîncare..., adăugă el îndată, simțind *nevoia să fie cît mai precis.*

Daisy scutură din cap.

– Bine, zise Jack şi se apropie de ea.

Era aproape convinsă că doar în imaginația ei Jack avea un gust atît de bun, cînd el o sărută din nou. Daisy scînci uşor şi-şi ridică brațele înconjurîndu-i gîtul, apoi se ridică pe vîrfuri şi se lipi de el, lăsîndu-se pradă sărutului lui pătimaş.

Din nou simți cum i se înmoaie tot trupul, cum îi cedează genunchii şi trebui să se sprijine de el. Senzația de sfîrşeală deveni şi mai acută. Căldura emanată de trupul lui o învăluia lăsînd-o pradă mîngîierilor lui.

Brațele lui se încordară şi el o trase mai aproape, lipindu-se de trupul ei. Daisy scînci din nou şi-atunci Jack o sărută cu patimă, pînă cînd răsuflarea nu-i mai aparținu, pînă cînd ajunse să nu-i mai pese dacă respiră sau nu.

Asta însemna dorință. *Asta*. Căldura, zbuciumul, moleşeala, tremurul neîncetat.

Daisy gemu şi-şi lăsă capul pe spate, oferindu-i prilejul să savureze cu o gură fierbinte arcuirea sensibilă dintre gît şi umăr, muşcînd uşor şi gustînd pielea fină. Întreaga ei ființă vibra, cuprinsă de o plăcere sălbatică; genunchii o trădară definitiv, însă nu mai conta, pentru că el o ținea strîns în brațe.

Mîinile lui o cercetau cu mişcări lente, ameţitoare, mîngîindu-i sînii, descheindu-i fermoarul rochiei şi trăgîndu-i-o de pe umeri şi braţe, desfăcîndu-i sutienul şi îndepărtîndu-l. Rochia îi rămase atîrnată de şolduri, oprită din cădere de trupurile lor lipite unul de celălalt. Jack începu să-i frămînte sînii întăriţi. Apoi o aplecă şi mai mult pe spate ca să se poată apropia de ei cu gura lui flămîndă. Mîngîierile nu mai erau delicate şi nici nu trebuia să fie. Daisy îi prinse capul în mîini şi-l ţinu acolo, strigînd de plăcere cînd gura lui îi răvăşi toate simţurile.

Ardea de nerăbdare să-i simtă şi ea pielea dezgolită, şi-atunci se repezi la cămaşa lui, încercînd să i-o scoată fără să-i descheie nasturii. Jack îşi înălţă puţin capul, fără să o elibereze din strînsoare, şi o ajută să-l dezbrace. Îşi scoase cămaşa şi o prinse din nou cu amîndouă braţele pe Daisy, strivindu-i sînii de pieptul lui acoperit cu fire aspre de păr. Durerea se răspîndea în valuri în tot corpul, dar era una plăcută pe care ea nu o mai simţise niciodată. Trupul îi vibra de dorinţă, de nerăbdare şi de bucurie.

– Credeam că mînţeau, zise ea pe nerăsuflate, fără să fie conştientă că începuse să vorbească.

– Cine? întrebă Jack, cu buzele lipite de gîtul ei.

– Femeile. În legătură cu asta.

– Asta?

Nu părea deloc dornic de conversaţie. Găsise din nou locul acela atît de sensibil de pe gîtul ei şi-l muşcă uşor.

– Despre ce simt. Despre asta.

– Şi ce simţi? şopti el.

– Simt cum... zvîcneşte ceva... între picioare.

Pe Jack îl străbătu dintr-o dată un fior şi abia îşi înăbuşi un geamăt.

– O s-o domolesc eu, zise el cu glas răguşit.

Trase în sus rochia strîmtă pînă cînd aceasta îi acoperi antebrațele. Palmele calde se strecurară sub lenjeria ei intimă, cuprinzîndu-i pentru o clipă fesele; apoi mîna lui alunecă tot mai jos, pînă cînd degetele atinseră deschizătura tainică dintre picioare şi o simți desfăcîndu-se. Daisy îşi ținu răsuflarea. Tot trupul ei păru să se oprească în aşteptare şi în încercarea de a conştientiza ceea ce i se întîmpla. Jack strecură două degete înăuntrul ei şi sîngele începu să-i pulseze năvalnic în tot trupul, făcînd-o să se arcuiască, lipindu-se cu pîntecele de el, în dorința de a accentua senzația. O, Doamne, voia mai mult. Şoldurile începură să i se legene îndepărtîndu-se şi apropiindu-se de el, ca purtate de val.

– Mai mult, reuşi ea să rostească, mărturisindu-şi dorința. Mai mult.

Nu putu decît să se agațe în neştire de el cînd Jack îi îndepărtă lenjeria intimă, după care scoase din buzunarul pantalonilor un prezervativ, se descălță şi smulse de pe el restul de haine. Gol, cu Daisy în brațele lui, făcu cîțiva paşi înapoi şi se aşeză pe canapea, apoi o trase peste el, aşezîndu-i picioarele de-o parte şi de alta a şoldurilor lui. Îşi puse prezervativul cu mişcări repezi, apoi îi prinse coapsele şi o aşeză în poziția potrivită.

Dintr-o dată timpul păru să se oprească în loc. Daisy se prinse de umerii lui cînd îi simți penisul strecurîndu-se între picioarele ei, fără să pătrundă, doar atingînd-o şi ispitind-o să se deschidă şi să-l primească. Începu să respire agitat, răspunzînd răsuflării lui întretăiate. El îşi încleştă maxilarele şi îşi încordă gîtul, rămînînd nemişcat şi lăsînd-o pe ea să stabilească ritmul. Minunea se produse. Daisy se legăna cu mişcări iscusite, lăsîndu-se mîngîiată de vigoarea lui, înălțîndu-se uşor şi coborînd şi... ah! Jack alunecă înăuntrul

ei numai puțin, dar suficient cît să-l determine să-şi încleşteze dinții şi mai tare. Degetele i se înfipseră în coapsele ei, apoi se relaxară, uşor.

Ca în transă, copleşită de senzația de plenitudine, Daisy se mai ridică o dată, după care primi în ea bărbăția lui plină de vigoare. Jack scoase un geamăt, veni mai în față, sprijinindu-se cu mijlocul de marginea canapelei, pentru ca ea să-l poată primi tot înăuntrul ei. Daisy se înălță şi se lăsă deasupra lui cu ochii închişi, savurînd pătrunderea domoală, lină, apoi se răsuci puțin şi, în cele din urmă, Jack ajunse în întregime înăuntru.

Daisy fu surprinsă să descopere că trupul nu-i mai aparținea, ci se legăna dintr-o voință proprie, răsucindu-se şi mişcîndu-se în chipul cel mai firesc. Se bucura de forța şi goliciunea lui, simțindu-l adînc în ființa ei, acolo unde nu mai fusese niciodată atinsă de nimeni. Îi plăcea să-i audă gemetele, adora disperarea cu care o strîngea în brațe, o încîntau peste măsură fiorii şi căldura care îi invadau trupul. Apoi, brusc, toată energia ei lăuntrică se dezlănțui. Tot ce îi înconjura se vedea ca prin ceață. Se auzi țipînd şi suspinînd, apoi şoldurile începură să i se izbească frenetic de şoldurile lui; se trezi răsturnată pe spate şi cînd Jack începu s-o pătrundă cu apăsări ritmice, descătuşate, Daisy explodă din nou, cu cîteva clipe înainte ca eliberarea lui să-l încordeze la maxim, şi apoi să-l domolească, înfiorat.

Cîteva clipe mai tîrziu, Daisy zăcea fără vlagă sub apăsarea grea a corpului lui Jack, întinsă pe pernele moi ale canapelei decorate cu trandafiri. Aerul răcoros o învăluia din toate părțile. Îşi ascunse fața în arcuirea gîtului lui, respirînd aroma înțepătoare de mosc. Jack o sărută, încet, pe tîmplă.

– Ai avut un prezervativ la tine în timpul slujbei, bîigui ea, brusc uluită de constatarea făcută.

– Da. Şi m-am temut să nu mă trăsnească vreun fulger.

Glasul îi sună neobişnuit de răguşit, de parcă îi era greu să vorbească.

Mîna lui Jack alunecă de-a lungul spatelui lui musculos, atingîndu-i în treacăt coapsele.

– Ai luat doar unul? întrebă ea în şoaptă.

Jack îşi înălţă capul şi surîse, privind-o cu ochi tulburi.

– Mai ai cutia PartyPak, nu?

15

După-amiaza aceea reprezenta visul ei devenit realitate. Jack hotărî că are nevoie de întăriri şi Daisy îi dădu un baton de înghețată, după care îl conduse în dormitor. În timp ce el savura înghețata, ea dădu la o parte cuvertura de pe pat, apoi îl împinse pe Jack peste aşternut şi veni deasupra lui, alintîndu-se ca o pisică, frecîndu-se de trupul lui puternic şi gol. Simți între picioarele ei tresărirea lui şi atunci curiozitatea puse stăpînire pe ea. Se rostogoli şi se aşeză în genunchi lîngă el, cuprinzînd în palme misterul falic al bărbatului şi îl cercetă încîntată.

Cum după-amiaza era aşa cum visase şi pentru că întotdeauna fusese curioasă din fire, se aplecă şi gustă. Era sărat şi mirosea a mosc, dar pe Daisy o tulburau şi o încîntau mult zvîcnirile şi întărirea lui. Ameţită de uimire şi plăcere, îl cercetă cu mişcări nestăpînite, apoi coborî dedesubt, aproape de testiculele lui.

Probabil că trecuse prea repede de la o mişcare la alta, pentru că Jack o opri.

– E rîndul meu, îi zise el răsturnînd-o pe spate. O ţintui pe pat şi se strecură apoi între coapsele ei. Apoi, se sprijini

în coate şi-i surîse. O să te las mai tîrziu să-mi faci asta, promit. Dar nu acum.

Îi plăcea la nebunie să simtă greutatea lui apăsînd-o. Se foi puţin, doar ca să simtă şi mai bine şoldurile lui între picioarele ei şi se minună încă o dată cît de firesc i se desfăcuseră coapsele ca să-l primească. Poziţia era sublimă, comodă şi foarte îmbietoare.

– Dar de ce nu acum?

– Pentru că vreau eu să-ţi fac asta şi, în plus, sînt mai mare.

Şi aşa şi făcu, acoperindu-i trupul de sărutări, întîrziind mai mult în locurile sensibile. Cînd, în cele din urmă, ajunse acolo unde îl dorea ea mai mult, Daisy crezu că o să-şi piardă minţile din cauza plăcerii neînchipuit de intense. Sexul oral era, într-adevăr, uluitor, aşa cum îl şi prezenta un articol din *Cosmo*, iar Jack era desăvîrşit în ceea ce făcea. Apoi, pe cînd stătea întinsă, înfiorată încă de tăria senzaţiilor, Jack veni lîngă ea şi o întrebă nerăbdător:

– Unde e cutia de PartyPak? Avem nevoie de ea *acum.*

– Lasă-mă să mă ridic, zise ea cu glas aproape stins, extenuată şi în acelaşi timp dornică de mai mult.

Jack se dădu la o parte şi ea se îndreptă cu paşi şovăielnici spre şifonier, unde cutia de PartyPak aştepta sub colecţia ei de scoici de mare. O trase afară şi începu să sfîşie ambalajul de celofan. Fără să se uite, luă în grabă un prezervativ şi i-l întinse.

O expresie bizară apăru pe faţa lui Jack.

– N-o să-mi pun un prezervativ violet, îi zise el, dîndu-i-l înapoi.

Daisy îl privi la rîndu-i.

– E cu aromă de struguri, spuse ea.

– Poate să fie şi cu aromă tutti-frutti, tot n-o să port un prezervativ violet.

Lăsă să cadă pe covor infamul prezervativ şi scoase un altul. Afine. Se uită la el şi strîmbă din nas, apoi îi dădu şi acestuia drumul pe jos.

– Ce nu-ţi place la culoarea albastră? O să pari... îngheţat.

– Crede-mă că nu sînt îngheţat.

Daisy scoase apoi unul cu aromă de vişine, de un roşu violent, şi dădu nemulţumită din cap.

– Ăsta ce mai are?

– Nimic, dacă ţii neapărat să arăţi de parcă ai avea o boală venerică.

– O, Doamne.

Se trînti înapoi pe pat şi privi cu ochi rugători în tavan.

– Nu găseşti unul roz? Cel cu aromă de gumă de mestecat?

– Cred că e cel care are culoarea cerceluşului, zise ea cu îndoială în glas, scoţîndu-l din cutie şi studiindu-l.

Nu mai văzuse nici o gumă de mestecat care să aibă nuanţa aceea. Îl mirosi; prin ambalaj se simţea o aromă slabă. În nici un caz nu era de gumă de mestecat, dar nici nu-şi dădea seama ce putea fi. Mai scotoci prin cutie, dar nu găsi nici unul care să aibă aromă de gumă de mestecat.

– S-au terminat. Nu există nici urmă de gumă de mestecat aici.

– Mîine o să eliberez un mandat de percheziţie, spuse el, simţind că ajunge la capătul răbdării. Încearcă pepenele verde.

În mod sigur, prezervativul cu pricina va fi verde. Daisy se uită la el cu o privire înspăimîntată.

– Cangrenă!

Jack sări din pat, se repezi la prezervativul violet şi-i rupse ambalajul.

– Dacă vei spune cuiva vreodată că am purtat un prezervativ violet...

– N-o să spun, făgădui ea. Apoi Jack o trînti pe pat şi pătrunse repede în ea, cu mişcări bruşte, uitînd de culori.

Era atît de bine să stai goală în braţele unui bărbat, încît Daisy nici măcar nu se mai gîndea la decenţa care pînă atunci o obsedase. Nu făcea decît să se bucure de el, minunîndu-se de plăcerea pe care ea n-o cunoscuse pînă atunci; nu numai plăcerea de a face dragoste, dar chiar şi aceea de a sta amîndoi întinşi, de a-şi cuibări capul pe umărului lui, în vreme ce el îi cuprindea mijlocul cu braţul lui ocrotitor. Nu se putea abţine să nu-l mîngîie; de cîte ori încerca să-şi ţină mîinile departe de el, începeau să o mănînce palmele, aşa că îl alinta din nou.

– Eşti atît de puternic, se miră ea, lăsîndu-şi mîna să-i alunece de-a lungul abdomenului lui plat şi dur. Cred că faci tot timpul exerciţii.

– A devenit un obicei. Cînd lucrezi în Echipă, trebuie să-ţi menţii condiţia fizică. Acum nu mai exersez decît o oră pe zi.

– În *Echipă?*

– În SWAT. Acolo am lucrat, atît la Chicago, cît şi la New York.

Daisy se ridică într-un cot.

– SWAT? Te referi la indivizii care se îmbracă în negru şi cară cu ei arme din acelea grele?

Jack surîse, uşor amuzat.

– Da, am fost şi eu unul dintre ei.

– Şi ai plecat de-acolo ca să vii în Hillsboro?

– Nu mai suportam tensiunea. Mătuşa Bessie a murit, am moştenit casa şi mi-am dat seama că aş vrea să văd cum e viaţa într-un orăşel.

– Şi nu ai avut probleme de schimbare a mediului?

– Doar în privinţa limbii, zise el, surîzînd, însă acum vorbesc şi eu ca un localnic.

– Aşa îţi închipui.

– Cum? Vrei să spui că accentul meu nu este autentic?

– Aş zice mai degrabă că este un accent autentic de yankeu care încearcă să vorbească ca unul din Sud.

Într-o clipă se văzu din nou sub el; bărbatul acesta se mişca întocmai ca o felină.

– Şi dacă yankeul vrea să facă dragoste cu o femeie din Sud? şopti el, gîdilîndu-i gîtul cu buzele.

Daisy îi înconjură gîtul cu braţele şi şopti:

– E cum nu se poate mai bine.

Jack întoarse capul şi se uită la grămada de prezervative aromate împrăştiate pe covor.

– Nu vreau să port din nou unul violet. Ce zici de galben? Ăsta trebuie să aibă aromă de banană, nu?

Daisy se strîmbă.

– Îhh! Nu galben.

– Dar de ce ai cumpărat prezervative colorate dacă nu-ţi plac? o întrebă el înnebunit.

– A, păi nu intenţionam să le folosesc, răspunse ea, clipind nevinovat. Le-am luat doar de dragul imaginii. Ştii tu. Am vrut ca doamna Clud să le povestească prietenelor ei, iar acestea să ducă vorba mai departe, pentru ca bărbaţii liberi din oraş să afle şi să devină interesaţi. Dar s-a dus totul de rîpă cînd ai apărut tu şi i-ai dat de înţeles că noi doi am fi împreună.

Jack îşi stăpîni cu greu rîsul. Tuşi, apoi îşi drese glasul.

– A fost o idee... ingenioasă.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Nu ar fi mers dacă le-aş fi cumpărat de la Wal-Mart sau de la o altă farmacie; Barbara Clud este una dintre cele mai mari bîrfitoare din oraş şi spune şi altora ce cumpără clienţii. Ştiai că domnul McGinnis ia Viagra?

Jack tuşi din nou, gîndindu-se la consilierul plin de zel şi destul de intransigent.

– Ă, nu, nu ştiam.

– Doamna Clud a spus tuturor. De asta am fost atît de sigură că va povesti şi despre prezervativele mele.

Jack îşi ascunse faţa între sînii ei, inspirînd adînc. Tremura uşor şi Daisy îl strînse în braţe.

– Gata, gata. Aşa e viaţa într-un oraş mic. O să te obişnuieşti.

El o privi şi cînd văzu că Daisy se amuza nu se mai abţinu şi începu să rîdă.

– Dacă o să am vreodată nevoie de Viagra, aminteşte-mi să nu cumpăr de la farmacia soţilor Clud.

Daisy se gîndi o clipă la apăsarea fermă pe care o simţea în partea interioară a coapsei.

– N-aş zice că vei avea nevoie de aşa ceva prea curînd. Nu credeam că o să fii „pregătit" atît de repede. Toate articolele pe care le-am citit...

Jack o sărută şi ea uită să-şi mai continue ideea, preocupată acum să savureze mierea sărutărilor lui. Cînd îşi înălţă capul, îi văzu ochii din nou tulburi.

– Poate că am fost inspirat. Sau provocat.

Remarca o întărîtă puţin.

– Dacă cineva provoacă, acela eşti tu...

– Nu *eu* am cumpărat şaptezeci şi două de prezervative.

Daisy tăcu preţ de cîteva clipe, încercînd să pătrundă înţelesul observaţiei; apoi un zîmbet de încîntare îi lumină chipul.

– Adică planul meu a dat roade, am dreptate? Mă rog, într-o anumită măsură.

– A dat roade, răspunse el arţăgos. Nu m-am mai putut gîndi la altceva decît la aroma de gumă de mestecat.

Sună telefonul. Daisy se încruntă. Nu voia să vorbească la telefon, dorea să se joace cu Jack. Văzînd-o că şovăie el o îndemnă să ridice receptorul.

– Răspunde. Ar putea fi mama ta şi nu cred că vrei să ne trezim cu ele aici.

Daisy oftă, se întinse şi luă receptorul.

– Daisy Minor.

– Bună, draga mea. Cum a mers vînătoarea noaptea trecută?

Era Todd. De obicei ei îi făcea plăcere să stea la o şuetă cu el, însă nu şi acum.

– S-a iscat din nou o încăierare, aşa că am plecat devreme. Cred că data viitoare o să merg în alt club.

Of, ar fi dorit să nu spună asta în faţa lui Jack.

– O să mă interesez şi eu care locuri sînt mai potrivite. Deci nu a apărut nimic?

– Încă nu. Am dansat doar de trei ori.

Îndepărtă puţin receptorul şi zise, ca şi cînd ar fi vorbit cu altcineva din cameră: „Nu întîrzii. Începeţi fără mine."

– Iartă-mă, draga mea. Nu am vrut să te întrerup, n-am ştiut că ai oaspeţi, zise Todd. Te sun mai tîrziu.

– A, nu, stai liniştit, se grăbi Daisy să spună, simţindu-se vinovată pentru mica ei minciună, însă neavînd chef să stea de vorbă la telefon, cînd ar fi putut face dragoste.

– Petrecere frumoasă, îi ură el. Pa.

– Pa, zise ea şi aşeză receptorul în furcă.

– Ai pretins că ai oaspeţi, o mustră Jack, sprijinindu-se pe coate, ca să o poată privi în voie. Ce şmecherie!

– Păi, chiar am oaspeţi. Pe tine.

– Dar în mod sigur nu vrei să încep fără tine.

– Sigur că nu.

– Deci mai este cineva implicat în planurile tale de vînătoare. Cine e?

– Todd Lawrence, răspunse ea, mîngîindu-i umerii. El m-a ajutat cu părul, cu produsele cosmetice şi cu hainele.

Jack ridică din sprîncene.

– Todd.

Dacă nu se înşela, în tonul lui se simţea o uşoară nuanţă de gelozie. Daisy se simţi emoţionată de această constatare, însă se grăbi să înlăture orice suspiciune:

– A, Todd este homosexual.

– Ba nu, nu este, o contrazise Jack, uluind-o.

Daisy clipi scurt, nevenindu-i să creadă.

– Ba este.

– Dacă e vorba de Todd Lawrence pe care îl cunosc eu, care locuieşte în casa aceea mare în stil victorian şi are un magazin de antichităţi în Huntsville, atunci nu este homosexual.

– Da, acesta este Todd, zise Daisy încruntîndu-se. Dar sînt sigură că este homosexual.

– Eu sînt sigur că nu este.

– De unde ştii?

– Crede-mă că ştiu. Şi nu mă interesează dacă a trecut sau nu testul cu puricele.

– Dar este grozav de priceput la cumpărături, încercă ea să-l convingă, apărîndu-şi punctul de vedere.

– Asta-i bună, şi eu sînt priceput la cumpărături, dacă te interesează o maşină sau o armă.

– El se pricepe la haine şi la *accesoriile* care se potrivesc cel mai bine, accentuă ea, triumfătoare.

– Aici m-ai dat gata, recunoscu el. Dar nu e homosexual.

– Ba da! Ce te face să crezi că nu este?

Jack ridică din umeri.

– L-am văzut cu o femeie.

Pentru o clipă Daisy îl privi năucită; apoi îi veni în minte o explicaţie potrivită.

– Cine ştie, probabil că mergea cu ea la cumpărături. Şi eu sînt tot femeie şi şi-a petrecut o zi întreagă împreună cu mine.

– O săruta.

Daisy rămase cu gura căscată.

– Şi-atunci... şi-atunci de ce ar pretinde că este homosexual?

– Asta nu mai ştiu. E liber să pretindă orice.

Daisy dădu din cap uluită.

– Îi place pînă şi Barbra Streisand; i-am văzut CD-urile.

– Sînt şi bărbaţi normali cărora le place Barbra Streisand.

– Chiar aşa. Ţie ce muzică îţi place?

– *Creedence Clearwater. Chicago. Three Dog Night.* Clasicii.

Daisy îşi ascunse faţa la pieptul lui şi chicoti. Jack surîse, căci îi plăcea chicotitul ei.

– Asta este, îmi place muzica mai veche. Dar ţie ce-ţi place? Nu, stai să ghicesc. Ţie îţi plac clasicii şi mai vechi.

– Nu chiar. Doar ai văzut colecţia mea de CD-uri de pe rafturile din salon.

– Am stat acolo doar un minut, cît ai vorbit cu mama ta la telefon. Nu ţi-am studiat colecţia de CD-uri.

– Dar eşti poliţist! Asta înseamnă că ai spirit de observaţie.

– Las-o baltă. Nu mă puteam gîndi decît la cum să fac mai repede dragoste cu tine.

– Ce culoare are canapeaua mea?

– E albastră şi are imprimate nişte flori uriaşe. Crezi că n-aş fi băgat de seamă? Doar ne-am întins goi pe canapeaua aia.

Daisy suspină fericită.

– Ştiu.

– Totuşi, ai dreptate într-o privinţă, sînt puţine lucruri care îmi scapă. De pildă, la ce club ai de gînd să mergi data viitoare?

Fir-ar să fie! Asta nu-i scăpase.

– Nu ştiu, răspunse ea. Nu m-am hotărît.

– Bine. Cînd te hotărăşti vreau să-mi spui şi mie.

Avea o asprime în glas pe care ea nu o mai sesizase pînă atunci.

– Daisy, vorbesc serios. Dacă ai de gînd să ieşi singură, vreau să ştiu unde te afli.

Daisy îşi muşcă buza de jos. Dacă o să apară acolo unde se duce ea îi va îndepărta pe toţi cei care ar dori s-o invite la dans. Pe de altă parte, avea dreptate în privinţa siguranţei; trebuia să fie foarte precaută. În plus, se afla într-o poziţie foarte delicată – întinsă pe spate, goală, prinsă sub greutatea lui.

– Promite-mi, insistă el.

– Promit.

Nu o întrebă dacă îşi va respecta făgăduiala, pentru că era sigur că aşa va face. Îşi apropie fruntea de a ei.

– Vreau să te ştiu în siguranţă, şopti el şi o sărută.

Ca de obicei, un sărut se continuă cu un altul şi curînd Daisy se agăţă de el, ameţită de dorinţă. Îi înconjură şoldurile cu picioarele şi-atunci Jack pătrunse uşor, mişcîndu-se de cîteva ori, pentru ca apoi să se retragă brusc, blestemînd înfuriat. Se aplecă pe marginea patului şi bîjbîi după un prezervativ.

– Nu mă interesează ce culoare are, zise el, cu glas răguşit.

Nici lui Daisy nu-i mai păsa, nici măcar nu se uită. Se speriase la gîndul că aproape făcuseră dragoste fără să se protejeze de risc. Apoi Jack reveni înăuntrul ei şi Daisy

acceptă fără să şovăie îmbrăţişarea lui aprigă, primind tot ce era el gata să-i ofere.

Puţin mai tîrziu, extenuată de atîta zbucium, aţipi lipită de Jack, în timp ce el rămase cu ochii aţintiţi în tavan, întrebîndu-se ce punea la cale Todd Lawrence. Se petrecea ceva care pe el îl neliniştea şi nu voia să rişte nimic, mai ales că era vorba de Daisy. Avea auzul fin. Auzise fiecare cuvînt din conversaţia pe care o dusese la telefon. Poate că instinctul lui de poliţist nu-i dădea pace. Nu auzise nimic care să i se fi părut suspect, şi totuşi avea impresia că Daisy era ghidată către anumite cluburi. Şi asta nu-i plăcea.

De cînd vorbise cu Patersen, fusese în tot felul de cluburi în fiecare noapte, cu excepţia duminicilor. Asistase chiar la un episod care s-ar fi putut finaliza cu un viol după drogare. Asta se întîmplase la Buffalo Club în noaptea de joi, aşa că revenise şi vineri şi sîmbătă, sperînd să afle ceva mai mult. Femeia care părea să fi fost drogată venise cu două prietene; Jack le interogase discret şi aflase că, într-adevăr, primiseră băuturi din partea unor bărbaţi şi chiar îşi lăsaseră paharele nesupravegheate în timp ce dansaseră sau cînd merseseră la toaletă, aşa încît nu putea şti cînd şi dacă li se puseseră droguri în băuturi. Două dintre femei erau suficient de lucide ca să conducă, ceea ce îi dădu de înţeles că cea de-a treia fusese drogată. Le ajutase să-şi scoată prietena din club şi să o urce în maşină, cerîndu-le să o ducă la un spital ca să verifice dacă îi pusese cineva ceva în băutură. După ce plecaseră, se întorsese în club. Nu se făcuse caz, pentru că nimeni nu aflase nimic. El nu-şi declinase calitatea de poliţist, pentru că dacă existase un netrebnic acolo care strecurase GHB sau altă porcărie în băuturile femeilor, în nici un caz nu dorise să-l sperie. Se mulţumise să supravegheze mulţimea, încercînd să descopere ceva sau

măcar să intervină dacă vreo altă femeie ar fi avut necazuri. A doua zi de dimineață îi telefonase lui Patersen şi-i spusese că apăruse un posibil punct de plecare pentru cercetările lor.

Noaptea trecută se încheiase repede din pricina încăierării. Fusese gata să facă un infarct cînd o văzuse pe Daisy pe ringul de dans. Ea nu părea să-şi dea seama că atrage privirile din cauza hainelor ei elegante, care o făceau să se deosebească de celelalte femei. Bărbaţii o priveau cu luare-aminte şi asta nu numai pentru că dansa bine. Se uitau la picioarele ei şi la ochii strălucitori care trădau buna ei dispoziţie. Îi observaseră sînii şi felul în care rochia îi punea în evidenţă formele frumoase. Chiar şi acum, ţinînd-o goală în braţele lui şi gîndindu-se la sînii ei simţi cum îi lasă gura apă. Această domnişoară Daisy era o femeie frumoasă.

Ea voia un soţ şi copii. El nu era în căutarea unei soţii, de copii nici nu putea fi vorba, însă îl sîcîia un fel de orgoliu masculin cînd se gîndea că ea ar putea cunoaşte la un moment dat într-unul din cluburi pe cineva care să-i placă şi că ar putea ieşi cu acela în oraş, că ar putea să facă dragoste, şi poate chiar să se căsătorească. Iată un scenariu care nu-i era pe plac. Cînd îşi dăduse seama că uitase de prezervativ, pentru cîteva clipe continuase să se mişte, ispitit de ideea de a face dragoste cu ea fără protecţie. Dacă ar lăsa-o însărcinată ar însemna să se căsătorească cu ea. Făcuseră o înţelegere. Căsătoria cu domnişoara Daisy ar putea fi mult mai plăcută decît aceea cu neisprăvita de Heather.

Îşi zise că se afla la ananghie de vreme ce gîndul căsniciei nu-l punea pe fugă. O privi dormind şi o mîngîie încet pe spate. Cine ştie, poate că pînă la urmă o să lase deoparte un prezervativ, do ar aşa, ca să vadă ce o să se

întîmple. Nu, nu putea să-i facă una ca asta – poate doar dacă ar vedea-o ataşată serios de cineva şi cînd ar lupta cu orice mijloace ca să o cîştige.

16

Seterul zburda prin iarba înaltă, ignorînd comenzile pe care i le striga stăpînul. Era o cățeluşă tînără şi ieşea abia pentru a doua oară pe cîmp. O antrenase pînă atunci în curte folosindu-se de tot felul de momeli, şi cățeluşa îşi dovedise cu prisosință instinctul de hăitaş. Însă acum, văzîndu-se liberă, se lăsa fără reținere în voia entuziasmului. Erau atît de multe mirosuri care trebuia cercetate, cum ar fi cele ale păsărilor, ale şoarecilor, ale insectelor, ale şerpilor – care ei îi erau necunoscute şi pe care ținea morțiş să le urmărească.

În aerul dimineții simți un miros mai ciudat decît celelalte, care o atrase departe de cîmp, în pădurea de la margine. Stăpînul venea în urma ei, blestemînd de mama focului şi încercînd să o oprească.

– La naiba, Lulu, *şezi!*

Lulu nu voi să şadă, ci se repezi dînd din coadă spre un tufiş de unde mirosul venea mai puternic. Se aplecă şi adulmecă pămîntul cu nările fremătînd. Stăpînul îi strigă din nou:

– Lulu, vino aici, fetițo! Unde eşti?

Cățeluşa începu să scurme pămîntul, agitîndu-şi neîncetat coada.

Omul îi zări coada lîngă un boschet şi-şi croi drum printre tufele de măceş care creşteau pe sub copaci, blestemînd la fiecare pas.

Cu cît mirosul devenea mai puternic, Lulu se arăta şi mai nerăbdătoare. Făcu un pas înapoi şi dădu un lătrat scurt ca să-şi anunţe descoperirea, apoi se repezi din nou la tufiş. Stăpînul grăbi pasul alarmat, căci rareori se întîmpla ca Lulu să latre.

– Ce e, fetiţo? Ai găsit un şarpe? Vino aici, Lulu, vino aici!

Lulu apucase ceva cu dinţii şi începuse să tragă. Era ceva greu, care nu voia să se mişte. Începu să sape şi mai adînc, aruncînd pămîntul în spatele ei.

– Lulu!

Stăpînul ajunse lîngă ea, o prinse de zgardă şi-o trase înapoi, fără să dea drumul crengii pe care o luase cu el de teama şerpilor cu clopoţei. Apoi rămase cu ochii holbaţi privind descoperirea cîinelui lui şi făcu un pas înapoi, îngrozit.

– Dumnezeule!

Se uită speriat în jur, temîndu-se ca nu cumva făptaşul să aştepte undeva, în apropiere, însă pădurea era cufundată în tăcere şi nu se auzea decît foşnetul frunzelor mişcate de adierea domoală. Nici un zgomot de armă nu răbufnise în liniştea dimineţii şi dintre copaci nu se repezi spre el nici un maniac înarmat cu un cuţit.

– Haide, fetiţo, haide, îi zise el, prinzînd o lesă de zgarda cîinelui. Te-ai descurcat bine. Hai să găsim un telefon.

Temple Nolan se uita la bucata de hîrtie din mîna lui şi la numărul de înmatriculare care figura acolo. Simţea cum panica îi paralizează şira spinării ca o gheară de gheaţă. Cineva, o femeie, asistase la omorîrea lui Mitchell. După părerea lui Sykes, fie nu dăduse atenţie la cele petrecute, fie nu văzuse nimic din pricina întunericului, pentru că după aceea intrase liniştită în Buffalo Club.

Ar fi vrut să creadă că Sykes avea dreptate, dar curajul îl cam părăsea. Nu era nevoie decît de un fir şi de cineva care să-l urmeze pentru ca totul să iasă la iveală. Sykes ar fi trebuit să se ocupe personal de Mitchell, nu să ceară ajutorul ageamiilor ălora. Iar ăia ar fi trebuit să aştepte şi să pună mîna pe el într-un loc izolat, nu în public. Ar fi trebuit... la naiba! – multe ar fi trebuit făcute cum se cuvine, dar acum era prea tîrziu şi nu le rămînea decît să-şi asume şi riscul acesta, sperînd că lucrurile se vor opri aici.

Ridică receptorul şi formă numărul ofiţerului Russo. După primul apel Eva Fay răspunse.

– Eva Fay, sînt eu, Temple. A venit şeful?

Se folosea mereu de prenume, pe de o parte pentru că asta îi făcea pe oameni mult mai cooperanţi, pe de alta pentru că trăiau într-un orăşel de provincie şi era sigur că se va răspîndi repede vestea că prefera să i se spună pe numele mic. Locuia într-o casă mare, frecventa clubul country din Huntsville, ca şi pe cel mai puţin interesant din Hillsboro, se învîrtea într-un cerc foarte restrîns de cunoscuţi şi, atîta timp cît se purta ca un cetăţean onorabil şi de treabă, lumea continua să-l aleagă primar.

– Cum să nu, domnule primar, răspunse Eva Fay.

Ofiţerul ridică receptorul:

– Russo.

– *Jack, sînt eu, Temple.*

Din nou aceeaşi tactică, cu numele mic.

– Uite ce e, în dimineaţa asta am văzut o maşină parcată aproape de peluza cabinetului doctorului Bennett. Mi-am notat numărul de înmatriculare, dar n-aş vrea să necăjesc vreun om bolnav trimiţînd un sergent ca să-l amendeze. Dacă ai putea să verifici tu numărul şi să-mi spui numele proprietarului, aş putea să-i dau eu un telefon şi să-i cer să nu mai parcheze acolo.

Nimeni nu reuşea să pară mai cumsecade decît el.

– Cum să nu. Staţi să-mi iau ceva de scris.

Pe ofiţer nu-l mai surprindea nimic; începuse să se obişnuiască cu toate ciudăţeniile unui oraş mic.

– Gata, ziceţi.

Temple citi numărul.

– N-o să dureze nici un minut, îi zise ofiţerul. Aşteptaţi la telefon?

– Sigur.

Cînd pe ecranul calculatorului apăru informaţia căutată, Jack rămase cu ochii ţintă la numele scris acolo, nevenindu-i să creadă. Se gîndi preţ de cîteva clipe, încremenit, concentrîndu-se la ce îi rămînea de făcut, apoi imprimă pe hîrtie informaţia şi se întoarse în birou. Nu se grăbi să ridice receptorul. Primarul nu avea decît să aştepte.

Maşina era înregistrată pe numele Dacinda Ann Minor, iar adresa era cea la care abia se mutase Daisy. Maşina era un Ford vechi de opt ani, prin urmare nu exista nici un dubiu. Russo nu ştia că numele ei de botez era, de fapt, Dacinda şi nu Daisy, dar îşi zise că dacă ar fi în locul ei şi el ar alege să i se spună Daisy.

Nu-şi dădea încă seama ce se petrecea, dar un lucru era cert: nenorocitul de primar mintea. Daisy a lui nu ar fi în stare să parcheze pe peluza cuiva cum nu ar fi în stare să alerge goală prin centrul oraşului. Femeia asta nu depăşea niciodată viteza, nu traversa neregulamentar, nici măcar nu înjura.

În plus, cu siguranţă nu fusese în dimineaţa aceea la cabinetul doctorului Bennett. Petrecuse noaptea la ea şi nu se plînsese de nimic. Mai mult decît atît, radia. Avea pe chip un zîmbet larg, luminos. Jack trecuse mai întîi pe acasă, ca

să-şi schimbe hainele, iar cînd se întorsese la birou îi văzuse maşina la locul ei, aflat în parcarea din spatele bibliotecii.

Şi-atunci cine ţinea cu tot dinadinsul să-i verifice numărul de înmatriculare şi de ce?

Mintea îi lucra cu rapiditate, căutînd o soluţie. Putea să spună că era un număr furat. Oare primarul avea şi o descriere a maşinii? Sau ar putea să-i spună că era vorba de maşina lui Daisy şi apoi să încerce să descopere ce se punea la cale.

Mai întîi Todd Lawrence, iar acum Temple Nolan. Prea multă atenţie i se dădea unei bibliotecare şi pe deasupra multe amănunte nu se potriveau. Deveni şi mai neliniştit.

Oare bîrfele care circulau prin oraş pe seama lui şi a lui Daisy or fi ajuns şi la urechea primarului? Nu frecventau aceleaşi cercuri. Cu toată bunăvoinţa şi deschiderea faţă de concitadini, primarul nu prea era văzut în compania lor. Participa la întrunirile oficiale, dar nimic mai mult. Se eschiva cu discreţie şi amabilitate, iar oamenii puneau absenţa lui de la anumite reuniuni pe seama soţiei sale, Jennifer, care era beată mai tot timpul. Lui Jack nu-i scăpase faptul că primarul se folosea întotdeauna de acest pretext cînd voia să-şi scuze absenţa.

Ridică receptorul şi lăsă instinctul să decidă.

– Iertaţi-mă că a durat atît, dar azi merge foarte greu computerul.

– Nu e nimic, nu mă grăbesc, răspunse binevoitor primarul. Ia spune, cine este vinovatul?

– Mie nu-mi spune nimic numele. Dacinda Ann Minor.

– *Cum?*

Primarul nu reuşi să-şi ascundă uimirea.

– Dacinda Minor – ei, asta-i bună. Pun rămăşag că e vorba de bibliotecară. Numele ei este Minor, dar parcă nu o cheamă Dacinda, ci...

– Daisy.

Primarul părea că se sufocă.

– Toată lumea îi spune Daisy. Dumnezeule! Ea...

– Pînă şi bibliotecarele pot parca ilegal, nu-i aşa?

– Ăă... da... aşa se pare.

– Vreţi să-i dau telefon şi să-i fac morală? Este angajată în consiliul oraşului, ar trebui să fie mai atentă.

– Nu, o să o sun eu, se grăbi primarul să răspundă.

– Bine, zise Jack, convins că ticălosul nu o va face. Să mă anunţaţi dacă vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule primar.

– Sigur că da. Mulţumesc.

De îndată ce primarul închise, Jack căută în lista numerelor departamentelor din oraş telefonul bibliotecii şi îl formă.

– Biblioteca Publică din Hillsboro, se auzi glasul uşor înţepat al lui Daisy.

– Bună, iubire, cum te simţi?

– Excelent.

Tonul i se schimbă, deveni mai cald, mai intim.

– Dar tu?

– Un pic obosit, dar sper să trec ziua cu bine. Ia fii atentă, cineva susţine că ţi-a văzut maşina la cabinetul doctorului Bennett.

– Nu cred, răspunse Daisy. Nu-mi place individul. Te obligă să iei pilule pentru slăbit.

Jack îşi notă numele doctorului, pentru ca mai tîrziu să-şi amintească să verifice felul în care scria acesta reţetele.

– Am mai auzit şi că numele tău este, de fapt, Dacinda. E adevărat?

– Dar multe ai mai auzit tu astăzi. Este adevărat, şi ai fi aflat mai devreme dacă te-ai fi uitat în lista cu numele angajaţilor. Am fost botezată după numele bunicii Minor.

– Şi nu ţi s-a spus niciodată Dacinda?

Daisy pufni uşor indignată.

– Nu, şi sper nici să nu mi se spună. Mama susţine că-mi ziceau Dacey cînd eram mică, dar după cîteva luni au trecut la Daisy şi aşa mi-a rămas numele. Dar de ce eşti atît de curios în privinţa numelui meu?

– Fac şi eu conversaţie. A trecut ceva vreme de cînd nu ţi-am mai auzit glasul.

– Sigur, a trecut cel puţin o oră şi jumătate.

– Mie mi se pare mai mult. Mergi acasă la prînz?

– Nu. Am vorbit la telefon cu mătuşa Jo. Se pare că mi-a găsit un cîine. La prînz voi merge la cei care îl au. Deja a aranjat întîlnirea.

În glasul ei răzbătea părerea de rău.

Jack se întrebă dacă ea regreta măcar pe jumătate cît regreta el că nu se puteau vedea, însă era foarte important ca Daisy să-şi ia un cîine, iar lui nu-i rămînea decît să iscodească pe ici-colo, poate chiar să-l urmărească pe primar şi să vadă pe unde umblă.

– Uite, diseară trebuie să verific nişte chestii, dar dacă pot, o să trec pe la tine. Tu pe la ce oră te culci de obicei?

– La zece, dar...

– Dacă pot, am să te sun.

– Bine, dar nu trebuie...

– Ba da, răspunse el mai hotărît decît intenţionase să fie. Trebuie.

Nu trebuia să fie atît de morocănos, îşi zise Daisy după ce închise telefonul. Nu se agăţa de el, nu îl sufoca, nu îi cerea să-şi petreacă tot timpul cu ea. Avusese mare grijă să nu-l întrebe cînd îl va revedea, deşi era sigură că se va întîmpla curînd. Nici un bărbat nu şi-ar petrece o după-amiază

întreagă şi bună parte din noapte făcînd dragoste cu o femeie dacă nu i-ar plăcea ceea ce face.

Iată un avantaj că se mutase pe Lassiter Avenue. Era puţin probabil ca cineva să se arate interesat cu cine îşi petrecea ea noaptea. Cum abia se mutase, nu o cunoştea nimeni şi nimeni nu ştia care ar trebui să fie maşinile oprite pe aleea din faţa casei ei. Pentru prima dată în viaţă nu mai avea impresia că o urmăresc sute de ochi. Cu Jack se simţise absolut liberă, liberă să ţipe atunci cînd plăcerea iubirii devenea de neîndurat, liberă să stea goală în bucătărie şi să mănînce unt de arahide şi biscuiţi. Putea continua aventura cu Jack fără ca întreg cartierul să urmărească la ce oră pleca de la ea, sau să bîrfească ori de cîte ori maşina lui rămînea acolo peste noapte.

Una peste alta, Daisy era mulţumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Îşi propusese să cumpere mai multe prezervative – din cele obişnuite, fără arome. Se simţea ispitită să meargă tot la farmacia familiei Clud; Barbara putea să spună tot ce-i trecea prin minte! Interesul femeilor pentru Jack va spori simţitor dacă va împrăştia zvonul că folosise şase duzini de prezervative într-o singură săptămînă.

La prînz Daisy se duse să le ia pe mama ei şi pe mătuşa Jo şi plecară împreună acasă la Miley Park, să-şi ia cîinele.

Doamna Park locuia la cîteva mile în afara Hillsboroului, într-o zonă frumoasă. O curte imensă, străjuită de un gard, înconjura casa ei mică. Femeia se grăbi să le întîmpine, ştergîndu-şi mîinile pe şorţul de la brîu. O însoţea un cîine cu blana de culoare deschisă care sălta pe lîngă ea, dînd din coadă şi mijindu-şi colţii.

– Sadie, şezi, îi porunci stăpîna şi cîinele se supuse, deşi tremura de nerăbdare să întîmpine în felul lui oaspeţii.

Doamna Park deschise poarta şi zise:

– Grăbiți-vă ca să pot închide înainte să apară şi ei.

– Ei? întrebă Evelyn, grăbindu-se să intre.

Doamna Park închise poarta chiar în clipa în care apărură de după colțul casei mai mulți cățeluşi, alergînd gata să se rostogolească.

– Drăcuşorii ăştia sînt mai iuți ca fulgerul, zise doamna Park, aplecîndu-se şi mîngîind-o pe Sadie. Cum aud poarta deschizîndu-se, se şi reped încoace.

Sadie se ridică şi se duse să-şi adulmece puii, de parcă încerca să-i numere. Cățeluşii păreau nehotărîți; nu ştiau ce să facă mai întîi, să se repeadă la mamă şi să sugă nişte lapte, sau să-i adulmece pe oaspeți. Săreau şi se repezeau de colo-colo, dînd din codițe atît de tare, încît li se legănau trupuşoarele cu totul.

– Ah, exclamă Daisy, lăsîndu-se în iarbă. Ah!

Erau doar cinci, dar atît de neastîmpărați încît curtea părea plină de ei. Văzînd-o că se aşază, se hotărîră brusc cu toții să vină să vadă ce e cu ea şi Daisy se trezi cu poala plină de cățeluşi, care mai de care dornic să-i lingă obrajii, să se agațe de părul ei, să-i roadă pantofii.

Trei dintre ei aveau culoarea pepenelui galben, iar doi erau aproape albi. Nişte dolofani, cu ochi jucăuşi, cu lăbuțe mari, prea mari pentru corpurile lor.

– Joi vor împlini şapte săptămîni, zise doamna Park. Sadie a încercat să-i înțarce încă de-acum două săptămîni; au aproape şapte zile de cînd îi hrănesc cu mîncare pentru cățeluşi. Sînt foarte isteți. Păcat că n-ați văzut cum a decurs vizita la cabinetul veterinarului!

– Sînt minunați, zise Daisy, îndrăgostită de-a binelea de puişori. Îi iau.

Toată lumea începu să rîdă şi abia atunci îşi dădu şi ea seama ce spusese.

– Mă rog, cred că unul ar fi de-ajuns, zise ea, roşind şi rîzînd la rîndul ei.

– Eu nu dau nici un pui de-al lui Sadie decît dacă sînt sigură că se va bucura de un cămin bun, spuse doamna Park. Gălbiorii aceştia sînt căței foarte energici şi au nevoie de multă mişcare. Dacă nu ai un loc unde să poată alerga în siguranță...

– Curtea din spate este îngrădită, se grăbi Daisy să o anunțe pe stăpînă, temîndu-se dintr-o dată că nu i se va da voie să ia nici unul dintre puii aceia drăgălaşi.

– Este o curte mare?

– Nu, nu este prea mare.

– Asta e bine pentru un cățeluş; dar cînd o să crească, o să aibă nevoie de mai multă mişcare. O să-l poți duce la plimbare, ca să alerge, o să-l poți duce să înoate?

– Da, făgădui Daisy, gata să promită şi să facă orice i s-ar fi cerut.

– Le place mult compania oamenilor. De fapt, adoră să fie înconjurați de oameni. Va fi cineva acasă în timpul zilei sau ai de gînd să-l laşi singur în curte pînă te întorci tu de la lucru?

Daisy nu se gîndise atît de departe; se întoarse acum către mama ei cu o privire în care se citea limpede implorarea.

– Putem să-l ținem noi în timpul zilei, zise Evelyn.

– Aveți atîta răbdare? Drăcuşorii aceştia pot fi mai năbădăioşi decît vă închipuiți voi. Dacă lăsați ceva pe jos, puteți fi sigure că va fi ros, mai ales cînd încep să le crească dinții. Pe de altă parte, sînt nerăbdători să învețe şi să vă facă pe plac. Nu am avut niciodată un cățel care să nu se acomodeze cu obiceiurile casei.

– Sînt foarte răbdătoare.

Ceea ce era adevărul adevărat, altfel nu ar fi aşteptat

treizeci şi patru de ani ca să-şi trăiască, în sfîrşit, viaţa. Ridică de jos un căţeluş şi începu să rîdă văzîndu-l cum încearcă să ajungă cu limbuţa lui roz la obrajii ei.

Doamna Park surîse şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Costă patru sute de dolari unul.

– De acord, spuse Daisy.

Dacă doamna Park ar fi spus o mie de dolari, nici atunci n-ar fi şovăit.

Sadie se apropie şi începu să-şi lingă puiul aflat în braţele lui Daisy. Apoi se aşeză la picioarele lui Daisy şi imediat puii se repeziră încercînd să sugă, dar Sadie învăţase cum să se protejeze şi bieţii de ei rămaseră bosumflaţi.

– Pe care îl alegi?

Celelalte întrebări fuseseră o nimica toată; acum urma greul. Se uită la ei cu luare-aminte, încercînd să se hotărască.

– Sînt trei băieţi şi două fete...

– Nu, nu-mi spuneţi asta, o întrerupse Daisy. Vreau să aleg un pui pentru personalitatea lui.

Daisy îi lăsă pe căţeluşi să se joace în jurul ei. După o vreme, unul dintre cei alburii căscă şi ochii lui mari şi întunecaţi, cu gene lungi şi galbene, începură să se închidă. Cu mişcări stîngace, urcă pe genunchiul ei şi se răsuci de cîteva ori pînă cînd îşi găsi un loc confortabil în poala lui Daisy, transformîndu-se într-un ghem de blăniţă călduţă.

– Ei bine, am fost aleasă, spuse ea, ridicînd puiul şi dezmierdîndu-l.

– Este unul dintre băieţei. Să ai mare grijă de el. Eu o să te mai sun ca să aflu ce face, iar tu poţi să-l aduci să o vadă pe Sadie de cîte ori vrei. O să-ţi aduc formularul care trebuie completat, ca să-l poţi înregistra.

– Ce nume o să-i pui? o întrebă Evelyn în timp ce se întorceau în oraş.

Conducea Jo, căci Daisy stătea pe bancheta din spate ținîndu-şi în brațe cățeluşul adormit.

– Trebuie să mă gîndesc. După mărimea lăbuțelor, aş zice că o să se facă un cîine mare, aşa că o să-i pun un nume dur, viril.

Jo pufni nemulțumită.

– Uită-te la el, numai dur şi viril nu arată. Cred că *Puf uleț* i s-ar potrivi de minune.

– Dar n-o să fie mereu atît de pufos.

Deja o întrista gîndul că avea să crească şi nu o să mai fie cățeluşul care era acum. Îl mîngîie pe căpşor şi-şi dădu dintr-o dată seama ce responsabilitate uriaşă îşi asumase.

– O, Doamne, nu i-am cumpărat de nici unele! Va trebui să ne oprim la Wal-Mart să-i iau mîncare, castronaşe pentru hrană şi apă, jucării, un culcuş şi pernițele acelea care să marcheze teritoriul pe care are voie să se mişte în casă. Am uitat ceva?

– Nu, doar că trebuie să cumperi totul în dublu exemplar, spuse Evelyn, de vreme ce ziua va sta la noi. Nu are rost să cărăm toate astea de colo-colo.

– Voi întîrzia la bibliotecă, zise Daisy şi, pentru prima oară în viața ei nu-i păsa.

Avea un amant şi un cățel; ce-şi mai putea dori?

17

Temple Nolan a fost mai mult decît uluit să afle că numărul aparținea maşinii lui Daisy Minor; de fapt, îi era greu să creadă. Sykes spusese că femeia este blondă, ori părul lui Daisy era castaniu. Mai mult decît atît, avea mari dubii că

ea ar fi intrat vreodată într-un club; era tipul fetei bătrîne obişnuită să stea în casă, iubită de toţi copiii din cartier, pentru că le oferea cele mai bune dulciuri de Halloween, genul care mergea la biserică de trei ori pe săptămînă.

Apoi îşi aminti nişte frînturi dintr-o conversaţie între două funcţionare pe care le auzise cînd trecuse prin hol, şi care spuneau că Daisy ar fi început o viaţă nouă, că ar fi manifestat dintr-o dată un curaj neaşteptat. Cine ştie, poate că Daisy căpătase aripi. Îi venea greu să creadă, dar merita să verifice.

Ar fi putut să o întrebe pe Nadine, secretara lui, dacă a auzit vreun zvon în legătură cu Daisy, dar teama îl determina să fie foarte prudent. Dacă femeia pe care o văzuse Sykes era, într-adevăr, Daisy, Temple nu-şi putea asuma riscul ca, la un moment dat, Nadine să-şi amintească de curiozitatea lui manifestată chiar înainte de moartea sau de dispariţia ei, oricare ar fi fost aranjamentul plănuit de Sykes. În consecinţă, o anunţă pe Nadine că va lipsi puţin, după care o porni spre bibliotecă. Ajuns acolo privi prin geam şi o zări pe Daisy aşezată în spatele tejghelei, aplecată asupra unor hîrtii la care lucra. Era blondă. Daisy îşi schimbase culoarea părului.

Simţi cum i se face rău.

Se întoarse la birou cu capul plecat. Cînd intră, Nadine izbucni, alarmată:

– Domnule primar, nu vă e bine? Sînteţi palid.

– Mă supără stomacul, zise el, şi nu mintea. Am crezut că o să-mi fie mai bine dacă voi lua puţin aer.

– Poate ar trebui să mergeţi acasă, îi spuse ea, vădit îngrijorată.

Nadine era genul de femeie care manifesta o afecţiune maternă pentru oricine. De altfel ea avea grijă de nepoţii ei şi era mereu gata să-i întreacă în sfaturi medicale pe toţi doctorii din oraş.

Nolan plănuise să ia masa de prînz cu primarul din Scottsboro, aşa că se împotrivi, scuturînd din cap.

– Nu, este doar o indigestie. Am băut un pahar cu suc de portocale dimineaţa.

– Asta o să vă ajute, îi spuse Nadine, deschizînd unul dintre sertare şi scoţînd un flacon. Luaţi nişte Maalox.

Primarul se supuse şi luă două tablete pe care le mestecă.

– Mulţumesc, îi spuse el şi se întoarse în birou.

Într-una din zile, Nadine ar putea să pună pe seama indigestiei pînă şi un atac de cord, dar primarul ştia prea bine cărui fapt se datora indispoziţia lui.

Se asigură că uşa biroului era bine închisă, după care se îndreptă spre telefonul cu număr privat şi-l sună pe Sykes. Nu putea să oprească ceea ce trebuia făcut.

Jack împrumută camioneta unuia dintre subalternii săi, îşi scoase cravata, îşi puse o pereche de ochelari de soare şi o şapcă. El îl urmări pe primar pînă la restaurantul la care acesta luă masa de prînz împreună cu primarul din Scottsboro. Nu observă nimic suspect, însă asta nu-l linişti. Atîta vreme cît era vorba despre Daisy, *nu putea* să stea liniştit. Instinctul, dar şi experienţa îi spuneau că trebuie să fie foarte atent şi să-şi caute bine ţinta.

Bineînţeles, Daisy nu avea nici cea mai vagă idee despre pericolele pe care el le simţea dîndu-i tîrcoale. Unul dintre lucrurile pe care le admira la ea era firea ei optimistă. Vedea ce este rău, însă accepta faptul că viaţa avea şi părţi neplăcute. În acelaşi timp nutrea convingerea că cele mai multe aspecte ale vieţii erau minunate. De pildă atitudinea ei faţă de Barbara Clud, canalia aceea cu gura mare. Daisy accepta faptul că aşa era Barbara, şi că dacă mergeai la

farmacia ei, trebuia să te aştepţi să spună tuturor ce ai cumpărat. Acum, însă, ar fi preferat ca Daisy să aibă o atitudine mai reţinută, mai bănuitoare, să fie ceva mai prudentă. Bine că îşi cumpăra un cîine care să o protejeze. Dacă el nu putea fi lîngă ea peste noapte, măcar avea un sistem de alarmă cu dinţi ascuţiţi.

După-masă primarul se întoarse în Hillsboro. Jack luă legătura cu Eva Fay, se duse în Huntsville şi căută magazinul de antichităţi al lui Todd Lawrence, numit simplu – *Lawrence's*. Jack intră fără să-şi scoată şapca de pe cap, ceea ce îl determină pe vînzătorul care se apropie de el să-i arunce o privire glacială.

Vînzătorul era de vîrstă şi înălţime medii, şi îi părea extrem de cunoscut. Rareori se întîmpla ca Jack să nu ţină minte figura cuiva. Omul fusese, în mod sigur, la Buffalo Club; de fapt, dacă nu se înşela, chiar dansase cu Daisy în prima noapte.

– Aş vrea să vorbesc cu domnul Lawrence.

– Îmi pare rău, dar momentan este foarte ocupat, răspunse cu amabilitate vînzătorul. Vă pot ajuta cu altceva?

– Nu.

Jack îşi scoase legitimaţia şi o deschise sub nasul vînzătorului.

– Să vină domnul Lawrence. Acum. Şi vreau să rămîi şi dumneata.

Vînzătorul luă legitimaţia, o studie cu luare-aminte, apoi i-o restitui cu un gest la fel de glacial ca şi privirea cu care îl întîmpinase.

– Şeful Departamentului de Poliţie din Hillsboro, zise el fără să-şi ascundă sarcasmul. De-a dreptul impresionant.

– Nu la fel de impresionant ca un braţ rupt, dar sînt gata să testez orice mijloace.

– Mm, şi mai sîntem şi dur.

Lui Jack nu-i scăpă schimbarea de atitudine şi-l scrută cu ochi pătrunzători.

– Eşti comerciant cum sînt eu saltimbanc, îi zise el pe un ton amenințător. Am venit în legătură cu Daisy Minor.

Sesiză noua schimbare pe chipul celuilalt, de data aceasta un fel de resemnare. Vînzătorul oftă şi-i zise:

– La naiba. Todd e în biroul lui.

Todd îşi ridică privirea din actele de pe birou cînd Jack intră însoțit de vînzător. Pentru o clipă fața lui exprimă mirarea, dar redeveni imediat omul de afaceri agreabil şi cordial. Se ridică în picioare şi spuse întinzînd mîna:

– Ofițerul Russo, nu-i aşa? Şapca m-a pus în încurcătură pentru o clipă.

Se uită contrariat la şapca verde pe care scria cu galben John Deere.

– Ce... retro.

Jack îi strînse mîna, apoi i se adresă pe un ton la fel de amabil:

– Ce tîmpenii spui. Ce-ar fi să ne aşezăm, iar tu şi comerciantul acesta de arte marțiale să-mi spuneți dacă greşesc închipuindu-mi că o trimiți pe Daisy la anumite cluburi alese de tine, şi acest Bruce Lee o urmăreşte ca să... Ca să ce? Ca să o prindă făcînd ceva ilegal? N-aş crede.

– Howard, îl corectă vînzătorul zîmbind malițios. Nu Bruce.

Todd îl cercetă cu luare-aminte pe Jack înainte de a-i răspunde.

– Chiar nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

– Bine. Atunci hai să discutăm despre motivele pentru care un bărbat normal încearcă să convingă pe toată lumea că este homosexual şi despre ce s-ar putea întîmpla dacă i-aş distruge eu scutul acesta.

Todd rîse scurt.

– Domnule ofițer, acum chiar că exagerezi.

– Zău? Ştii, la început, cînd m-am mutat aici, obişnuiam să hoinăresc mult ca să învăț drumurile, aşa că am ajuns în locuri unde nu te aştepți să dai peste şeful poliției din Hillsboro. I-am studiat cu mare atenție şi pe cetățenii din oraş, întrebînd cine e cutare sau cutare persoană, reținîndu-le figurile, astfel că te ştiam din vedere.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă doreşti să te dai drept homosexual, cînd mergi cu o femeie la un motel n-ar trebui să intri cu ea în aceeaşi cameră în acelaşi timp, şi nici într-un caz nu ar trebui să încerci să-i atingi amigdalele cu limba, chinuindu-te totodată să descui şi uşa. Vrei să o descriu?

– Da, răspunse Howard, fascinat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Lasă, îl opri Todd, a cărui figură devenise brusc impasibilă. Domnule ofițer, dumneata chiar frecventezi locuri stranii.

– Chiar aşa, încuviință Jack. Dar să ne întoarcem la prima întrebare: ce treabă ai tu cu Daisy?

– Pot să spun ce fac eu, interveni Howard. Încerc să fiu sigur că nu pățeşte nimic. Cluburile pot produce mari probleme femeilor.

– Şi atunci de ce o trimiteți acolo? Este ca şi cînd ați băga un pui de pisică în cuşca unui urs.

– Vorbeşti despre ea de parcă ar fi o ființă neajutorată. Daisy este o femeie inteligentă, cu spirit de observație, care vrea să danseze şi să cunoască mai mulți bărbați.

– Avînd în vedere ce se petrece în cluburile acelea în ultima vreme, chiar şi femeile inteligente pot sfîrşi prin a fi violate fie de un singur bărbat, fie de toți tovarăşii lui – şi asta

dacă au noroc şi nu mor. Ai prevenit-o pe Daisy să nu primească nimic de băut de la nimeni şi să nu-şi lase paharul pe masă dacă merge să danseze?

Howard oftă.

– Păi tocmai acesta este rolul meu. Trebuie să stau cu ochii pe ea, să văd dacă îi strecoară cineva ceva în băutură.

– Asta înseamnă că nu o scapi nici o clipă din ochi, că nu te duci niciodată la baie şi că nu o piezi în mulțime?

– Fac tot posibilul.

– Tot posibilul nu e de-ajuns cînd te foloseşti de ea ca de o momeală pentru rechini.

Îl fixă cu privirea pe Todd.

– Prin urmare, aştept amănunte şi ar fi bine să fie convingătoare dacă nu vrei să dai de necazuri.

Todd îşi frecă bărbia.

– De obicei amenințarea se întoarce împotriva celui care o rosteşte.

Jack se mulțumi să aştepte. Îşi făcuse cunoscute intențiile şi, pentru că cea implicată era Daisy, nu avea de gînd să dea înapoi şi nici să negocieze. Siguranța ei era mult prea importantă.

Todd îl privi cercetător pe Jack, şi înțelese că hotărîrea lui era de nezdruncinat.

– Să zicem că motivul pentru care... lucrez cu Daisy este unul personal.

– Şi pentru mine toată afacerea asta este la fel de personală, răspunse Jack, cu glas scăzut.

– Care va să zică te-a cucerit, am dreptate? surîse Todd. Ştiam că o să sucească capetele tuturor dacă se dichiseşte puțin. Nu-i trebuia decît ceva mai multă încredere în ea însăşi. Este încîntătoare cînd îi strălucesc ochii! Parcă ar fi un copil într-un montagne russe. Mi-am dat seama că nu are nevoie decît de nişte haine ceva mai elegante ca să atragă privirile bărbaților.

– Treci la obiect, îl grăbi Jack, pierzîndu-şi răbdarea.

– Bine, pe scurt: o prietenă de-a mea s-a dus la Buffalo Club însoţită de cîţiva amici. Nu avea chef de nimic, nici măcar de dans. După ce prietenii ei au plecat să danseze, a venit la ea un individ şi s-a oferit să-i aducă ceva de băut. Cum era tare abătută, a primit. Ultimul lucru pe care şi l-a amintit a fost lupta cu somnul. A doua zi dimineaţă s-a trezit în patul ei, goală, şi şi-a dat seama că ceva se întîmplase. Fusese violată. A procedat aşa cum trebuia – nu a făcut duş, a anunţat poliţia şi a plecat la spital. Din probele luate a reieşit că cel puţin şase bărbaţi diferiţi au violat-o. Nu şi l-a amintit bine pe cel care i-a cumpărat de băut, iar poliţia nu a avut nici un fir pe care să-l urmărească, în afară de cîteva amprente neclare din apartamentul ei, însă nici una nu era înregistrată la secţie. Indivizii nu aveau cazier. Şi aici s-a terminat totul. Dosar nerezolvat, pînă cînd unul dintre ticăloşii aceia n-o să fie prins pentru violarea altei femei, iar ADN-ul lui să se potrivească cu acela din probele de spermă.

Era o poveste arhicunoscută. Violurile în urma drogării erau greu de dovedit, chiar şi atunci cînd victima îşi cunoştea agresorul. Cînd era vorba despre un străin pe care femeia nu şi-l putea aminti din pricina drogului, prinderea nenorocitului devenea aproape imposibilă.

Jack scrîşni din dinţi.

– Şi te-ai hotărît să-l prinzi singur, folosind-o pe Daisy ca momeală. Nu te-ai gîndit că poliţia s-ar fi descurcat mai bine, folosind o femeie-ofiţer pregătită pentru asemenea cazuri?

– Cum să nu, numai că nu au făcut-o. Din pricina bugetului limitat. Ştii şi tu ce înseamnă. Sînt prea multe crime şi prea puţini bani; nu dispun de suficiente forţe, nici spaţiu suficient în închisori. Fiecare departament îşi are priorităţile lui.

– Îmi vine să te fac una cu pământul, îi zise Jack, străduindu-se să nu ridice tonul. Aş putea s-o fac, deşi este şi Howard aici. Cum ai proceda dacă vreun cretin ar droga-o pe Daisy? Ai ieşi în parcare şi l-ai împuşca?

– Nu este o idee rea.

– Dar dacă nu este vorba de acelaşi individ? Sînt o mulţime care fac asemenea măgării.

– Ştiu că sînt puţine şanse să-l găsesc pe individ, dar ar fi un punct de plecare. Cineva care să vorbească, să dea nişte nume, care ar duce apoi la alte nume.

Todd îşi întinse palmele pe birou şi îi privi mîhnit pe amîndoi.

– Povestea nu se sfîrşeşte aici. Prietena de care v-am vorbit este aceeaşi femeie cu care m-ai văzut în ziua aceea. S-a dus la Buffalo Club pentru că ne certaserăm. Ea voia să ne căsătorim, iar eu i-am spus să nu pot, din cauza... unor probleme...

– Cum ar fi misiunea la care lucrezi acum.

Todd îl fulgeră cu privirea pe Jack.

– Da, recunoscu el. Cum ar fi misiunea la care lucrez acum. În plus, căsătoria este un pas mult prea important. Într-un fel, mă bucuram că am misiunea asta ca pretext. Eram înnebunit după ea, dar... la naiba, nu cred că sînt făcut pentru căsnicie.

Jack dădu din cap, înţelegînd cum stăteau lucrurile. Este dificil să ai o relaţie serioasă; după ce fusese violată, femeia îşi pierduse, cu siguranţă, încrederea în bărbaţi.

– A mers la terapie?

– Pentru o vreme. Nu i-a folosit la nimic. S-a sinucis.

Todd îi privea cu ochi goi.

– Dumnezeule! Todd, abia acum îmi spui că o prietenă de a ta a fost violată. Îmi pare tare rău, omule.

– Mda, şi mie, zise Jack. Te-ai simţit vinovat, şi-atunci ai aranjat ca Daisy să treacă prin aceeaşi situaţie ca şi

femeia pe care ai iubit-o. Canalie ce eşti, mi-ar face plăcere să te strîng de gît.

Tremura de furie şi era gata să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea.

– Russo, nu exagera cu compasiunea, îi zise Howard sarcastic.

Todd izbuti să zîmbească – un zîmbet fără urmă de amuzament.

– Eşti mult prea dur. Te-ai îndrăgostit de ea. E firesc să fii furios, continuă Howard.

– Daisy nu merită să fie folosită în felul acesta.

Jack evită să comenteze sentimentele lui faţă de Daisy. Dacă se îndrăgostise sau nu de ea, avea să-şi dea seama mai tîrziu; în orice caz ţinea foarte mult la ea şi era gata să facă orice ca să o protejeze. Şi *orice* însemna absolut tot ceea ce era necesar, cu oricare din armele pe care le avea la îndemînă. De unul singur, n-ar reuşi să descopere toate implicaţiile complotului, însă acum tocmai găsise ajutor.

– Mai există ceva în legătură cu Daisy, ceva ce mi-e greu să înţeleg, dar care mă sîcîie la culme.

Ochii lui Tod scînteiară abia perceptibil.

– Ce anume?

– Misiunea asta la care lucraţi... pînă la urmă voi ce sînteţi, agenţi federali, locali sau privaţi?

Todd şi Howard schimbară în fugă o privire.

– Federali. Ce facem noi are legătură cu frauda interstatală.

– Bine. Nu vreau amănunte. Am nevoie în schimb de ajutorul vostru şi doresc să ştiu cu ce mă confrunt eu.

– Nu putem compromite misiunea...

– Nici nu trebuie. În dimineaţa asta s-a întîmplat ceva bizar. M-a sunat primarul, voia să identific un număr de înmatriculare; mi-a spus că a văzut maşina respectivă

parcată pe peluza din fața cabinetului unui doctor. Mi-a ținut prelegerea stupidă despre viața din orașele mici, mi-a zis că nu a vrut să ceară unui sergent să scrie o amendă ca să nu mîhnească vreun om bolnav...

– Da, desigur, Temple Nolan cel cu inimă bună, mormăi Todd.

– Am verificat numărul, era al mașinii lui Daisy. Daisy nu numai că nu ar parca pe peluză, dar nici măcar nu a fost la doctor. Asta știu sigur. Primarul a mințit. Dacă ar fi văzut el însuși mașina, ar fi știut că era a lui Daisy. Altcineva i-a cerut să afle a cui e mașina.

– Poate că a văzut-o cineva de la Buffalo Club și a vrut să afle unde locuiește și cum să ia legătura cu ea.

– Cineva care s-a gîndit că ea nu va mai veni la club și că aceasta este singura modalitate de a o găsi? Cineva care îl cunoaște bine pe primar?

– Este puțin probabil. Tu te-ai gîndit la ceva cît de cît verosimil?

– Nu, doar că instinctul mă ține mereu în alertă.

– Asta spune multe, interveni Howard. După accent îmi dau seama că nu ești de pe-aici, dar n-aș putea spune exact de pe unde provii. În orice caz, nu cred că ești un simplu ofițer de provincie. Unde ai mai lucrat?

– În SWAT. La Chicago și la New York.

– Se pare că instinctul tău a funcționat bine timp de ceva ani.

– Nu m-a înșelat niciodată.

– Și ce-ai vrea să facem? îl întrebă Todd. Nu dispunem de nici un fir pe care să-l urmărim.

– Deocamdată. Momentan vreau să mă asigur că Daisy se află în afara oricărei primejdii. Din fericire adresa pe care a fost înregistrată mașina este a mamei ei. În nici un document oficial nu se găsește adresa ei actuală. Ca să

afle ar trebui să cerceteze arhivele serviciului public; primarul poate face asta dacă ştie că s-a mutat, dar mă îndoiesc. Nu va avea motiv să caute.

– Poți să intri în dosarele lor şi să scoți de-acolo informația aceasta?

– Facturile de apă sînt computerizate. Nu sînt specialist în computere, aşa că nu pot intra în sistem din afară. Poate că dinăuntru aş reuşi. Mai sînt însă companiile de telefonie şi energie electrică.

– Să vedem dacă pot bloca informațiile acestea, zise Todd. Ar fi bine ca numărul ei să nu fie înregistrat nicăieri, altfel orice dobitoc poate suna la informații ca să-l obțină.

– O să mă ocup eu de asta, zise Jack. Nu ştiu exact ce caut, nu ştiu de ce ar vrea cineva să-i dea de urmă, dar pînă aflu vreau să fie protejată.

– Noi lucrăm de cîțiva ani la o misiune. Dacă lucrurile se pun cap la cap, Howard şi cu mine o să fim ocupați şi n-o să te putem ajuta. Ştii şi tu cum se fac treburile astea. Dar pînă atunci o să facem tot ce ne stă în putință ca să te sprijinim.

Todd începu să bată ritmic cu degetele în birou.

– Însă neoficial, desigur.

– Bineînțeles. Ca între doi prieteni care îşi dau o mînă de ajutor. Atît.

18

Jack se întoarse la Hillsboro, înapoie camioneta ofițerului, verifică dacă Daisy era la bibliotecă şi apoi îşi petrecu ziua ocupîndu-se de treburile cotidiene din

departamentul de poliție. Plecă de la birou la ora obișnuită, merse acasă, tunse iarba din față ca să treacă timpul mai repede, făcu duș, apoi sună la birou ca să se asigure că Eva Fay plecase și ea. Uneori se întreba dacă nu cumva secretara își petrecea noaptea acolo, pentru că atunci cînd ajungea el la birou o găsea acolo, iar cînd pleca el, indiferent cît de tîrziu, Eva mai rămînea. Era o secretară desăvîrșită și lui Jack i-ar fi plăcut să o mute la New York, să vadă ce minuni ar putea ea face în munca de administrație de acolo.

La birou nu răspunse nimeni, așa că se putea întoarce. Mașina lui era parcată pe aleea casei, la vedere. Lăsă o lumină în bucătărie, o veioză aprinsă în dormitorul lui de la etaj și una în salon. Televizorul asigura un zgomot discret de fundal, în cazul în care cineva ar fi tras cu urechea. Nu avea nimeni nici un motiv să-i supravegheze casa, atîta timp cît cel care o urmărea pe Daisy nu știa de legătura lor, însă nu-și putea asuma nici un risc.

Cînd se întunecă, strecură în buzunare cîteva lucruri de care considera că va avea nevoie. Îmbrăcat cu o pereche de blugi, cu un tricou negru și cu o altă șapcă pe cap ieși din casă pe ușa din spate și se duse la secția de poliție. La ora aceea, toată lumea se retrăgea în casă pentru a cina și a se instala apoi în fața televizorului. Se mai auzeau rîsetele ascuțite ale unor puști care alergau după licurici, dar pe o altă stradă. Cine știe, poate că unii vecini mai stăteau pe verandă, bucurîndu-se de aerul plăcut al serii, însă Jack nu credea că cineva l-ar putea recunoaște.

Sergentul de la poartă, Scott Wylie, îl privi uimit, cînd Jack intră pe ușă. Era o noapte liniștită, toți plecaseră, așa că Wylie nici măcar nu încercă să ascundă revista de pescuit pe care o frunzărea. Jack pornise de jos și știa ce înseamnă munca de rutină așa că nu se mînia niciodată pe oamenii lui pentru că citeau.

– Şefu'! S-a întîmplat ceva?

Jack surîse.

– M-am gîndit să-mi petrec noaptea aici, să văd la ce oră apare Eva Fay mîine dimineaţă.

Sergentul pufni în rîs.

– Mult noroc. Dar să ştiţi că are un al şaselea simţ cînd e vorba de treburi din acestea; nu m-ar mira să sune.

– O să fiu la mine în birou, mai am ceva de pus la punct. Trebuia să mă ocup mîine de asta, dar a apărut altceva.

– Bine.

Wylie se întoarse la revista lui, iar Jack se duse în partea cealaltă a clădirii, unde se aflau birourile. Departamentul de poliţie, construit în formă de L, avea două etaje. Birourile se aflau pe latura mică a clădirii, cu ferestrele spre stradă, în vreme ce vestiarele şi duşurile ofiţerilor, ca şi registratura, probatoriul şi încăperea pentru interogatorii se găseau la primul etaj al laturii mari; etajul al doilea era rezervat celulelor.

Biroul lui Jack se afla tot la etajul al doilea, cu vedere spre stradă. El intră, aprinse lampa de pe birou, împrăştie cîteva hîrtii ca să pară că are într-adevăr de lucru – pentru eventualitatea în care ar fi urcat cineva, apoi scoase o cheie din birou şi coborî pe furiş la subsol, unde se afla un tunel care unea departamentul de poliţie cu primăria. Prin tunelul acesta erau duşi prizonierii de la închisoare la tribunal pentru a fi judecaţi; amîndouă intrările erau încuiate. Jack avea o cheie, aşa cum avusese şi administratorul primăriei, pînă cînd se descoperise că omul îşi aducea pe acolo prietenele.

Jack descuie uşa dinspre departamentul de poliţie, intră în tunel şi o încuie în urma lui. Era întuneric beznă, însă Jack îşi adusese cu el o lanternă nu mai mare decît un stilou, dar foarte puternică. Descuie uşa de la capătul celălalt al tunelului şi o lăsă deschisă, deoarece după ora cinci după-

amiază în primărie nu mai rămînea nimeni. Subsolul era cufundat în tăcere şi în întuneric, întocmai cum trebuia să fie.

Jack urcă scările; uşa din capul acestora nu avea încuietoare. O deschise încet, ascultă cu luare-aminte, apoi cercetă încăperea. Era pustie.

Mult mai liniştit acum, deschise uşa de la departamentul de apă – primăria trebuia să-şi schimbe încuietorile, pentru că lui nu-i trebuiră mai mult de cîteva secunde ca să intre – şi deschise computerul. Sistemul nu era parolat, nefiind conectat la Internet. Dădu click pe *Programe*, găsi dosarul cu *Facturi* şi-l deschise. Mare noroc cu oamenii aceştia atît de ordonaţi! Totul era ca la carte. Găsi imediat numele lui Daisy, dădu click pe el, schimbă adresa ei cu a lui, salvă schimbarea şi închise dosarul. Bingo!

După ce termină, ieşi din sistemul de operare şi închise computerul, încuie uşa în urma lui, apoi urcă spre biroul primarului. Nu ştia ce caută, dar dorea neapărat să arunce o privire.

La fel ca şi în biroul lui, în cel al primarului se putea intra pe două căi: prin biroul lui Nadine sau printr-o uşă secretă, nemarcată, aflată ceva mai departe, pe hol. Încuietorile erau ceva mai bune decît cele de la uşa departamentului de apă.

Jack hotărî să intre pe uşa lui Nadine, sperînd că secretara va crede că uitase să o încuie. Scoase din buzunar tot felul de instrumente cu vîrfuri ascuţite, luă lanterna între dinţi, se ghemui şi începu să lucreze. Nu-şi pierduse îndemînarea, cu toate că de cînd se mutase în Hillsboro nu mai fusese nevoit să-şi exerseze deprinderile. Cînd cineva îl întreba despre instrucţia ca membru SWAT, sau despre misiunile sale, nimeni nu se arăta interesat de ce mai ştia să facă. El minimaliza întotdeauna partea periculoasă a

misiunilor – la naiba, doar nu era Rambo, nici unul dintre ei nu era, cu toate că unii aveau tendința să-i caracterizeze așa. În ce-l privea, păstra sub tăcere unele aspecte ale instrucției sale, considerînd că e bine să ții cîte ceva numai pentru tine.

În mai puțin de un minut încuietoarea cedă. Oamenii obișnuiți ar fi îngrijorați dacă ar vedea cît de ușor se pot deschide ușile încuiate; majoritatea își închipuiau că e suficient să răsucească cheia în broască pentru a se afla în siguranță. Din nefericire, singurii oameni de care se păzeau în felul acesta erau cei care oricum respectau legea și ușile încuiate. Un tîlhar era gata să spargă o fereastră, sau să scoată ușa din balamale; Jack știa, de asemenea, că erau în stare să se strecoare prin subsoluri deoarece nu o dată găsise găuri în podele. Sistemele de alarmă și gratiile erau utile, însă dacă cineva voia să pătrundă înăuntru, găsea o cale.

Ca dovadă, el dădea acum buzna în biroul primarului. Surîzînd mulțumit, Jack se strecură în biroul lui Nadine, cu lanterna orientată spre podea pentru ca raza ei să nu se reflecte în fereastră. Încercă ușa de la biroul primarului. Nu era încuiată. Asta însemna fie că Temple nu avea nimic de ascuns, fie că era teribil de neglijent, sau că se asigurase că nu se găsea în biroul lui nimic care ar putea să-l compromită. Jack spera să fie valabilă prima supoziție, cu toate că era gata să parieze pe a treia.

Lucra repede, dar sistematic. Se uită în coșul de gunoi unde găsi o bucată de hîrtie cu numărul mașinii lui Daisy. Netezi bucata de hîrtie, o foaie dintr-un carnețel, pe care era imprimat numele primarului, același carnețel care se afla acum pe birou. Asta însemna că primarul se afla acolo cînd cineva îl sunase pentru a-i cere să verifice numărul de înmatriculare.

Aruncă o privire pe birou, dar nu mai găsi nimic. Apoi inspectă în fugă încăperea; nu exista un fişier. Dosarele se aflau în biroul lui Nadine. Îi atraseră atenţia cele două telefoane de pe biroul lui Temple. Unul era de serviciu, şi avea alături o listă cu numere interurbane. Celălalt trebuie să fi fost unul privat, la care Temple să poată primi apeluri fără ştirea lui Nadine.

Şansele de izbîndă erau mici, însă Jack scoase din buzunar un reportofon minuscul, apăsă pe butonul *reluare* al telefonului privat, după care lipi reportofonul de receptor şi înregistră tonurile. Avea un amic care dacă asculta tonurile îi putea spune ce număr fusese format. Apoi apăsă *69 şi însemnă numărul pe care i-l furniză computerul. Nu era din oraş, ceea ce însemna că ultimul apel primit de Temple nu fusese de la soţia lui, dornică să afle dacă va ajunge la cină. Jack mai rupse cîteva pagini din carneţelul de pe birou, ca să nu lase nici un indiciu al trecerii lui pe acolo, le mototoli şi le aruncă în coş. Gunoiul avea să fie aruncat înainte ca Nolan să vină la serviciu şi oricum el nu s-ar fi uitat în coş, ştiind că n-ar găsi nimic interesant în afară de numărul lui Daisy, pe care Jack îl aruncase la loc.

Mai mult de-atît nu putea face în seara aceea. Scoase o batistă şi şterse toate suprafeţele pe care le atinsese, după care ieşi prin biroul lui Nadine. Reveni prin tunelul de la subsol în biroul lui, aşeză la loc hîrtiile pe care le împrăştiase, astfel încît Eva Fay să nu-şi dea seama că fusese acolo în lipsa ei. Apoi stinse lumina şi încuie uşa.

Ieşi prin spate. În secţia de poliţie era animaţie. Un ofiţer adusese un şofer beat, un uriaş care pe cît era de înalt, pe atît era de gras. Cînd intră Jack pe uşă, sergentul Wylie şi celălalt ofiţer întoarseră capetele spre el, iar beţivul îşi zise că aceasta era şansa lui ca să scape. Îl izbi cu umărul pe

unul dintre ofițeri, apoi se repezi cu capul spre stomacul lui Wylie.

Trecuse ceva vreme de cînd Jack nu se mai confruntase cu o încăierare adevărată. Dînd un chiot de bucurie, se aruncă şi el în vîltoarea luptei. Reuşiră cu greu să-l imobilizeze pe uriaş. Bine că-i prinseseră mîinile în cătuşe, altfel ar fi rănit pe careva. După ce îl legară fedeleş, sergentul Wylie îşi palpă coastele şi sări ca ars.

– S-a rupt ceva? îl întrebă Jack, ştergîndu-şi sîngele de la nas.

– Nu cred.

Îşi apăsă din nou coastele şi tresări.

– Mergi şi verifică. Rămîn eu aici.

Ofițerul, Enoch Stanfield, avea o buză spartă şi un ochi care începuse să i se umfle. Încă tremura de încordare cînd îşi înmuie batista în apă rece, pentru a-şi pune o compresă pe ochi.

– Doamne, ce mult îmi place slujba asta, spuse el cu glas stins. Nicăieri altundeva n-aş avea prilejul să mă bat în fiecare zi.

Apoi se uită la Jack.

– Se pare că şi dumneata te-ai distrat pe cinste!

Jack se uită la beţivul uriaş care adormise imediat ce-l legaseră. Sforăia de se cutremura clădirea.

– Pentru zile ca asta trăiesc.

Jack se simți brusc epuizat, dar nu tremura ca Stanfield.

A fost nevoie să mai vină un ofițer ca să-i ajute să-l care pe beţiv într-una dintre celule. Chemă şi un medic ca să fie sigur că omul nu păţise nimic şi nici nu intrase în comă alcoolică. Medicul confirmă că era doar beat mort. Stanfield primi o pungă cu gheață pentru ochi şi i se cusu buza. Lui Jack mîna stîngă începuse să i se umfle. Nu-şi amintea cum anume se rănise, dar era un lucru firesc într-o încăierare: te

arunci, şi abia apoi vezi care sînt urmările. Se făcuse aproape zece şi jumătate. Ofiţerii din schimbul trei sosiră să înceapă serviciul; cei din schimbul doi erau încă acolo, cu excepţia lui Wylie. O parte dintre cei din schimbul de dimineaţă se grăbiseră să vină să vadă despre ce era vorba, cînd aflaseră de încăierare. La urma urmelor, nu se întîmpla în fiecare zi ca şeful poliţiei să se implice în conflictul cu un beţiv turbulent.

– Este imposibil ca Eva Fay să nu afle despre asta, zise Jack şi ceilalţi izbucniră în rîs.

– O să facă scandal cînd o să afle că ai fost aici în lipsa ei, îl luă peste picior ofiţerul Marham, un veteran care lucra de mai bine de douăzeci de ani în poliţie.

Jack îşi dădu seama că oamenii se amuzau teribil. Era prima oară cînd ofiţerii de rînd îşi vedeau şeful implicîndu-se într-o bătaie, primind la rîndul lui lovituri. Pînă acum fuseseră reţinuţi şi nu doar din cauza diferenţei de grad, ci şi pentru că el venea din altă parte, nu era localnic. Lupta comună cu un beţiv cît muntele îi determina să-l privească, în sfîrşit, ca pe unul de-al lor, ca pe un poliţist oarecare.

Jack plecă acasă pe jos. Ar fi putut să ceară unuia dintre băieţi să-l ia cu maşina, dar ar fi fost obligat să dea o explicaţie pentru faptul că venise pe jos, şi nu voia s-o facă.

Casa era aşa cum o lăsase. Toate păreau la locul lor. Merse direct la telefon şi sună la informaţii, ca să verifice dacă se poate obţine numărul telefonului privat al primarului. Nu exista pe lista de informaţii, ceea ce nu-l miră. Îl sună apoi pe Todd Lawrence care răspunse abia după al treilea apel, mormăind un „Alo" somnoros.

– Am schimbat adresa, îi spuse Jack. Am obţinut ultimul număr de la care a fost sunat primarul pe telefonul privat şi tonurile ultimului număr pe care l-a format el.

– Ai fost un băiat tare ocupat, zise Todd, un pic mai înviorat.

– Asta înseamnă că trebuie să verificăm două numere. Crezi că poți să afli numărul privat al primarului şi să decodezi înregistrările?

– Şi? Păi tu îmi ceri să-ți aflu trei numere de pe o înregistrare.

Întocmai.

– La ce altceva sînt buni prietenii federali?

– Din cauza ta s-ar putea ca prietenul tău federal să fie concediat.

– Eu zic că prietenul meu federal îi datorează asta lui Daisy.

Todd oftă.

– Ai dreptate. Bine. Să văd ce pot face. Cred că o să iau legătura cu nişte cunoştințe. Dar totul rămîne neoficial.

Apoi Jack o sună pe Daisy, deşi ceasul de la mîna lui arăta că era trecut de unsprezece. Probabil că ea se culcase pe la zece fix, însă după cîte făcuse de dragul ei, considera că i se cuvenea măcar un dialog scurt.

– Alo?

Nu părea adormită, ci mai degrabă obosită.

– Eşti deja în pat?

– Încă nu. A fost o seară... plină.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

Jack deveni brusc îngrijorat.

– Nu pot să mă întorc nici o secundă cu spatele la el, altfel se repede la ceva şi sfîşie.

– *El?*

– Cîinele.

Cîinele! Jack răsuflă uşurat.

– Înseamnă că nu e bine dresat.

– Nimeni nu s-a ocupat de asta. Criminalule, nu! Las-o jos! Trebuie să închid, zise ea.

– Vin imediat, o anunță Jack chiar înainte ca ea să închidă. Nu știa dacă îl auzise sau nu, dar nu-i păsa. Își luă cheile, stinse luminile și ieși.

Daisy era epuizată. La trei după-masă o sunase mama ei:

– Jo și cu mine o să-l ducem pe cățel acasă la tine. Curtea este îngrădită și are unde să alerge. O să stăm acolo cu el pînă cînd ajungi tu.

– O, Doamne, ce a făcut?

– Dar ce n-a făcut, drăcușorul ăsta!? Am alergat de ne-am dat sufletul ca să ne putem ține după el. O să-ți povestesc cînd ne vedem.

La cinci și zece, cînd ajunse acasă, cele două femei moțăiau în salon, iar cățelușul dormea la picioarele mamei ei. Era adorabil. Stătea pe burtă, cu picioarele din spate întinse înapoi, de parcă era o blană de urs în miniatură.

– Bună, drăgălașule, îl alintă ea cu glas dulce.

Cățelul ridică somnoros o pleoapă, apoi încercă să dea din codiță, dar adormi imediat.

Mătușa Jo se ridică în picioare.

– Slavă Domnului că ai venit. Îți urez mult noroc; vei avea nevoie cu diavolul ăsta mic. Hai, Evelyn, să plecăm cît stă potolit.

Evelyn se ridică, uitîndu-se cu părere de rău la cățelușul de la picioarele ei.

– Am sunat-o și pe Miley Park și am întrebat-o dacă este ceva în neregulă cu el. S-a mulțumit să rîdă și mi-a zis că este entuziasmat să se vadă dintr-o dată într-un loc nou și că toți cîinii din rasa aceasta dau bătăi de cap pînă pe la patru luni. Ce-i drept, cînd doarme se potolește.

– Are două viteze, completă mătușa Jo. Fie aleargă în neștire, fie stă și doarme. Hai, Evelyn.

– Cred că ar fi bine să mergem la Wal-Mart şi să-i cumpărăm un țarc pentru copii. În felul acesta l-am putea ține într-un singur loc. Vrei să-ți luăm şi ție unul?

– Cumpărăm tot ce au în stoc, zise mătuşa Jo. Evelyn, hai o dată.

– Chiar atît de rău este? întrebă Daisy mirată.

Cum stătea el acolo moțăind, părea un îngeraş.

– Nu face răutăți, zise mama ei, dar are nevoie să iasă afară din două în două ore. Să ştii că a făcut pipi pe perniţele cumpărate...

– Asta cînd nu le-a ros făcîndu-le franjuri, o întrerupse mătuşa Jo. Să mergem, Evelyn.

– Îi plac jucăriile pufoase...

– Îi place orice, inclusiv castronelul pentru apă. Evelyn, dacă nu vii acum, să ştii că plec fără tine. Se poate trezi din clipă-n clipă.

Cățeluşul îşi înalță leneş căpşorul şi căscă, scoțîndu-şi afară limbuța roz. Cele două femei se repeziră să-şi ia poşetele şi ieşiră vijelios pe uşă. Daisy îşi puse mîinile în şolduri şi se uită la ghemotocul de blană.

– Ia spune, stimabile, ce-ai făcut?

Cățeluşul se întoarse pe spate şi se întinse. Daisy nu putu să reziste ispitei şi se aplecă să-l mîngîie pe pîntece, gest pe care năzdrăvanul îl interpretă ca pe o invitație de a o linge cu limbuța lui roz. Daisy îl luă în brațe şi-l dezmierdă, înduioşată de căldura trupuşorului ascuns sub buclele de blană. O împingea încet cu lăbuțele lui moi, foindu-se şi cerîndu-i să-l lase jos. Daisy îi dădu drumul pe podea, şi poznaşul o zbughi spre bucătărie ca să bea apă. Lipăi lacom, după care sări cu picioarele din față în castron, împroşcînd cu apă în jur.

Daisy veni cu spălătorul ca să curețe, ceea ce lui i se păru a fi un joc grozav, pentru că se tot repezea să-l apuce.

Îi dădu să mănînce şi apoi îl scoase afară ca să-şi facă nevoile. Cățelul se repezi la un tufiş. Îngrijorată că frunzele ar putea să-i facă rău la stomac, Daisy îl duse mai departe şi cu ajutorul unui furtun începu să umple cădița pe care i-o cumpărase. Fiind prea mic nu reuşea să se cățere singur pe margine, aşa că îl ajută să alunece în apă. Îl supraveghe pînă cînd se udă şi o udă şi pe ea amuzîndu-se de giumbuşlucurile lui. Apoi îl scoase din cădiță, îl înfăşură într-un prosop şi-l duse în casă, nădăjduind că-l va fura somnul, ca să poată şi ea să mănînce.

Nici pomeneală. Cățelul sări din nou cu lăbuțele în castronul cu apă. În timp ce Daisy se străduia să curețe, el se repezi la spălător. Apoi apucă prosopul de bucătărie şi începu să alerge. Cînd intră sub pat, Daisy îl prinse şi-l scoase afară. Încercările ei de a-i lua prosopul îl făcură să creadă că este nerăbdătoare să se joace şi începu să tragă cu toată puterea, scîncind ca un bebeluş şi tremurînd din tot trupul din pricina efortului.

Daisy îi distrase atenția cu o rățuşcă din pluş. Cățelul aruncă rața cît colo, se repezi şi sări pe ea, după care izbuti să o vîre sub canapea. Nereuşind s-o mai scoată de acolo începu să latre pînă cînd Daisy îngenunche şi o recuperă. Cățelul o băgă la loc şi începu să latre.

Daisy încercă să-l ademenească cu o jucărie de cauciuc şi, preț de vreo zece minute, reuşi. Cățelul se întinse pe podea şi, ținînd jucăria între lăbuțele din față, începu să o roadă. Daisy profită de prilej ca să se schimbe şi intră în bucătărie să-şi pregătească un sandvici. Brusc, din salon se auzi un zgomot surd, ca şi cînd s-ar fi spart ceva, şi ea dădu fuga, desculță. Cățelul reuşise să înhațe telecomanda televizorului de pe măsuță şi se căznea să distrugă noua pradă. Daisy luă telecomanda şi o aşeză într-un loc sigur.

Atras de unghiile roşii ale degetelor ei de la picioare, cățelul se repezi la ele. Daisy se aplecă şi căută să-l îndepărteze, însă drăcuşorul încercă să-i prindă un deget între dinți. Uimită, ea îşi trase mîna înapoi şi simți cum dinţişorii ascuțiți o zgîrie. *Durere.* Daisy îl lăsă să-i apuce mîna şi cățeluşul începu să molfăie fiecare deget; după ce îşi satisfăcu şi această curiozitate, îi dădu drumul. Apoi mai trase o tură prin încăpere. Brusc, se trînti pe burtă şi, oftînd ca un om ostenit, închise ochii. În sfîrşit adormise.

– Cred că a fost o zi plină pentru tine, puştiule, şopti Daisy. Oare ți-o fi dor de mama ta, de frații şi de surorile tale? Mereu ai avut cu cine să te joci, nu-i aşa? Şi acum te-ai trezit dintr-o dată singur.

Se făcuse şapte fără un sfert şi Daisy era moartă de foame. Termină de făcut sandviciul şi îl mîncă, supraveghind cățelul. Era atît de drăgălaş cînd dormea, însă ştia că o dată trezit cu greu mai putea fi potolit.

Daisy se duse la duş, dar lăsă uşa de la baie deschisă. Se dezbrăcă, lăsîndu-şi hainele să cadă pe pardoseală, şi intră în cadă. Tocmai se săpunise bine cînd auzi un zgomot dubios. Dădu la o parte perdeaua şi apucă să vadă un cocoloş de blană care tocmai o zbughea în salon cu lenjeria ei intimă în dinți.

Daisy ieşi din cadă şi o porni în urmărirea infractorului. Nesuferitul reuşise să se strecoare în spatele canapelei, împreună cu prada capturată. Daisy trase canapeaua de lîngă perete şi reuşi să-şi recupereze lenjeria. Bineînțeles, aceasta era ruptă. Vinovatul dădea încîntat din coadă.

– Drăcuşor ce eşti! îi spuse ea, ridicîndu-l în brațe. Îl luă cu ea în baie, închise uşa ca să nu poată ieşi, îşi aşeză hainele pe capacul scaunului de toaletă şi se întoarse sub duş. Cățelul începu să latre şi se ridică pe picioarele de dinapoi, căznindu-se să intre şi el în cadă.

Episodul cu prosopul o determină să fie prudentă; în loc să iasă pe rogojină ca să se şteargă, Daisy rămase în cadă. Cățelul se uita la prosop cu ochi pofticioşi. Avea o mutrişoară nostimă, ținea botul deschis de parcă ar fi zîmbit. Ochii îi erau conturați cu negru, de parcă cineva se amuzase şi-l fardase; genele lungi, galbene şi blănița deschisă la culoare îi dădeau un aer exotic. Era atît de curios şi entuziasmat de tot ce îl înconjura, încît dădea tot timpul din coadă.

– În fond, eşti tu un drăcuşor fără pereche, zise Daisy, dar eşti drăcuşorul *meu*, şi mi-ai fost drag de cum te-ai aşezat în poala mea.

Auzindu-i glasul şi simțind tonul de alint, cățelul începu să dea şi mai tare din coadă.

– Trebuie să-ți găsesc un nume potrivit, ceva care să exprime duritate, virilitate. Ştii, tu trebuie să mă aperi. Nu cred că hoții s-ar speria dacă aş striga: „la-l, Pufosule!" Am dreptate? Dar *Brutus* cum ți se pare?

Cățeluşul căscă.

– Ai dreptate. În nici un caz nu poți fi un *Brutus*. Eşti prea drăgălaş. Dar *Demon?*

După ce-l privi preț de cîteva clipe, renunță şi la acest nume.

– Nu, nu-mi place, pentru că ştiu cît de cuminte vei fi cînd te vei face mare.

Tot restul serii se străduí să-i aleagă un nume: ezită între Conan, Duke, King, Rambo, Rocky, Samson, Thor, Lupu. Nici unul nu era potrivit. Nici unul nu se potrivea cu drăgălăşenia lui.

Nu-i mai puse apă în castronel, ca să n-o mai verse pe podeaua din bucătărie. Cînd îl văzu apropiindu-se de castron, Daisy îi turnă puțină apă şi după ce o lipăi îi mai turnă, pînă cînd se sătură.

Daisy constată că este deosebit de inteligent: i-au fost de-ajuns o după-amiază şi o seară ca să priceapă că ori de cîte ori avea nevoie afară, trebuia să se ducă la uşa din spate. În cele din urmă, începu să dea semne de oboseală şi Daisy îl duse la culcuşul pe care i-l pregătise în dormitor, pentru ca drăgălaşul să nu fie singur şi să nu plîngă în timpul nopţii. Închise uşa camerei ca să nu poată ieşi peste noapte, îi aşeză rața din pluş în culcuş şi se întinse şi ea în pat, sfîrşită de oboseală. Stinse veioza sperînd să adoarmă, însă imediat cățeluşul începu să scîncească.

După vreun sfert de oră, Daisy se înduplecă şi-l luă în pat. Bucuros nevoie mare, cățelul începu să sară, să tragă de aşternut şi să o gîdile pe obraji cu limbuța lui moale. Abia reuşise să-l potolească cînd sună telefonul. Era Jack. În timp ce vorbea cu el, cățeluşul descoperi halatul pe care Daisy îl îngrămădise la picioarele patului şi începu să tragă înverşunat de o mînecă.

– Criminalule, nu! îi strigă ea. Las-o jos! Trebuie să închid.

Şi chiar închise, întinzîndu-se repede şi prinzîndu-l înainte de a cădea din pat.

Nu trecură cinci minute şi se auzi soneria de la uşă. Oftînd epuizată, Daisy se dădu jos din pat, îl luă în brațe pe năzdrăvan şi se duse să deschidă. Se uită în fugă pe vizor şi-l văzu pe Jack aşteptînd nerăbdător pe verandă. Daisy aprinse lumina, descuie cu o mînă uşa şi-i deschise.

Jack făcu un pas înăuntru şi rămase încremenit, cu ochii la vietatea din brațele ei.

– Dar ăsta-i un cățel, spuse el, uimit. Ea îi spusese că are un cîine.

– Zău! exclamă ea, prefăcîndu-se mirată. Să ştii că m-a mințit cucoana!

– Este doar un pui!

Daisy strînse puiul la piept şi-l mîngîie.

– Şi?

Cu mişcări lente, Jack închise uşa, o încuie, apoi lovi ritmic cu capul tocul uşii.

– Dar ce nu-ţi convine la căţeluşul meu? întrebă Daisy.

– Ideea era să-ţi cumperi un cîine care să te apere.

– O să crească, îl lămuri ea. Ia uită-te ce lăbuţe mari are. O să se facă un uriaş.

– Tot un cîine de vînătoare o să rămînă.

– Şi care e problema? După părerea mea, este un cîine foarte frumos.

– Aşa-i. E grozav. Dar cîinii din rasa asta sînt atît de prietenoşi, încît nu-ţi asigură nici un fel de protecţie. După părerea lor toţi oamenii le sînt prieteni şi rostul acestora pe pămînt este să-i mîngîie pe ei. S-ar putea să latre ca să te anunţe că a venit cineva, dar asta e tot.

– Nici nu-mi trebuie mai mult. Este numai bun pentru mine, zise ea şi îl sărută pe creştet. Căţelul începu să se foiască, încercînd să sară din braţele ei, ca să-l poată cerceta pe noul venit.

Oftînd neputincios, Jack îl luă pe mititel în mîinile lui mari şi, cum era de aşteptat, căţeluşul începu să lingă peste tot unde găsea piele dezgolită.

– Care va să zică îl cheamă *Criminalul?*

– Nu, am încercat mai multe nume, dar nu i se potriveşte nici unul.

– Dacă te-ai gîndit la nume de dulăi, bineînţeles că nu i se potrivesc. Cîinilor ăstora li se dau nume ca *Norocosul* sau *Pufosul.*

Îl ridică pînă la nivelul ochilor lui şi-l privi cu atenţie.

– Dar dacă i-ai spune *Midas?* Sau *Riley?* Sau...

– Midas! exclamă Daisy uitîndu-se la Jack cu ochi scînteietori.

Îl înlănțui cu brațele şi se ridică pe vîrfuri încercînd să-l sărute, dar Midas se dovedi mai rapid şi o linse chiar pe gură. Daisy îşi şterse buzele şi-i zise:

– Îți mulțumesc, drăgălaşule, dar dumnealui sărută mult mai bine decît tine.

– Eşti o drăguță, îi zise Jack şi-l ținu pe Midas la distanță, ca să o poată săruta.

Sărutul deveni tot mai profund. Senzația de topire lăuntrică apăru din nou.

– Te deranjează dacă rămîn peste noapte aici? şopti el, coborînd cu săruturile pe gîtul ei.

– Mi-ar plăcea la nebunie, zise Daisy, scăpînd un căscat pe care nu şi-l putuse stăpîni.

Jack pufni în rîs.

– Mincinoaso. Eşti frîntă.

Daisy roşi.

– Am avut o zi plină ieri. Şi noaptea trecută a fost plină.

Apoi se uită la Midas.

– Ca să nu mai spun de seara asta. Nu pot să-l scap nici o clipă din priviri.

– Dar dacă rămîn şi dormim, fără să facem nimic altceva?

Daisy îl privi clipind uluită.

– De ce-ai vrea să faci asta?

– Ca să fiu sigur că nu pățeşti nimic.

– Cred că exagerezi cu grija pentru siguranța mea.

– S-ar putea, dar există posibilitatea să am eu dreptate. Azi primarul mi-a cerut să verific un număr de înmatriculare; susținea că ar fi văzut maşina respectivă pe peluza din fața cabinetului doctorului Bennett. Ghici al cui era numărul?

– Al cui?

– Al tău.

– Al meu! exclamă ea indignată. În viața mea nu am parcat pe peluza cuiva!

Jack zîmbi şi-l puse pe Midas jos.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Ai idee de ce-ar vrea primarul să-ți verific numărul de înmatriculare?

Daisy neagă dînd încet din cap.

– Dacă ți-ar fi văzut maşina, ar fi ştiut că era a ta, ceea ce înseamnă că altcineva i-a cerut să verifice. Asta mă îngrijorează. Din fericire, te-ai mutat, şi adresa ta nu este aceeaşi cu adresa la care este înregistrată maşina.

– Dumnezeule, am uitat cu desăvîrşire de chestia asta! O să merg la tribunal şi...

– Ba nu, n-ai să faci asta, o întrerupse Jack, pînă nu aflu eu despre ce e vorba.

– Dar de ce nu-l întrebi pe Temple?

– Pentru că toată povestea asta mă nelinişteşte. Pînă cînd nu mă asigur eu că nu se întîmplă nimic suspect, nu vreau să dai adresa ta nimănui. Să ceri şi familiei să păstreze secretul acesta.

– Dar dacă cineva vrea să afle unde locuiesc, nu trebuie decît să mă urmărească de la bibliotecă pînă acasă...

– De azi înainte o să mă ocup eu de asta. O să te conduc acasă şi o să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni.

Daisy îl privi şi încordarea pe care o citi pe chipul lui o făcu să-şi dea seama că omul era cu adevărat îngrijorat. Pentru prima dată simți un fior rece pe şira spinării. Jack era cu adevărat îngrijorat şi asta o sperie.

Midas dădu fuga în bucătărie şi sări în castron, împrăştiind apa în jur.

– Ia tu cățelul şi ieşi cu el în curtea din spate pînă şterg eu apa de pe jos, îl rugă ea, sfîrşită de oboseală. După aceea ne culcăm.

– Cu el?

– E un pui. Doar nu vrei să-l auzi toată noaptea plîngînd!

– Mai bine să plîngă el decît eu, mormăi Jack, dar se supuse şi-l luă pe Midas afară.

După cinci minute se întoarse cu cățeluşul adormit.

– Am impresia că adoarme în mijlocul activității, oricare ar fi aceea, bodogăni el.

Daisy oftă.

– Dacă aşa stau lucrurile, o să-l las să doarmă unde pofteşte. Apropo, trebuie să-l scoatem afară din două-n două ore.

– Cum? se miră Jack, nevenindu-i să creadă.

– Ți-am spus doar, e ca un copil. Iar copiii nu se pot ține.

– Îmi imaginez ce noapte grozavă ne aşteaptă.

19

Glenn Sykes nu reuşise încă să-şi dea seama dacă blonda locuia la adresa pe care i-o dăduse Nolan. Veniseră, ce-i drept, două femei mai în vîrstă, apoi plecaseră, dar de blondă – nici urmă. În plus, într-un cartier ca acela îi era greu să stea la pîndă fără să fie remarcat, pentru că bătrînii şedeau afară, pe verandă, şi se uitau la toată lumea care trecea. Luă cartea de telefon şi căută abonații cu numele *Minor*. Era doar unul şi avea aceeaşi adresă pe care i-o dăduse primarul, ceea ce însemna că blonda locuia, negreşit, acolo. Poate că plecase într-o călătorie de afaceri. Sykes se surprinse îngrijorat şi în acelaşi timp uşurat: răsufla uşurat pentru că era limpede că femeia nu le dăduse importanță, şi era îngrijorat pentru că la ştiri se anunțase

descoperirea unui cadavru în pădure. Descoperirea fusese făcută de un vînător – mereu se băgau ăştia unde nu trebuia. Dacă ziarul va publica o fotografie a lui Mitchell, cucoana blondă ar putea să-şi amintească că-l văzuse sîmbătă noapte.

Primarul părea că intrase în panică, ceea ce spori şi mai mult îngrijorarea lui Sykes. După părerea lui totul putea fi ţinut sub control cu condiţia ca nimeni să nu se piardă cu firea. Din acest motiv nu-i venea să-l sune pe Nolan şi să-i spună că blonda încă nu apăruse. Nu voia să-l tulbure şi mai tare pe primar, dar nici să lase întreaga situaţie să lîncezească. Trebuia să o găsească pe femeia aceea şi să-şi ducă misiunea pînă la capăt, pentru ca posibilul martor ocular să nu mai existe şi primarul să se liniştească. Urma să primească încă un transport de fete, de data asta nişte rusoaice, iar Sykes voia să pună totul la punct înainte de sosirea lor. De data asta aveau să cîştige bine; una dintre fete avea doar treisprezece ani şi era frumoasă ca o prinţesă.

În seara aceea trecu de mai multe ori cu maşina prin faţa casei Minor. Se lăsase întunericul, şi era puţin probabil să fie remarcat. Fordul bej însă nu apăruse. În cele din urmă, îi trecu prin minte să meargă la Buffalo Club. Puicuţa avea chef să se distreze, nu să stea acasă cu două bătrîne. Convins că o va găsi la club, Sykes porni către Madison County. Ajuns în parcare verifică maşinile, dar Fordul bej nu se afla acolo. Lunea venea mai puţină lume decît la sfîrşit de săptămînă, aşa că l-ar fi remarcat imediat. Poate că agăţase vreun individ, sau se dusese la alt club. Cel mai bun lucru era să-i supravegheze locul de muncă. Era uşor de aflat unde lucra, într-un oraş atît de mic ca Hillsboro. La naiba, poate că primarul chiar o cunoştea. Gîndindu-se mai

bine, îşi dădu seama că Nolan avusese un ton ciudat, de parcă era mîhnit cînd îl sunase şi-i dăduse numele şi adresa ei; poate că o cunoştea şi avea mustrări de conştiinţă.

Nu avea rost să o mai caute. Era sigur că o va găsi a doua zi. Chiar se gîndi să meargă acasă şi să tragă un pui zdravăn de somn, şi dimineaţa să-l sune pe primar. Presupunea că omul o cunoaşte şi ştie unde lucrează. Blonda părea o femeie stilată şi, cine ştie, poate că primarul o plăcea. Sykes renunţă la idee. Primarul devenise deja nervos. Se va ocupa mîine de toate aceste probleme. Marţea se anunţa a fi o zi plină.

Daisy şi Jack ieşiră pe rînd afară cu Midas. Disciplinat ca un soldăţel, căţeluşul făcea mereu ceea ce se cuvenea. Din păcate, după ce îl aduceau înăuntru, credea că e vremea de joacă şi mai trecea o jumătate de oră pînă se cuibărea în pat şi adormea.

– Parcă am avea un nou-născut, zise Jack, a doua zi dimineaţă la ora şapte, stînd la masa din bucătărie şi sorbind din a doua cană cu cafea.

Era nebărbierit şi avea ochii încercănaţi. Daisy n-avea barbă, însă cearcănele ei erau la fel de evidente. Se uită la Midas care se trîntise pe spate şi stătea cu lăbuţele ridicate şi cu rata din pluş în gură.

– Numai că după nou-născuţi nu trebuie să alergi, zise Daisy. Stau unde îi pui.

– O să-i aduc o minge. Va alerga după ea, va obosi şi va dormi mai mult – şi mai des.

În ciuda oboselii, Daisy surîse. Era drăguţ din partea lui să-i cumpere o jucărie căţeluşului ei! Noaptea care trecuse Jack se dovedise un om tare de treabă; la urma urmei *el* se oferise să rămînă. I-ar fi plăcut la nebunie să facă dragoste

cu el; chiar şi numai faptul că dormiseră împreună fusese... minunat. Reuşiseră să se îmbrăţişeze şi să se mîngîie puţin, deşi Midas se întinsese între ei de parcă acolo ar fi fost locul lui.

– De vreme ce ţi-ai luat un căţel prietenos în locul unui cîine de pază, zise Jack, arătînd spre Midas, te rog să fii foarte atentă şi să ai grijă pînă cînd mă conving că nu este nimic suspect în chestiunea asta cu numărul de înmatriculare. Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le verific. Pînă atunci, *eu* o să te duc şi o să te aduc de la bibliotecă, iar noaptea o să stau aici.

– Bine, răspunse Daisy uşor surprinsă.

Jack părea hotărît să se mute la ea, cel puţin pentru cîteva zile. Dar ceea ce o uimea cu adevărat era faptul că ideea i se părea minunată. Ea hotărîse să-şi caute un soţ, însă gîndul acesta nu o mai entuziasma aşa ca în urmă cu cîteva zile. Bine, dar în urmă cu cîteva zile ea nu avea un amant care în miez de noapte să-i ducă afară căţeluşul în braţele lui puternice pentru ca acesta să-şi facă necesităţile. Numai gîndindu-se la asta simţi cum se topeşte de duioşie.

Poate că Jack nu era genul ei, dar asta n-o mai deranja.

– Diseară se întruneşte consiliul oraşului, continuă el, aşa că o să te aduc pe tine acasă, apoi o să mă duc la mine să fac un duş şi să mă schimb, iar după ce se termină şedinţa o să mă întorc aici.

– Să te aştept cu cina? îl întrebă ea, de parcă erau împreună de o viaţă.

– Nu, eu zic să mănînci. Asta dacă ţi se va da prilejul.

Şi Jack se uită la Midas cu o privire voit încruntată, după care pufni în rîs. Căţeluşul adormise culcat pe spate, cu lăbuţele în sus.

Daisy o sună pe mama ei, întrebîndu-se dacă biata femeie mai putea să stea cu căţelul peste zi.

– O să vin eu acolo, îi zise Evelyn. După părerea mea, curtea aceea îngrădită este nemaipomenită. Vin pe la opt şi jumătate, aşa că o să ai timp suficient să ajungi la serviciu.

O dată pusă la punct şi chestiunea aceasta, Daisy se întrebă cum avea să-i explice ea mamei ei faptul că Jack o conducea la serviciu. Cît despre prezenţa lui acolo... la urma urmelor, avea treizeci şi patru de ani şi nu era datoare să dea explicaţii referitoare la viaţa ei sentimentală.

– Trebuie să pleci, se trezi ea spunîndu-i. O să vină mama.

Jack încerca să-şi ascundă zîmbetul.

– Dacă îmi pregăteşti micul dejun pînă la opt voi pleca. Mă voi duce acasă, să mă bărbieresc şi să mă schimb, după care voi reveni la timp ca să te duc la bibliotecă.

– S-a făcut. Nu durează mult să-ţi pregătesc un castron cu lapte şi cereale.

– Biscuiţi, o rugă el.

Speriată că nu avea timp suficient, Daisy se grăbi să aprindă aragazul.

– Şi ouă cu şuncă.

Oare se putea compara pregătirea unui mic dejun cu ceea ce se străduia Jack să facă pentru ea? Bine că îşi făcuse provizii, deşi nu avea de gînd să gătească pentru ea. Cereale dimineaţa şi un sandvici seara erau suficiente pentru o femeie singură.

Puse şunca în tigaie, o acoperi cu un capac ca să nu sară grăsimea pe maşina ei nouă de gătit, apoi scoase făina, uleiul şi laptele şi începu să amestece aluatul pentru biscuiţi. Jack se uita la ea şi nu-i venea să creadă.

– Credeam că o să-mi dai biscuiţi cumpăraţi.

– Nu mai am.

– Şi te pricepi să-i faci?

– Bineînțeles.

Se opri, scoase noua ei tavă specială pentru biscuiți și o tapetă cu un praf care nu lăsa aluatul să se lipească. Nu întinse aluatul, ci făcu așa cum o învățase mama ei: luă cîte o bucățică din aluat, îi dădu o formă sferică, de minge, apoi îl bătu între palme și îl așeză în tavă.

– Tot așa făcea biscuiții și mătușa Bessie, zise el. Le spunea biscuiți strînși de gît, pentru că nu-i tăia cu o formă specială, ci-i smulgea din aluat.

– Formele speciale sînt pentru mofturoși.

Daisy obișnuia să facă cîțiva biscuiți pentru mama ei și pentru mătușa Jo, însă își închipui că Jack avea să mănînce cel puțin cît ele două la un loc.

Jack se ridică și-și turnă încă o cană cu cafea, luă ziarul de dimineață sosit de la Huntsville și se întoarse la masă. Din cauza lui Midas, Daisy nu avusese vreme să-l răsfoiască, însă avea s-o facă la bibliotecă.

Daisy puse biscuiții în cuptor și se întoarse să ia ouăle din frigider. O fotografie de pe prima pagină a ziarului îi atrase atenția. Bărbatul îi era cunoscut, dar nu-și dădea seama de unde îl știa.

– Cine este? îl întrebă ea pe Jack, făcînd semn spre imaginea din ziar.

Jack citi titlul articolului.

– Se numea Chad Mitchell. Cadavrul lui a fost găsit duminică de un vînător.

– Îl cunosc, zise Daisy.

Jack puse ziarul deoparte și ochii lui verzi o priviră pătrunzător.

– De unde?

– Nu știu. Nu-mi amintesc, zise ea în timp ce scotea ouăle din frigider. Cum le vrei, omletă sau ochiuri?

– Omletă.

Daisy sparse patru ouă într-un castron, adăugă puțin lapte şi le bătu cu o furculiță.

– Aşază tu masa, te rog.

Jack se ridică şi începu să caute prin dulapuri şi sertare pînă cînd găsi farfuriile şi tacîmurile. Daisy se uita absentă la şunca din tigaie.

– Gata, ştiu! zise ea.

– Era vreun director de bibliotecă?

– Nu, a fost şi el la Buffalo Club. A vrut să danseze cu mine atunci, în prima seară, şi s-a dus să-mi cumpere o Cola, însă înainte să se întoarcă a început încăierarea.

Jack aşeză farfuriile, preocupat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Doar atunci l-ai văzut?

Daisy înclină capul gînditoare.

– Nu, nu cred.

– Ce vrei să spui? Atunci a fost pentru prima şi ultima oară cînd l-ai văzut?

– Nu sînt sigură, răspunse ea rostind cuvintele rar, dar am impresia că l-am mai văzut în parcarea clubului sîmbăta trecută, înainte să intru. Era cu încă doi indivizi; apoi a ieşit încă unul dintr-o maşină şi li s-a alăturat. Cînd a ieşit din club nu părea atît de beat, dar apoi a leşinat, iar tovarăşii lui l-au pus într-o camionetă.

Jack îşi frecă, nervos, ceafa.

– Dumnezeule! bîigui el.

Daisy îl privi surprinsă şi păli.

– Crezi că eu am fost ultima persoană care l-a văzut în viață?

– Cred că ai asistat chiar la asasinarea lui.

– Dar... dar nu s-a auzit nici o împuşcătură, n-a fost nimic de felul acesta...

Glasul i se stinse şi ea se sprijini de bufet. Jack luă din nou ziarul şi citi scurta relatare.

– A fost înjunghiat.

Daisy înghiţi în sec şi păli şi mai tare. Jack ar fi vrut să o ia în braţe, însă ea îşi reveni şi făcu ceea ce fac de secole femeile atunci cînd le tulbură ceva: se ocupă, în mod automat, de tot felul de lucruri mărunte. Rupse o bucată de hîrtie pe care o aşeză pe o farfurie, scoase şunca din tigaie şi o aşeză deasupra ca să se scurgă grăsimea.

Apoi dădu la o parte tigaia şi luă una mai mică, o puse la încins şi turnă în ea ouăle bătute. După ce verifică cuptorul scoase din frigider untul şi borcanul cu gem şi le aşeză pe masă.

Jack privi cercetător.

– Nu vreau să folosesc telefonul mobil, ai unul fix?

– În dormitor.

Jack se ridică şi se duse în dormitor.

Daisy se ocupă de omletă, supraveghind şi biscuiţii care începuseră să crească şi să se rumenească. După un minut, Jack reveni în bucătărie şi-i zise:

– I-am pus pe cîţiva din oamenii mei să facă nişte investigaţii, dar se pare că unul dintre indivizii din parcare te-a văzut şi ţi-a luat numărul maşinii.

Daisy începu să amestece ouăle cu şi mai mare înverşunare.

– Atunci sună-l pe primar şi întreabă-l de la cine are numărul.

– E şi-aici o problemă.

– Care?

– Primarul m-a mînţit cînd mi-a cerut să-ţi verific numărul. S-ar putea să fie şi el implicat.

Jack făcu o pauză, după care se corectă:

– Sînt aproape convins că este şi el implicat.

– Şi ce este de făcut?

– Am luat deja măsuri ca să mă asigur că nu te poate găsi nimeni. Să nu spui nimănui că te-ai mutat; nici mama şi nici mătuşa ta să n-o facă. Ştii ce? Sun-o din nou pe mama ta şi spune-i să se asigure că nu o urmăreşte nimeni cînd vine aici.

Daisy pufni intrigată.

– Dar este vorba de mama, nu de James Bond!

– Atunci spune-i să o lase pe mătuşa ta să conducă. După părerea mea, femeia asta e mai tare decît Bond.

În cele din urmă o sună el pe mama lui Daisy şi, cu glas stăpînit, îi spuse ce trebuie să facă. Daisy îşi văzu mai departe de treabă, pentru că altceva nu se simţea în stare să facă.

– Şi mai e ceva, îl auzi ea zicînd, aveţi o agendă telefonică? Ştergeţi-o. Nu vreau ca numărul lui Daisy să apară.

– Trebuie să dau o declaraţie? Am dreptate?

– Cît mai repede cu putinţă.

Jack luă din nou telefonul şi o sună pe mama lui Daisy.

– Daisy nu se va duce astăzi la serviciu. Sunaţi-o pe...

Se uită spre Daisy care-i spuse:

– Kendra.

– ... pe Kendra şi ziceţi-i să se ocupe ea de bibliotecă. Inventaţi dumneavoastră ceva. Spuneţi-i că pe Daisy o doare o măsea.

Închise telefonul şi i se adresă lui Daisy:

– Dacă individul încearcă să te găsească înainte de a da o declaraţie şi a-l descrie, poate chiar a-l identifica într-una din fotografiile de la poliţie, înseamnă că trebuie să iei legătura cu autorităţile cît mai repede cu putinţă.

– Nu trebuie să fiu în viață ca să pot depune mărturie? întrebă Daisy, mîndră că vocea îi era atît de stăpînită.

Răsturnă omleta pufoasă într-un castron, scoase biscuiții rumeniți din cuptor şi-i aşeză într-un coş de pîine, apoi aduse totul la masă.

– Vei fi, răspunse Jack. Promit.

20

Sykes făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată: îl sună pe Temple Nolan acasă, marți în zorii zilei. Indiferent unde ar fi lucrat blonda, voia să ajungă la locul cu pricina cît mai devreme ca să o surprindă înainte să intre la slujbă sau să o urmărească pînă acasă cînd va pleca. Îl aştepta o zi lungă, însă era răbdător din fire.

Telefonul sună de trei ori, după care Temple răspunse cu vocea somnoroasă.

– Mda?

– Eu sînt.

– Sykes!

Brusc, glasul îi deveni mai neliniştit.

– Ce ți-a venit să mă suni aici?

– Femeia nu a apărut la adresa pe care mi-ați indicat-o. Sînteți sigur că locuieşte acolo?

– Absolut. Acolo a trăit toată viața ei.

Iată răspunsul la una dintre întrebări, îşi zise Sykes; era limpede că primarul o cunoştea bine pe femeie.

– Înseamnă că a înnoptat în altă parte. Poate că are un prieten.

– Daisy Minor? În nici un caz.

– Ştii ceva? Dacă a ajuns să vină la Buffalo Club, înseamnă că nu-i chiar Maica Teresa.

– Ai şi tu dreptate, încuviinţă Temple. Şi-a decolorat părul. Fir-ar să fie!

– Partea bună este că nu dă semne că ar şti ceva.

– Atunci poate am putea să o lăsăm...

– Nu! Este, totuşi, un martor. Transportul cu rusoaice o să vină curînd; vă asumaţi riscul ca femeia asta să dea totul peste cap? Nu cred că lui Phillips i-ar conveni să piardă atîţia bani. Rusoaicele costă de trei ori mai mult decît celelalte transporturi.

– La naiba!

Luînd exclamaţia ca pe o acceptare a situaţiei, Sykes continuă:

– Ia spuneţi-mi, unde lucrează? Dacă pot, o să pun mîna pe ea în dimineaţa asta sau la prînz. Dacă nu, o s-o urmăresc după-amiază cînd iese de la serviciu şi voi rezolva atunci problema.

– Este bibliotecară, zise Temple cu amărăciune.

– Bibliotecară?

– Lucrează la Biblioteca Publică din Hillsboro, chiar lîngă primărie. Deschide la nouă şi am impresia că lucrează singură pînă la prînz, dar nu poţi să pui mîna pe ea atunci. Prea multă lume intră şi iese din primărie şi din departamentul de poliţie, iar parcarea bibliotecii se vede bine din amîndouă clădirile.

– Atunci o să aştept pînă la prînz şi o să încerc să o urmăresc. Nu vă faceţi griji. Într-un fel sau altul, problema se va rezolva astăzi.

Cînd cei doi închiseră, Jennifer Nolan, aflată în dormitorul ei, apăsă şi ea pe butonul de deconectare şi aşeză cu grijă receptorul în furcă. De ani de zile asculta convorbirile lui Temple. Îl auzise stabilind întîlniri cu o mulţime de femei şi, de fiecare dată cînd o făcea, simţea cum o parte din ea

moare. Încercase de-a lungul anilor să capete atîta respect pentru sine, încît să poată divorța, dar întotdeauna se dovedise mai ușor să uite de viața ei în brațele altor bărbați și să-și înece supărarea în alcool. Se întîmplase uneori să bea atît de mult încît să creadă că și el suferea din pricina aventurilor ei, așa cum suferea ea din cauza femeilor lui. Această iluzie se destrămase atunci cînd Temple îi ceruse să se culce cu bărbații cărora le datora el servicii.

Elton Phillips era unul dintre ei și, de cînd îl cunoscuse, Jennifer începuse să-și urască soțul cu o înverșunare care o măcina. *Știa*, nu se putea să nu știe ce fel de om era Elton Phillips, și totuși Temple continua să o trimită la el. În dormitorul lui Phillips, Jennifer țipase, plînsese, implorase, apoi îndurase totul rugîndu-se să nu moară. Pînă la urmă ajunsese să se roage să moară, însă ticălosul nu avea de gînd să o ucidă; nu era nevoie. Avea încredere că Temple o va ține sub observație. N-ar fi avut îndrăzneala să se ducă la poliție.

Jennifer nu voia ca fiul și fiica ei să afle ce i se întîmplase sau ce rol jucase tatăl lor în nenorocirea ei. Și-așa Jason și Paige abia o suportau din cauza alcoolului; i-ar fi întors spatele pentru totdeauna dacă ar fi aflat că se culcase cu alți bărbați. Jennifer nu avea nici cea mai mică îndoială că Temple le-ar spune.

Oare Temple observase că de cînd fusese agresată de Phillips nu se mai bucura nici de plăcerea de a se culca cu un bărbat? Nu mai putea îndura nici un fel de atingere, decît dacă se îmbăta. Temple îi furase pînă și plăcerea aceasta, oricît de mizeră ar fi fost. Acum nu-i mai rămăsese nimic, în afară de copii.

Poate că Temple îi oferea fără să știe mijloacele prin care ea putea să scape pentru totdeauna de el și să-i păstreze pe Jason și Paige.

Se străduí să-şi amintească tot ce auzise. Temple rostise numele bărbatului, ceva de genul *Lykes*. Ba nu, *Sykes*. Şi mai vorbiseră despre un transport de rusoaice, ceea ce ea nu înţelegea. Nu şi-l putea închipui pe Temple implicat în aducerea ilegală în ţară a unor străini; soţul ei făcea caz de necesitatea ca statul să închidă graniţele în faţa asaltului muncitorilor mexicani. Ştia, însă, un lucru: dacă Elton Phillips era implicat, atunci afacerea era dintre cele mai murdare.

Ceea ce nu înţelegea era prezenţa lui Daisy Minor în toată afacerea asta. Daisy părea să fi fost martoră la ceva, iar martorii erau de regulă eliminaţi. Jennifer ştia bine ce înseamnă asta, cu toate că nu vedea ce treabă ar putea avea Daisy cu Temple. Temple alegea mereu femei stilate, care cunoşteau regulile şi nu-i făceau necazuri. Oricum, Daisy părea să le dea mari bătăi de cap. Omul acela, Sykes, avea de gînd „să pună mîna pe ea". Adică să o ucidă.

Trebuia neapărat să spună cuiva despre asta, dar cui? Alegerea cea mai firească ar fi fost departamentul de poliţie, însă se temea că nu va fi luată în serios. Primarul avea de gînd să o ucidă pe bibliotecară? Şi, tot el intenţiona să înlesnească pătrunderea ilegală în ţară a unor rusoaice? Părea absolut incredibil.

Putea, însă, să o prevină pe Daisy. Jennifer se repezi la telefonul de pe noptieră, dar se opri înainte să ridice receptorul. Dacă ea putea să-i asculte convorbirile lui Temple, atunci şi el le putea asculta pe ale ei.

Avea timp pînă la prînz, cînd Sykes urma să o prindă pe Daisy.

Dar unde să sune? La prefectura din Jackson County? La FBI, în Huntsville? Sau la Biroul de imigrări? Nu, în nici un caz la prefectură, îşi zise ea; faţă de felul în care îşi crease

Temple rețeaua, prefectura era prea aproape ca să se poată bizui pe ea. Temple petrecea mult timp în Huntsville; era posibil să aibă relații și la nivel federal. Nu, nu-l putea subestima. Avea acum prilejul să scape de Temple și să nu piardă puțina iubire pe care o mai aveau copiii ei pentru ea.

Încercă să gîndească – lucru pe care nu și-l mai îngăduise de multă vreme. Nu avea prieteni cărora să le dea telefon ca să ceară ajutor sau măcar un sfat. Părinții ei se mutaseră în Florida, iar cu fratele ei nu mai vorbise de ani de zile; nici nu-și amintea să aibă numărul lui de telefon. Oare cum de se izolase în felul ăsta? Trebuia să facă ceva, chiar dacă asta presupunea să meargă la bibliotecă și să o prevină pe Daisy. Dar poate că nu era necesar. Va aștepta ca Temple să plece, și-atunci o va putea suna pe Daisy. Asta era ce putea face acum, însă trebuia neapărat să se gîndească la ceva care să-i oprească pe Elton Phillips și pe soțul ei o dată pentru totdeauna.

Evelyn lăsă deoparte treburile, se îmbrăcă în grabă și porni spre Daisy. Cînd intră în casă, îl fixă pe Jack cu o privire pătrunzătoare și-i zise:

– Ce se întîmplă? De ce crezi că aș putea fi urmărită, de ce nu trebuie să spunem nimănui unde s-a mutat Daisy și de ce a fost necesar să-i șterg numărul din agenda telefonică?

– E posibil ca ea să fi fost martoră la o crimă, zise Jack, ducîndu-și farfuria la chiuvetă.

– O, Dumnezeule! exclamă Evelyn cu glas stins, prăbușindu-se pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Jack.

Midas începu să țopăie la picioarele ei, salutînd-o cu entuziasm; Evelyn se aplecă și-l mîngîie cu un gest automat.

– Cadavrul a fost găsit în Madison County, aşa că mă voi duce cu ea în Huntsville, ca să dea o declaraţie. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că cineva i-a luat numărul maşinii şi a pus să fie verificat, ceea ce înseamnă că încerca să o găsească. S-ar putea să exagerez, dar pînă cînd mă lămuresc, vreau să o ţin pe Daisy ascunsă.

– Atenţie, vorbeşti despre fiica mea. Nu exagerezi. Fă tot ce trebuie ca să nu păţească ceva, ai înţeles?

– Da, doamnă. Între timp, preveniţi-i pe toţi membrii familiei să nu răspundă la nici o întrebare referitoare la ea. Să nu daţi nimănui nici un fel de informaţie, nici măcar primarului. S-ar putea ca el să fie implicat.

– Dumnezeule! exclamă Evelyn. Temple Nolan?

– El mi-a cerut să verific numărul de înmatriculare.

– Dar poate că există, totuşi, o explicaţie întemeiată pentru...

– Sînteţi gata să riscaţi viaţa lui Daisy doar pentru faptul că ar putea exista?

– Nu, bineînţeles că nu.

În timp ce ei discutau, Daisy făcu ordine în bucătărie încercînd să-şi ordoneze şi gîndurile.

– Primarul ne ştie pe toţi: pe mama, pe mătuşa Jo, pe Beth, pe mine. Înseamnă că nimeni nu este în siguranţă, dacă urmăreşte să pună mîna pe mine. El ştie că aş face orice ca să le protejez.

Daisy, palidă, îl privi pe Jack, îngrijorată:

– Îi poţi proteja pe toţi? Nu doar pe Beth, ci şi pe Nathan şi pe copii?

Jack ezită, după care declară cu sinceritate:

– Pentru scurt timp. Apoi vor apărea probleme financiare. Poliţiştii nu pot fi angajaţi prea mult timp într-o misiune de pază.

– Asta înseamnă că dacă eu n-o să pot identifica pe

unul din cei trei din fotografiile poliției sau dacă poliția nu soluționează crima, rezolvarea situației va dura multă vreme.

Jack încuviință dînd din cap, privind-o în ochi. Ar fi preferat ca ea să nu spună lucrurilor pe nume, însă Daisy era o femeie inteligentă şi îşi dădea seama care puteau fi implicațiile. Urmărindu-i expresia feței, îi putea citi cu uşurință gîndurile care îi treceau, de-a valma, prin minte.

– Nu-ți face atîtea griji; avem şi aşa suficiente. Trebuie să le luăm pe rînd. Mai întîi dai declarația, îi descrii pe indivizii aceia, şi apoi mai vedem.

– Bine, dar în momentul acesta vreau ca familia mea să plece din oraş.

Daisy se întoarse spre Evelyn.

– Ce-ar fi să mergeți o săptămînă la Smokies? Tu, mătuşa Jo şi familia lui Beth.

– Nu te las singură, protestă Evelyn.

– Aş fi mai în siguranță dacă ai pleca, insistă Daisy, şi avea dreptate.

Evelyn şovăia. În ea se dădea o luptă între rațiune şi instinctul matern care îi cerea să lupte pentru copilul ei.

– În primul rînd, continuă Daisy, poliția va supraveghea mai uşor o singură persoană. În al doilea rînd, aş fi şi eu mai liniştită dacă v-aş şti în siguranță şi m-aş putea concentra mai bine astfel încît să nu fac greşeli.

– Are dreptate, o susținu Jack. Împachetați şi părăsiți oraşul cît mai repede cu putință. Cîțiva subordonați de-ai mei vă vor proteja pînă ieşiți din Hillsboro, iar pentru familia lui Beth voi vorbi cu departamentul din Huntsville.

– Şi cu cățeluşul ce facem? întrebă Evelyn, uitîndu-se la Midas, care începuse să tragă de piciorul unuia dintre scaune. De el cine o să aibă grijă?

Daisy îl privi.

– Midas, nu, nu, îl certă ea, ridicîndu-l în brațe.

Mustrarea ei îl lăsă, însă, indiferent; năzdrăvanul continuă să dea bucuros din coadă şi să o lingă fericit că i se dădea atenţie.

– E clar că n-o să merg la serviciu o vreme, aşa că voi avea eu grijă de el.

– Midas? Tonul lui Evelyn era resemnat. Ea acceptă cu strîngere de inimă să-şi lase fiica în grija lui Jack.

Daisy îşi afundă chipul în blănița cățeluşului, ca să-şi ascundă lacrimile care îi inundară ochii pe neaşteptate.

– Aşa l-a numit Jack. A trebuit să aleg între numele acesta şi *Pufosul*.

Jack se apropie.

– Doamnelor, aveți multe pregătiri de făcut, spuse el. Eu trebuie să mai dau nişte telefoane. Doamnă Minor, cînd o să ajungeți acasă, vor fi acolo doi dintre subordonații mei.

– O, Doamne, spuse ea apropiindu-se de telefon. Trebuie neapărat să o previn pe Jo.

După treizeci de secunde, era gata de plecare.

– Sunați-o pe Beth şi spuneți-i şi ei să înceapă să împacheteze, îi zise Jack. Nathan a plecat deja la serviciu?

– Nu, lucrează în schimbul al doilea.

– Perfect. O să sun la Huntsville şi o să cer să li se asigure şi lor o echipă de pază. Dacă va avea probleme cu patronul lui, anunțați-mă şi o să mă ocup eu de asta.

Evelyn începuse să coboare treptele verandei. Brusc, se opri şi se întoarse spre el.

– Vreau să-ți spun ceva.

– Ce anume? întrebă Jack uşor neliniştit, privind-o printre gene.

– O să fiu o soacră pe cinste, dacă se cuvine să spun eu asta. Dar voi fi cel mai mare duşman al tău dacă se întîmplă ceva cu fiica mea.

– Bine, doamnă, zise Jack, înțelegînd ce voia să spună femeia.

Daisy rămase înmărmurită.

– Tocmai te-a amenințat, zise ea, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Şi a făcut-o foarte convingător.

– Ăă... în legătură cu ideea de soacră...

– Despre asta o să vorbim mai tîrziu. Mergi şi pregăteşte-te.

Jack îşi frecă bărbia nerasă.

– Te deranjează dacă împrumut aparatul tău de ras? Nu vreau să te las singură şi să plec la mine ca să mă bărbieresc.

Daisy se pregătea, în timp ce Jack vorbea la telefon în camera ei. Ieşi de cîteva ori din baie, ca să tragă cu urechea la ce spunea el, dar nu reuşi să înțeleagă prea multe. În cele din urmă renunță şi se concentră la ce avea de făcut. Se privi în oglindă şi-şi spuse că nimic din ceea ce i se întîmpla acum nu putea fi adevărat. Ea era banala Daisy Minor, o bibliotecară care trăise toată viața în orăşelul ei natal. Oamenii asemenea ei nu se aşteptau să li se întîmple aşa ceva. Hotărîse să-şi vîneze un soț, iar acum altcineva o vîna pe ea.

Jack intră în baie.

– Gata, familia ta se află sub protecție. Ofițerii mei o să le escorteze pe mama şi pe mătuşa ta pînă acasă la Beth. Peste două ore ar trebui să fie deja departe.

– Bine.

Daisy se aplecă spre oglindă ca să se rujeze, apoi se trase înapoi.

– Baia este a ta acum. Aparatul de ras se află în dulapul cu medicamente.

Jack se uita la Midas care venise repede după ei şi se juca cu şireturile de la pantofii lui.

– Ai un coş în care să-l laşi cît timp vom fi plecați?

– Nu.

Daisy se aplecă şi-l luă pe Midas de lîngă pantofii lui Jack.

– O să meargă cu noi, zise ea, şi plecă să se îmbrace.

Temple zăbovea în faţa micului dejun – suc de portocale proaspăt stors şi cremă de brînză. De obicei pleca de acasă pe la opt şi jumătate, însă acum se făcuse nouă fără un sfert şi el încă era acasă. Patricia, bucătăreasa şi menajera lor, părăsi bucătăria ducîndu-se să facă ordine în dormitoare şi să spele lenjeria.

Jennifer nu se atinse de mîncare; rareori se întîmpla să ia micul dejun, şi asta din cauza greţurilor provocate de alcoolul înghiţit în ziua precedentă. Astăzi, însă, nervii încordaţi o făceau să se simtă şi mai rău. Se aşeză în tăcere şi bău o cană cu cafea în care ar fi dorit să existe şi un pic de whisky. Nu băuse nimic. Dacă ar fi făcut-o nu s-ar fi putut opri şi ar fi renunţat cu totul la cafea. Mîinile îi tremurau. Strînse ceaşca între palme încercînd să se stăpînească şi se ruga ca Temple să plece.

El nu-i adresă nici o vorbă, aşa cum făcea de obicei. Locuiau în aceeaşi casă, însă trăiau vieţi paralele. El nu o mai anunţa cînd aveau loc întruniri oficiale, la care ar fi trebuit să fie prezentă, în calitate de soţie a primarului. De altfel nu-i mai spunea nimic, nici unde pleca, nici ora la care se întorcea. Nu îi împărtăşea nimic din activitatea lui de zi cu zi. Dacă îl suna unul dintre copii nu o anunţa, cu toate că Jennifer înţelesese din discuţiile lor că vorbeau în mod regulat la telefon cu tatăl lor. Probabil că îl sunau la serviciu, îşi zise ea, pentru că acasă nu sunaseră niciodată.

„Cine ştie, poate că i-am pierdut definitiv", se gîndi ea, căutînd să-şi învingă starea de rău fizic tot mai greu de îndurat. Copiii ei... acum crescuseră, însă ca mamă nu putea să nu-şi amintească momentul cînd îi adusese pe lume,

cînd erau atît de micuți și de neajutorați, cînd ea reprezenta totul pentru ei. Le era ruşine cu ea. Nu voiau să-i vorbească, nu voiau să o aibă în preajmă. Din cauza lui Temple se întîmplaseră toate, însă nici ea nu luptase pentru demnitatea ei. Căutase refugiu în sticla cu alcool în loc să privească în față adevărul: bărbatul pe care îl iubea nu mai simțea nimic pentru ea. De fapt nici nu o iubise vreodată. Pentru el fusese doar o unealtă cu care putea să-şi atingă anumite scopuri. Ar fi trebuit să-şi ia copiii şi să-l părăsească. Oricît de dureros ar fi fost divorțul – şi cu siguranță că ar fi fost –, cel puțin demnitatea ei n-ar fi fost încălcată şi copiii nu ar mai fi disprețuit-o.

Jennifer se uită la ceas. Nouă fără cinci. De ce întîrzia atît de mult?

Sună telefonul şi ea tresări, speriată. Temple se ridică, luă receptorul fără fir şi se retrase în biroul lui.

Care va să zică de asta nu plecase – aştepta un telefon.

Cu mîini tremurînde, Jennifer îşi luă cana cu cafea şi urcă în camera ei, închizînd şi apoi încuind uşa în urma ei. Se aşeză pe pat şi privi spre telefon. Dacă ar ridica acum receptorul, Temple ar auzi; de cîte ori îi asculta convorbirile, avea grijă să răspundă în acelaşi timp cu el şi să acopere receptorul cu mîna.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Ridică receptorul şi începu să apese pe butoane, ca şi cînd ar fi vrut să dea şi ea un telefon. Nici măcar nu duse aparatul la ureche, dar îl auzi pe Temple strigîndu-i:

– Jennifer! La naiba, acum vorbesc eu la telefon.

– C-cum? se bîlbîi ea.

Poate că Temple va crede că băuse ceva înainte să coboare la micul dejun.

– Ia-iartă-mă. Voiam să sun...

– Nu mă interesează unde voiai să suni. Închide o dată.

La capătul celălalt al firului, Jennifer auzi un chicotit cinic, apoi un rîs gutural care o făcu să încremenească de groază: era Elton Phillips.

– Iartă-mă, spuse ea din nou, apoi acoperi receptorul cu palma şi apăsă repede pe buton, pentru a-i da impresia lui Temple că a închis, în sfîrşit, telefonul.

– Idioata, mormăi Temple. Îmi pare rău pentru incident.

– Nu face nimic, zise Phillips şi începu din nou să rîdă. Doar nu te-ai însurat cu ea pentru creierul ei.

– Asta în nici un caz. Dacă asta aş fi urmărit o dădeam rău în bară, pentru că femeia asta nu are nici urmă de creier.

– Încep să mă întreb dacă e singura căreia nu-i merge mintea. Se pare că şi tu ai făcut nişte greşeli în ultima vreme.

– Ştiu. Îmi pare rău, domnule Phillips, dar Sykes ține situația sub control.

– Asta rămîne de văzut. Mîine dimineață ajung fetele din Rusia şi vreau ca domnul Sykes să acorde atenție maximă transportului. Dacă pînă atunci nu isprăveşte cu bibliotecara asta, o să mă supăr rău.

Jennifer îşi aminti că telefonul avea un dispozitiv care putea înregistra convorbirile. Se uită la el cu luare-aminte şi căută butonul cu pricina. Trebuia să fie la un loc cu celelalte. PLAY, DELETE, PAUSE – şi iată-l: CALL RECORD. Apăsă pe buton, rugîndu-se să nu facă nici un zgomot.

– O să pună mîna pe ea la prînz, cînd se va duce să ia masa, sau după-amiază, cînd va pleca spre casă. Pur şi simplu o să dispară. Cînd Sykes se ocupă personal de o treabă, nu apar probleme.

– Zău? Atunci cum de a fost găsit cadavrul lui Mitchell atît de repede?

– Nu Sykes s-a ocupat de asta. El a rămas la club, ca să afle cine i-a văzut în parcare. Ceilalți doi s-au ocupat de cadavru.

– Domnul Sykes a greşit.

– E adevărat.

– Atunci aceasta este ultima lui şansă. Ca şi a ta, de altfel.

Phillips închise pe neaşteptate, iar Jennifer era şi ea cît pe-aci să facă acelaşi lucru. Aşteptă, însă, cîteva secunde care i se părură că durară o veşnicie. De ce nu închidea Temple? Oare aştepta să audă un sunet care să o trădeze? O trecu un fior rece pe şira spinării.

În cele din urmă Temple închise şi, în secunda următoare, Jennifer aşeză şi ea receptorul în furcă. Apoi descuie uşa, dădu fuga în baie, puse pastă de dinţi pe periuţă, dădu drumul la apă şi începu să se spele. Temple nu venea niciodată în camera ei; se temea degeaba...

Brusc, uşa de la baie se deschise şi Temple îi zise:

– Ce naiba...

Jennifer tresări şi ţipă, împrăştiind pasta pe oglinda din baie. Tremura atît de tare încît îşi pierdu echilibrul şi cînd făcu un pas în spate se împiedică, gata să se prăbuşească peste toaletă. Reuşi să se prindă de rezervor şi să rămînă în picioare; apoi se aşeză, încet, pe capac.

Temple se uită la ea cu dispreţ.

– Eşti îngrozitoare, nici nu ţi-ai luat micul dejun şi ai şi început să bei.

Cu o mînă tremurîndă, Jennifer îşi şterse pasta de la gură, dar nu zise nimic. Era mai bine ca el să o creadă beată.

– Pe cine voiai să suni?

– Trebuie să merg să mă coafez.

– Nu mai spune! Data viitoare, asigură-te că nu vorbesc eu la telefon înainte să apeşi disperată pe butoane.

Temple nu aşteptă răspunsul ei, ci îi întoarse spatele şi plecă. Jennifer se rezemă cu capul de chiuvetă, inspirînd adînc şi încercînd să-şi domolească bătăile inimii. Cînd se simţi suficient de stăpînă pe ea, se ridică, se spălă pe faţă,

îşi clăti gura, şi îşi curăţă pasta din păr cu un prosop umezit.

Nu închisese dispozitivul de înregistrare. Se întoarse în dormitor, văzu uşa deschisă, o închise, veni lîngă telefon şi opri înregistrarea.

Caseta aceea minusculă era neprețuită. Întrebarea era ce putea să facă cu ea? La cine să o ducă? Temple spusese de mai multe ori că noul şef al poliției, ofițerul Russo, era omul lui, adică îl avea la degetul mic. El se bucurase cînd ofițerul Beason se pensionase, pentru că era în poliție de prea multă vreme şi-şi băgase nasul peste tot. Rămînea de văzut dacă Russo era atît de orb cum îl credea Temple. Deocamdată însă nu putea să rişte. Era o chestiune prea importantă şi trebuia să facă totul ca la carte.

Rămase în camera ei încă o jumătate de oră, apoi coborî să verifice dacă plecase Temple. Nu era în birou, aşa că se duse în garaj; maşina lui dispăruse.

În sfîrşit! Jennifer căută numărul bibliotecii şi-l formă fără să mai stea pe gînduri.

– Biblioteca Publică din Hillsboro.

Jennifer inspiră adînc, încercînd să se liniştească.

– Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Daisy Minor. Sînt Jennifer Nolan.

– Îmi pare rău, dar Daisy nu vine astăzi la serviciu. Sînt Kendra Owens; pot să vă ajut cu ceva?

O, Doamne! Cum să procedeze?

– Este acasă? Credeți că aş putea să o găsesc dacă sun acolo?

– Nu ştiu ce să vă zic... Mama ei spunea că o doare o măsea, aşa că s-ar putea să fie la stomatolog.

– Ştii cumva la ce medic merge de obicei?

Jennifer simțea cum îşi pierde stăpînirea de sine. Trebuia să bea ceva. Ba nu. Nu, nu va bea nimic; trebuia să se concentreze la ce avea de făcut

– Nu, nu ştiu.

– Fir-ar să fie, dar este foarte important să aflu! Gîndeşte-te! Trebuie neapărat să iau legătura cu ea cît mai repede; cineva intenţionează să o ucidă.

– Cum aţi spus? Doamnă?

– Ai auzit bine!

Jennifer ţinea receptorul atît de strîns încît încheieturile degetelor i se albiseră.

– Trebuie să o găseşti! L-am auzit pe soţul meu vorbind la telefon cu un individ pe nume Sykes. Urmează ca acesta să o ucidă, şi chiar o va face dacă nu reuşesc să o previn.

– Poate ar fi mai bine să sunaţi la poliţie...

Jennifer trînti receptorul în furcă şi-şi îngropă faţa în palme. Ce era de făcut? Să caute cabinetele de stomatologie. Cîţi stomatologi puteau fi în Hillsboro? Nu mulţi, dar dacă Daisy obişnuia să meargă la un dentist din... Fort Payne, de pildă? Sau din Scottsboro?

Nu, altceva trebuia să facă. Să o sune pe mama lui Daisy şi să afle de la ea numele şi adresa stomatologului.

Căută numărul, îl găsi, şi formă numărul. Telefonul sună îndelung, fără ca cineva să răspundă.

Jennifer răsfoi *Pagini Aurii*, căută la *Stomatologi-Stomatologie* şi începu să formeze numerele de acolo. Nu putea să se dea bătută tocmai acum. Eşuase de prea multe ori în viaţă, ca să mai dea încă o dată greş.

21

Câinilor nu li se permite accesul în clădirile publice. Excepţie fac cei ai poliţiei. Jack îi spunea a cincea oară acest lucru în timp ce se îndreptau spre Huntsville.

Daisy aruncă o privire peste umăr spre Midas, care adormise pe pătura de pe bancheta din spate.

– Dacă nu vor să-mi ia declarația în parcare, o să mă lase să intru cu el.

Jack încercase să se opună din răsputeri cînd o văzuse că aduce în mașina lui vasele în care mînca Midas și proviziile necesare de hrană și apă. Se împotrivise și cînd o văzuse legînd o lesă la gîtul cățelului, și cînd întinsese o pătură pe bancheta din spate și-l așezase acolo pe Midas, împreună cu rața lui de pluș și cu jucăria din gumă. Se împotrivise pînă cînd Daisy se așezase pe scaunul din dreapta și își prinsese centura de siguranță.

În ceea ce o privea pe Daisy, subiectul Midas era închis. Cineva care era în stare să ucidă un om nu ar fi ezitat să omoare un cîine; Midas era acum sub protecția ei, și nici prin minte nu-i trecea să-l lase acasă singur, lipsit de apărare.

– M-am tot gîndit la noaptea aceea, zise ea, privind absentă pe geam. Le-am văzut fețele cînd au ieșit, pentru că lumina firmei clubului a căzut chiar pe ei. Erau doi indivizi, și între ei se afla Mitchell. Al treilea aștepta în parcare. Apoi s-a apropiat o mașină cu farurile aprinse și-atunci le-am văzut chipurile la toți trei, pentru că s-au uitat spre mașină. Nu l-am recunoscut pe nici unul, dar îi pot descrie pe toți.

– Adu-ți aminte amănuntele ca să le pui cap la cap cînd va fi nevoie.

Jack îi luă mîna într-a lui.

– O să fie bine.

– Știu, răspunse ea schițînd un surîs. Doar i-ai promis mamei.

Ajunseră la sediul Prefecturii din Madison County pe la nouă și jumătate. Era o clădire cu două etaje, la bază din cărămidă galbenă care se continua în partea de sus cu ziduri de beton. Ferestrele erau lungi și înguste. Pe firma de

deasupra intrării scria *Centrul de Cercetări Judiciare*. Departamentele de cercetări judiciare şi de asigurare a liniştii publice se aflau în aceeaşi clădire.

– Hm, exclamă Daisy. Era cazul să-mi dau seama că aici trebuie să fie.

Jack o privi contrariat.

– De ce?

Daisy se întoarse şi-i arătă în spate:

– Tocmai ai trecut cu maşina pe lîngă o gogoşerie.

– Fă-mi un serviciu, îi ceru el. Nu pomeni aşa ceva în faţa lor.

Jack strecură telefonul mobil în buzunar şi apoi luă tot bagajul lui Midas. Daisy duse căţeluşul pe un petic de iarbă. Midas se lăsă pe vine, ea îl lăudă, mîndră de cît era de înţelegător, şi-atunci năzdrăvanul începu să ţopăie la picioarele ei, ca şi cînd înţelesese complimentul. Daisy îl luă în braţe de parcă ar fi fost un bebeluş. Mulţumit, căţelul începu să-i lingă bărbia.

Abia păşiră în clădire, şi o angajată a Prefecturii le zise:

– Nu aveţi voie să intraţi cu cîinele.

Daisy ieşi afară şi aşteptă. Jack nu voia să o lase singură, deşi era sigur că nu-i urmărise nimeni, şi i se adresă femeii:

– Sunaţi-l, vă rog, pe detectivul Morrison şi spuneţi-i că ofiţerul Russo a venit cu martorul.

Apoi ieşi şi el.

Afară era îngrozitor de cald. Daisy îşi ridică privirea spre soare, de parcă de lumină avea nevoie atunci. Aşteptară în tăcere venirea detectivului Morrison. Acesta apăru curînd şi îi privi contrariat.

– Ofiţerul Sasnett mi-a spus că v-aţi adus şi cîinele...

Se opri brusc cînd văzu căţeluşul şi expresia contrariată i se preschimbă într-un zîmbet.

– Dar acesta nu e cîine. E un ghem de blană!

Jack îi întinse mîna.

– Eu sînt Jack Russo, şeful poliţiei din Hillsboro. Ea este Daisy Minor, martorul despre care v-am vorbit. Unde merge ea, merge şi ghemul de blană.

Detectivul îi strînse mîna lui Jack, se scărpină în cap, apoi zise:

– Mă întorc imediat.

Cinci minute mai tîrziu, după ce eliberă drumul, îi conduse pe Jack, pe Daisy şi pe Midas în biroul lui.

Midas stătu cuminte în poala lui Daisy în timp ce ea îi povestea liniştită detectivului ce văzuse sîmbătă noapte. Da, omul din mijloc era cel care cu o săptămînă în urmă se recomandase ca fiind Mitchell şi, da, era sigură că fotografia reprodusă în ziar îl înfăţişa. Descrise hainele pe care le purtase victima, amintindu-şi toate amănuntele: blugi, cizme şi o cămaşă deschisă la culoare, stil western. Fără să spună un cuvînt, detectivul Morrison îi dădu lui Jack fotografiile făcute la locul crimei. Hainele erau murdare, deoarece cadavrul fusese îngropat, însă corespundeau descrierii făcute de Daisy. Asta însemna că Mitchell nu se mai schimbase de cînd îl văzuse ea ultima oară în parcarea de la Buffalo Club, fapt care conducea la concluzia că fusese ucis chiar în noaptea aceea.

– Vrei să le vezi? o întrebă Jack.

Daisy scutură din cap, şi Jack îi înapoie fotografiile detectivului Morrison.

În clipa aceea sună telefonul mobil al lui Jack. Îl scoase din buzunar, se uită la numărul de pe ecran şi zise:

– E de la birou. O să vorbesc de-afară.

Ieşi pe culoar şi deschise telefonul.

– Russo.

– Şefu', sînt eu, Marvin.

Tony Marvin era sergentul care lucra în schimbul întîi. Părea neliniştit, de parcă nu era sigur că procedase bine sunîndu-şi şeful.

– A telefonat Kendra Owens, de la bibliotecă. Jennifer Nolan, soţia primarului, a sunat acolo şi a vrut să stea de vorbă cu domnişoara Minor. Cînd Kendra i-a spus că nu lucrează astăzi a devenit foarte nervoasă. A zis că viaţa domnişoarei Minor este în pericol, că a ascultat o convorbire a primarului cu un individ pe nume Sykes. Kendra zicea că doamna Nolan părea foarte convinsă că cei doi sînt hotărîţi să o ucidă pe domnişoara Minor. De vreme ce în dimineaţa asta ne-ai cerut să le supraveghem pe mama şi pe mătuşa domnişoarei Daisy, m-am gîndit că trebuie să afli şi treaba asta.

Instinctul de poliţist versat nu-l înşelase pe Jack.

– Ai dreptate, Tony. Se pare că primarul a intrat în mare belea. Ai grijă ca doamna Nolan să fie luată de acasă şi să dea o declaraţie.

Făcu o pauză, se gîndi şi continuă:

– Îţi cer să o ţineţi la poliţie. Du-o într-una dintre încăperile pentru interogatoriu şi ţine-o acolo.

– Pe doamna Nolan, şefu'?

– S-ar putea să fie şi ea în primejdie.

– Adică, nu este vorba doar despre un pahar băut prea de dimineaţă?

– Aş vrea să fie aşa. Trimite un om la casa Nolan cît mai repede cu putinţă.

– Da, şefu', mai zise sergentul. Şi eu ce trebuie să fac cînd primarul o să afle despre toate acestea?

Tony zisese bine *cînd* şi nu *dacă*, pentru că într-un oraş atît de mic era imposibil să nu se afle.

– Eschivează-te. Fă-te că plouă. Spune-i că nu crezi nici un cuvînt din tot ce spune ea, pretinde că femeia e beată. Nu vreau să-l speriem şi să-l pierdem pînă cînd nu avem declaraţia ei.

– Bine, şefu'.

– Şi nu transmite nimic prin staţie; ia legătura numai prin telefon. În felul acesta cîştigăm timp.

Jack închise şi-l sună pe Todd, pentru a-l pune la curent cu ultimele evenimente.

– Declaraţia lui Jennifer Nolan ne va permite să obţinem un mandat pentru telefoanele acelea. Dacă n-ai încă înregistrările, putem să le obţinem acum în mod legal. Ne-a dat şi un nume: *Sykes*.

– Este o adevărată plăcere pentru mine să lucrez legal, zise sec Todd.

– Pînă acum am fost doar curios şi neliniştit. Din clipa de faţă se schimbă lucrurile.

Cînd era vorba despre o crimă, totul trebuia lucrat ca la carte. Nu-l deranja să ignore legea – şi chiar să o încalce – dacă era vorba despre ceva personal. Nu voia ca tribunalul să minimalizeze cazul din motive tehnice.

– Să văd ce pot afla despre acest Sykes. Dacă a plătit o amendă fie şi pentru depăşirea vitezei legale, îl găsesc.

Jack se întoarse în biroul detectivului şi le povesti ce aflase. Detectivul Morrison îşi notă imediat noutăţile.

– Dacă primarul vostru are legătură cu moartea lui Chad Mitchell, înseamnă că nu erau chiar prieteni. Mitchell era recidivist; l-am arestat pentru posesie ilegală, pentru încercare de viol şi pentru tîlhărie. Anul trecut l-am arestat pentru viol şi drogarea victimei, însă procurorul nu a obţinut o condamnare pe termen lung. Niciodată nu a stat prea mult în închisoare – uneori şase luni, alteori un an.

– Posesie? De ce anume?

Morrison verifică în dosar.

– De cele mai multe ori de marijuana. Chiar şi o cantitate mică de cocaină. Apoi Rohypnol, clonazepam, GHB.

– Pare să fi fost maestru în violurile cu drogarea victimelor.

– Dar care este amestecul primarului Nolan în toate astea? întrebă Daisy. El nu se afla cu indivizii pe care i-am văzut. Şi, totuşi, trebuie să fie şi el implicat.

– Cred că Sykes a fost unul dintre ei, iar Sykes are o legătură mai mult sau mai puţin clară cu primarul.

– Aşa ar fi logic, zise Morrison, ridicîndu-se în picioare. Domnişoară Minor, afirmi că ai apucat să-i vezi destul de bine. Ştiu că va dura mult, dar aş vrea să te uiţi la nişte fotografii, poate vei recunoaşte pe careva. Trebuie să fii sigură cînd indici pe careva, altfel avocatul apărării o să desfiinţeze cazul.

Midas stătuse liniştit în poala lui Daisy, dar cînd aceasta se ridică şi-l urmă pe detectivul Morrison, hotărî că venise vremea să exploreze şi el împrejurimile şi începu să se zvîrcolească, cerînd să fie lăsat jos. Daisy îl aşeză pe podea şi căţeluşul se repezi la pantofii detectivului.

– Rata, repede! zise ea, căznindu-se să salveze şireturile detectivului, treabă greu de realizat deoarece detectivul începu să rîdă şi să-şi mişte picioarele, făcîndu-l pe Midas să alerge de colo-colo, încîntat de noul joc.

– Uite.

Jack azvîrli rata pe podea. Observînd o nouă ţintă care părea să fugă de el, Midas abandonă pantofii lui Morrison şi se repezi în salturi spre raţă. Cînd prinse prada, o scutură şi o ciufuli bine, o azvîrli în sus şi alergă după ea.

– Iertaţi-mă, se scuză Daisy. Ieri l-am cumpărat şi are

doar şase săptămîni. Nu l-am putut lăsa singur, mai ales că cel care mă caută pe mine i-ar putea face rău.

– Într-adevăr, domniță, există asemenea oameni, încuviință detectivul. E mai bine să fie în siguranță. Uite cum facem: pentru că ai cățelul cu dumneata, o să aduc aici fotografiile. În felul acesta nu o să fie agitat din cauza oamenilor pe care i-ar putea întîlni.

– Asta da idee bună, zise Jack, repezindu-se la rață înainte să ajungă Midas la ea şi aruncînd-o din nou.

Cu ochii negri strălucind de încîntare, Midas porni în salturi, se repezi la rață şi o aduse înapoi, lăsînd-o la picioarele lui Jack.

– Ei, ia te uită la el, se minună Morrison. Ce calități de vînător are.

Detectivul se întoarse cu brațele încărcate de albume. Captivat de joc, Midas nu-l băgă în seamă.

Daisy se aşeză la birou dîndu-şi seama abia acum de ce i se cerea. Nu trebuia să cerceteze cincizeci sau cîteva sute de fotografii. În grămada aceea trebuie să fi fost mult mai multe, iar fotograful părea să fi fost lipsit de pricepere, pentru că imaginile nu erau deloc măgulitoare.

Închise ochii, îi vizualiză pe cei trei bărbați, apoi alese figura cea mai clară: o față prelungă, subțire, cu multe riduri pe frunte. Individul avea părul blond închis şi perciuni lungi. Dar culoarea părului se putea schimba – ea era expertă în materie –, aşa că nu mai acordă importanță acestui aspect şi se concentră asupra fizionomiei. Adaptînd un sistem de a citi printre rînduri pe care îl învățase la un curs, Daisy începu să dea paginile din ce în ce mai repede, oprindu-se rareori să cerceteze mai cu luare-aminte o figură.

După un sfert de oră, Midas se aşeză la picioarele ei, gata să tragă un pui de somn. Daisy se opri şi se uită la el, iar Jack profită de prilejul acesta şi o întrebă:

– Vrei să bei ceva? O cafea? Un suc?

– N-aş recomanda cafeaua, interveni Morrison.

Daisy scutură din cap.

– Nu este nici o problemă.

– Atunci vă las, le zise detectivul. Am de dat nişte telefoane, aşa că o să împrumut un alt birou şi o să mă întorc după ce termin.

Minutele se scurgeau. Se auzea doar foşnetul paginilor pe care le întorcea Daisy. Midas se trezi, şi Jack ieşi cu el la o plimbare. Cînd se întoarse cu cățelul țopăind şi trăgînd de lesă de parcă cine ştie ce minunăție făcuse, Jack îi zise:

– E timpul să luăm prînzul. Trebuie să faci o pauză.

– Nu mi-e foame, răspunse Daisy absentă.

– Dar *mie* îmi este.

Daisy ridică privirea, amuzată.

– Ai mîncat zdravăn la micul dejun. Mie mi-ar fi fost suficient pentru patru zile.

– Tocmai din cauza asta trebuie să mănînci şi tu acum. Dacă mie mi-e foame, atunci şi ție trebuie să-ți fie.

– Imediat.

Daisy se întoarse la filele dosarelor cu fotografii, clipi uşor alarmată şi indică una dintre imagini, afirmînd pe un ton ferm:

– Acesta este unul dintre ei.

Individul avea părul mai scurt în fotografie, însă perciunii aceia oribili erau la fel de lungi. Culoarea părului corespundea, iar ridurile de deasupra sprîncenelor se aflau la locul lor, la fel de adînci.

Jack se uită o secundă la fotografie şi zise:

– Mă duc după Morrison.

Daisy oftă şi-şi frecă uşor ochii. Pe unul îl găsise, însă mai rămîneau doi, pe care nu-i văzuse la fel de bine.

Morrison apăru şi se uită şi el la fotografia indicată de Daisy.

– George „Buddy" Lemmons. Îl cunosc pe farsorul ăsta. L-am arestat pentru atac, hoție şi scandal. De obicei se înhăitează cu... ăă, fir-ar să fie, cum îl cheamă?

Ieşi din birou şi îl auziră strigînd pe culoar:

– Hei, Banjo, ți-l aminteşti pe Buddy Lemmons? L-am arestat anul trecut pentru că i-a devastat casa bătrînei ăleia de pe Bob Wallace. Cum îl chema pe celălalt bandit?

– Calvin... Calvin şi nu mai ştiu cum.

– Da, exact.

Morrison se întoarse în birou, mormăind:

– Calvin, Calvin.

Se aşeză în fața calculatorului şi scrise numele.

– Uite-l. Dwight Calvin. Este unul dintre ceilalți doi?

Daisy se apropie de monitor şi se uită la fotografia afişată pe ecran.

– Da, zise ea fără să ezite, uitîndu-se cu atenție la individul slab, brunet şi cu nasul mare.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură. Nu am văzut însă pe nimeni care să semene cu cel de-al treilea.

– Ne-ar fi fost de folos dacă am fi ştiut prenumele lui Sykes, dar o să le ridic pe aceste două păsărele şi zic eu că o să înceapă să ciripească. Nici Buddy, nici Dwight nu sînt dispuşi să-şi asume faptele altcuiva. Domnişoară Minor, dumneata unde ai să locuieşti în timpul ăsta?

– Acasă, începu ea, însă Jack scutură din cap.

– Pînă cînd se rezolvă cazul o s-o cazez la un hotel, şi n-o să spun nimănui unde se află – nici măcar ție, Morrison. Dacă vrei să iei legătura cu ea, mă suni pe mobil; acesta va fi singurul mijloc de legătură.

22

– Unde ai de gînd să mă ascunzi? întrebă Daisy cînd ajunseră în maşină. Nu uita că am şi cățelul cu mine.

– Ca şi cînd aş putea uita, mormăi Jack. Nu-mi place ideea de a te ascunde undeva, dar e singurul lucru înțelept în condițiile acestea. Unele moteluri acceptă şi animale de casă; o să sun la informații şi o să găsesc unul.

– Dar n-am nici haine de schimb, nici cărți.

– O să trimit pe cineva la tine acasă, să ia cîteva lucruri.

Daisy stătu puțin pe gînduri.

– Trimite-l pe Todd. El ştie ce să-mi aducă.

– Ți-am spus doar, Todd nu este homosexual.

– Nu contează. Se pricepe să asorteze hainele şi ştie ce farduri să-mi aducă.

– Eva Fay...

– Todd.

– Bine, renunță el să se mai împotrivească. O să-l trimit pe Todd.

Pînă la urmă, nu mai trebui să sune la informații ca să găsească un motel în care erau primiți clienții cu animale de casă. Văzură o clădire care abia se construise pe marginea drumului național I-565, care avea două camere pentru clienții cu animale de casă. Amîndouă erau libere, şi Jack o alese pe cea a cărei fereastră dădea spre partea din spate a clădirii. O înscrise pe Daisy sub un nume fals – Julia Patrick, o informă el după ce se întoarse în maşină, şi dădu roată clădirii, conducînd-o la camera ei.

Jack descuie uşa şi aduse înăuntru toate lucrurile cîinelui. Daisy plecă însoţită de Midas să cerceteze o fîşie de iarbă şi să vîneze un fluture. Acesta se dovedi prea mic pentru o vînătoare susţinută; şi după cîteva minute, se trînti pe iarbă ca să se odihnească. Căldura era înăbuşitoare, şi nu-l putea lăsa să se joace afară, aşa că îl luă cu ea în camera răcoroasă şi îi dădu apă. Oftînd obosit, Midas se culcă pe pătura lui.

– O să mă întorc diseară cu lucrurile tale, îi zise Jack. Nu ştiu la ce oră, dar o să te sun. Să nu deschizi uşa nimănui în afară de mine.

Daisy se aşeză pe patul imens.

– Bine.

Nu voia să-l roage să rămînă, cu toate că ar fi dorit s-o facă. Îşi dădea seama că toată ziua fusese o povară pentru el. Crima ţinea de domeniul lui, dacă se putea spune aşa, iar el ştia exact ce trebuia făcut.

Voia să-l întrebe cît va fi nevoită să aştepte acolo, dar se stăpîni zicîndu-şi că Jack nu avea de unde să ştie. Morrison putea să pună mîna imediat pe Lemmons şi Calvin, dacă nu cumva cei doi părăsiseră deja oraşul. Putea să pună mîna pe Sykes, dar exista şi posibilitatea să-i scape. Mărturia lui Jennifer Nolan putea fi un argument solid, dar în acelaşi timp tot oraşul ştia că femeia era alcoolică; dacă în dimineaţa aceea băuse, declaraţia ei putea fi pusă sub semnul întrebării. Totul era incert.

Jack îi fusese de mare ajutor. Daisy ştia că s-ar fi descurcat şi singură, însă îi plăcuse să-l vadă plănuind totul, avînd grijă de familia ei, ocupîndu-se chiar de Midas cît cercetase ea mulţimea de fotografii din arhiva poliţiei.

Jack se aşeză lîngă ea şi o luă în braţe.

– Eşti bine?

– Încă sînt uluită de cele întîmplate, recunoscu ea. Mi se pare atît de... ireal. Am văzut un om murind fără să-mi dau seama ce se întîmplă.

– Nu te aştepţi niciodată să fii martor la o crimă. Dacă nu se aude o împuşcătură sau dacă nu are loc o încăierare, oamenii nu observă ce se petrece.

Îi ridică bărbia şi o sărută.

– Mă bucur că nu ai trăit momentul, şopti el.

Pînă să o sărute, Daisy nu-şi dăduse seama cît de mult tînjea după el, după gustul şi atingerea lui, după parfumul lui. Îi înconjură gîtul cu braţele şi şopti:

– Nu pleca acum.

– Trebuie, răspunse Jack, dar nu se ridică de pe pat.

O trase mai aproape de el şi cealaltă mînă îi mîngîie sînii înainte să înceapă să-i descheie bluza. Daisy închise ochii, lăsînd plăcerea să-i cuprindă trupul. Emoţiile acelei zile potenţau fiecare senzaţie. Pentru puţină vreme, atît cît o mîngîia el, putea să uite totul.

Daisy îi ridică tricoul şi-şi strecură mîinile dedesubt, lipindu-şi palmele de muşchii încordaţi ai spatelui.

– Bine, m-ai convins, spuse Jack şi-şi scoase tricoul pe cap, după care îşi descheie cureaua.

Blugi, boxeri, şosete, pantofi – se eliberă de toate rapid, lăsîndu-le pe podea, apoi sări în patul uriaş luînd-o şi pe Daisy cu el. Sandalele ei căzură pe covor. Îi scoase bluza şi sutienul, aruncîndu-le cît colo.

În timp ce îi săruta fără grabă abdomenul, Jack îi desfăcu fermoarul fustei şi o dezbrăcă, apoi gura lui urcă încet căutîndu-i sînii, alintîndu-i sfîrcurile pînă cînd se întăriră ca două boabe de zmeură. Daisy ameţise, dar voia tot mai mult. Nu se putea sătura de el, nu se putea stăpîni să nu-l atingă, pentru că fiecare atingere o făcea să-şi dorească şi mai mult.

– E rîndul meu, îi spuse Daisy, împingîndu-l încet.

Jack se supuse şi se rostogoli pe spate, acoperindu-şi ochii cu braţul.

– Presimt că asta o să mă omoare, zise el.

Încîntată de prilejul ce i se oferea, Daisy îi cuprinse în palme testiculele, mîngîind pielea fină. Apoi îşi apropie faţa de abdomenul lui, inspirînd mirosul de piele încinsă şi atingîndu-l cu vîrful limbii, dornică să guste, să savureze. Simţi lîngă obraz zvîcnetul care îi trăda excitarea şi o ademenea tot mai mult. Reveni cu buzele desfăcute, gata să cucerească un teritoriu peste care se simţea deja stăpînă.

Jack lăsă să-i scape un geamăt şi strînse în pumni aşternutul.

Daisy nu se opri şi nici el nu-i ceru s-o facă. Se desfăta cu noua ei cucerire, gusta încîntată şi mîngîia cu candoare, pînă cînd trupul lui puternic se încordă ca un arc. Atunci se opri, se trase înapoi şi-i zise:

– Cred că e de-ajuns.

Un sunet aproape animalic răbufni din pieptul lui şi Jack se ridică brusc, se repezi la ea şi veni deasupra. Daisy începu să rîdă, văzîndu-l cu cîtă înverşunare îi smulge lenjeria intimă, însă în aceeaşi secundă el îi desfăcu picioarele, veni între ele şi pătrunse pe neaşteptate înăuntrul ei, transformîndu-i rîsul în geamăt. Daisy îşi ridică picioarele şi-i înlănţui mijlocul, încercînd să se bucure de profunzimea mîngîierilor lui şi să stăpînească în acelaşi timp tumultul de senzaţii primitive, sălbatice. Voia să trăiască din plin fiecare clipă, nu să se isprăvească totul într-o scurtă nebunie.

Jack se opri, cu muşchii încordaţi la maxim.

– La naiba! blestemă el, scrîşnind din dinţi. N-am prezervativ.

Ochii li se întîlniră – ai lui întredeschişi din pricina efortului de a-şi stăpîni pornirile trupului, ai ei larg deschişi, datorită revelaţiei.

Şoldurile lui continuau să se legene, de parcă nu s-ar mai fi putut opri nici măcar pentru o clipă.

– Vrei să mă opresc?

Chipul îi trăda iritarea şi strădania de a fi rostit întrebarea. Pe frunte îi scînteiau picături de sudoare, în ciuda aerului condiţionat orientat spre pat.

Raţiunea o îndemna să spună *da*. O viaţă întreagă de comportament responsabil o îndemna să spună *da*. Nu trebuia să rişte, să rişte mai mult decît o făcuseră cu pătrunderea lui neprotejată. Cu toate acestea, un instinct primar, lăuntric o făcea să se simtă mistuită de dorinţa de a-l simţi înăuntrul ei şi buzele i se desfăcură şi se rotunjiră într-un *nu* prin care ea se abandona total.

Autocontrolul dispăru şi Jack începu să pătrundă tot mai adînc şi tot mai puternic. Ceea ce începuse ca o simplă plăcere deveni acum ceva violent, puternic, ca o descătuşare a naturii. Daisy se agăţa de el în neştire, pentru că altceva oricum nu mai putea face, pentru că prin cuvîntul acela – unul singur – ceruse de la Jack tot ce îi putea oferi, iar ea înceta să mai aibă vreo rezervă faţă de el. Se arcui sub dezlănţuirea plăcerii intense şi apăsă cu călcîiele coapsele lui, simţind cum tremurul tainic porneşte din adîncul fiinţei ei, răspîndindu-se apoi în spasme ca nişte valuri imposibil de oprit. Preţ de cîteva momente ea încetă să mai respire, să mai gîndească; senzaţia trăită cu atîta intensitate o făcu să nu mai perceapă nimic din ce se petrecea în jurul ei. Apoi totul începu să se limpezească şi ea se relaxă încet, slăbind strînsoarea braţelor şi a picioa relor şi lăsîndu-l să se mişte repede şi puternic spre propria lui eliberare.

O strivi sub greutatea lui, însă Daisy nu avea nici

puterea, nici voința de a se împotrivi. Jack era la fel de vlăguit ca şi ea; inima îi bătea nebuneşte, iar respirația îi era şuierătoare. Probabil că ațipiseră un pic; în orice caz, timpul nu mai însemna nimic pentru ei.

După o vreme, gemînd din pricina efortului, Jack se retrase, se răsturnă pe o parte şi o trase mai aproape de el. Daisy îşi ascunse chipul între gîtul şi umărul lui, conştientă de ceea ce putea să urmeze! Cu toate acestea nu se simțea ca în preajma unei catastrofe. Dimpotrivă, simțea că ceea ce făcuseră era... bine.

Jack o mîngîie uşor şi ea încercă să se gîndească la ce ar trebui să spună acum, însă îşi dădu seama că vorbele ar fi fost de prisos. Sosise momentul să se împace cu gîndul că relația lor se transformase în ceva mai mult decît o aventură.

Oare era posibil?

– Doamne, trebuie să mă întorc la birou, murmură el. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat pradă simțurilor.

– Sînt sigură că cinci minute în plus sau în minus nu contează, îl consolă Daisy.

Jack deschise un ochi şi o privi neîncrezător.

– Cinci minute? Te rog frumos! De cînd aveam şaisprezece ani am depăşit faza asta.

Daisy se răsuci şi se uită la ceasul de pe noptieră. Nu ştia dacă ațipiseră sau cît timp dormiseră, dar hotărî să-l creadă pe cuvînt.

– Atunci, o oră...

– O oră! Fir-ar să fie!

Sări din pat şi se duse la baie. Daisy auzi duşul curgînd şi apoi zgomotul apei la toaletă. Jack ieşi şi se îndreptă spre piciorul patului, unde îşi lăsase hainele, şi blestemă.

Alarmată de expresia de pe chipul lui, Daisy se ridică cu greu şi se sprijini în coate.

– Cîinele tău mi-a mîncat boxerii, zise Jack furios.

Încercă să nu rîdă; se strădui din răsputeri. Reuşi să se abţină preţ de o secundă, după care hohote de rîs începură să o zguduie. Daisy rîse din toată inima, ţinîndu-se cu mîinile de burtă, de parcă ar fi putut în felul acela să mai stăpînească hohotele năvalnice.

Jack se aplecă şi-l ridică pe năstruşnicul vinovat, privindu-l ţintă în ochi. Nimeni n-ar fi putut să tăgăduiască vinovăţia lui Midas, pentru că din gura lui se vedeau atîrnînd firele de culoare verde-închis ale boxerilor. Părea foarte încîntat de isprava lui şi dădea frenetic din coadă, încercînd să ajungă aproape de Jack ca să-l poată linge.

– Pufosule, eşti o mare pacoste, îl certă Jack, pe un ton care semăna mai degrabă cu un alint decît cu o mustrare, după care îi scoase firele din gură.

Daisy se uită la căţeluşul pufos şi la bărbatul uriaş şi gol care îl ţinea în braţe cu atîta grijă, şi avu senzaţia că inima o să-i sară din piept. Îşi dăduse seama că este pe cale să se îndrăgostească, însă în clipa aceea se simţi cucerită pentru totdeauna.

Nu, aceasta nu mai era o aventură, cel puţin nu pentru ea. Era mult, mult mai mult.

Jack îl aşeză pe Midas pe pat şi o lăsă pe Daisy să aibă grijă de cătel cîtă vreme el se îmbrăcă. Ferindu-se de lăbuţele şi de limbuţa lui care voia cu orice preţ să o atingă, Daisy privea cum alunecă blugii pe fundul gol al lui Jack şi-i trecură prin minte tot felul de gînduri senzuale.

După ce se îmbrăcă, Jack se aplecă spre ea şi o sărută. Sărutul lor se prelungi şi deveni tot mai profund, fără ca vreunul dintre ei să fi intenţionat asta. Obrajii lui ardeau cînd se trase un pas înapoi şi o privi printre gene.

– Eşti primejdioasă, şopti el.

– Dar nu fac decît să stau aici, întinsă.

Îl prinse pe Midas, care începuse să tragă cu dinții de așternut, și-i scoase pînza din gură.

– Tocmai la asta mă refer. O femeie goală și un cățel pufos: ce altceva își mai poate dori un bărbat? Bine, poate și o bere. Și un meci grozav la televizor. Și...

Daisy se repezi la una dintre perne și o aruncă spre el.

– Pleacă!

– Gata, plec. Ține minte: să nu deschizi ușa...

– ... nimănui în afară de tine, completă ea.

– Nu știu la ce oră mă întorc. Dacă ți se face foame, există alături un fast-food.

Apoi îi notă niște numere de telefon pe carnețelul de lîngă pat.

– Ai aici numărul meu de mobil, numărul de la birou, numărul lui Todd și pe cel de acasă. Dacă ai nevoie de ceva poți suna la oricare, sau chiar la toate.

– Dar cum de ai numerele lui Todd? îl întrebă ea, curioasă.

– Știam că o să întrebi, mormăi el.

– Ei bine?

– Pentru că ne ajută să dăm de Sykes. Are niște relații care ne sînt de folos.

O sărută din nou, îl scărpină pe Midas în creștet și părăsi încăperea.

Daisy se dădu cu greu jos din pat. Cățelul veni la baie după ea, adulmecînd peste tot cît făcu ea duș.

Stînjenită la gîndul că o cameristă din motel ar putea să găsească așternutul în starea aceea, Daisy frecă pata cu un prosop ud, pînă cînd se asigură că nu se mai vede nimic.

Prima ei pată. Spera să fie prima dintr-un lung șir de pete asemănătoare, pentru că voia ca Jack Russo să fie tatăl copiilor ei.

Rămînea de văzut dacă şi el voia acelaşi lucru. Nu dăduse bir cu fugiţii cînd mama ei făcuse comentariul acela despre posibilitatea de a-i fi soacră, dar nici n-ar fi putut fugi, nu cînd trebuia să o protejeze. Nu era genul de om care fuge de responsabilităţi.

Trebuia, totuşi, să-l fi oprit, îşi mai spuse ea în timp ce se îmbrăca. Nu voia ca Jack să se căsătorească cu ea numai pentru că ar putea să rămînă însărcinată; voia ca el să o iubească. De data aceasta probabil că nu vor exista urmări – momentul fusese potrivit – însă mama natură mai juca şi feste, iar ea nu va fi liniştită pînă nu-i va veni ciclul.

Se aşeză din nou pe pat şi privi în jurul ei. Camera de motel arăta destul de bine şi era mai mare decît una obişnuită. Avea un fotoliu, o măsuţă rotundă cu două scaune şi un frigider de dimensiuni mici pe care se afla un filtru de cafea. Baia era complet utilată, însă nu avea un decor deosebit.

Şi acum?

Îi trecu prin minte să ia cartea de telefon şi să caute numele *Sykes*. Nu ştia care era prenumele celui care o căuta, nici unde locuieşte, astfel că strădania ei nu avea nici un rost. Căută totuşi în lista celor care purtau acel nume şi se gîndi să sune la fiecare. Putea să spună ceva de genul „Domnule Sykes, sînt Daisy Minor. Am aflat că vreţi să mă ucideţi."

Nu, nu era deloc o idee strălucită. Dacă avea o agendă telefonică putea să afle foarte uşor unde era ea.

De obicei nu se uita la televizor, însă în condiţiile date nu prea avea de ales. Midas se hotărîse să mai tragă un pui de somn; după ce se va trezi, îl va duce din nou afară, ca să mai treacă timpul. Luă telecomanda, se aşeză în fotoliu şi deschise televizorul.

Nu-i plăcea să aştepte fără să facă nimic.

Bine că familia ei era departe. Daisy ştia că n-ar fi avut linişte dacă Jack nu i-ar fi scos pe toţi din oraş. Era sigură că mama ei va suna chiar în seara aceea, să se asigure că Daisy nu păţise nimic, şi se va îngrijora peste măsură văzînd că nu răspunde nimeni. Pe de altă parte, Jack părea să se fi gîndit la toate, aşa că probabil îi dăduse şi mamei ei numărul lui de mobil.

Dar el, Jack? Rămase încremenită. Nu mai era nici un secret faptul că ei doi aveau o legătură, după ce se aşezase lîngă ea la biserică. Dacă primarul Nolan ar auzi zvonurile şi i-ar cere lui Sykes să pună mîna pe Jack, ştiind că asta ar scoate-o pe ea din ascunzătoare?

Căută telefonul şi formă numărul lui Jack. Acesta răspunse imediat:

– Russo.

– Şi tu trebuie să ai grijă, îi zis ea pe un ton poruncitor.

– Ce spui?

– Dacă primarul află de legătura noastră, o să te transforme pe tine într-o ţintă, aşa cum s-ar fi întîmplat cu familia mea.

– Este o diferenţă între familia ta şi mine.

Ea îi iubea pe toţi, aşa că nu vedea care ar putea fi diferenţa.

– Cum ar fi?

– Faptul că eu sînt înarmat.

– Ai, totuşi, grijă. Promite-mi.

– Promit.

Jack făcu o pauză.

– Tu eşti bine?

– Mă plictisesc. Grăbeşte-te să te întorci cu cărţile.

După ce închise telefonul, Daisy nu-şi mai găsi locul şi începu să se plimbe agitată prin cameră. Nu-i plăcea să fie

izolată, să nu ştie ce se petrece, să nu poată fi şi ea de folos. Nu-i stătea deloc în fire să stea şi să aştepte. O dată ce descoperea o problemă, nu-şi găsea liniştea pînă nu o rezolva.

Trebuia să se petreacă ceva cît mai repede, altfel avea să înnebunească.

Jack se încruntă după ce termină convorbirea cu Daisy. Ea părea neliniştită şi asta nu era bine. Trebuia să fie sigur că procedează întocmai cum îi ceruse el; trebuia să o ştie în siguranţă ca să se poată ocupa de Sykes.

Telefonul pe care îl primise înainte de a-l suna Daisy îl îngrijorase. Unul dintre detectivii lui fusese acasă la Nolan, însă doamna Nolan nu mai era acolo. Încă nu-i dăduseră de urmă. Dacă Kendra Owens vorbise despre dialogul pe care îl avusese cu ea, cu siguranţă că aflase şi primarul.

Instinctul îi spunea că ceva nu era în ordine.

23

Nadine şovăi în prag, înainte de a intra în biroul lui Temple; figura ei exprima nehotărîre. Primarul ridică privirea, enervat. Toată ziua aşteptase o veste de la Sykes. Se întreba dacă acesta îşi îndeplinise sau nu misiunea. Telefonul primit de la domnul Phillips îl neliniştise. Cei care îl dezamăgeau sau care intrau în conflict cu Elton Phillips plăteau cu viaţa. Dacă Sykes nu reuşea nici de data aceasta, va trebui să facă ceva care să-l împace pe Phillips. Poate chiar să-l lichideze pe Sykes. Perspectiva îl îngrijora, pentru că Glenn Sykes nu era prost şi cu greu ar fi putut fi ucis.

Nadine încă ezita în prag cînd Temple se răsti la ea:

– Pentru Dumnezeu, Nadine, ce este?

Femeia rămase uluită de izbucnirea lui. Temple nu-şi ieşea niciodată din fire; nu era bine pentru imaginea lui. Astăzi, însă, avea alte priorităţi, în afară de blestemata de imagine.

Nadine începu să-şi frîngă mîinile, neliniştită.

– Pînă acum nu am spus nimănui nimic. După părerea mea viaţa personală a oamenilor îi priveşte numai pe ei. Totuşi cred că ar trebui să ştiţi ce a făcut astăzi doamna Nolan.

Iisuse, nu acum. Temple îşi acoperi ochii, încercînd să domolească durerea care pulsa sub arcade.

– Jennifer are... probleme, bîigui el, într-un fel care atrăgea mereu simpatia şi compătimirea oamenilor.

– Da, domnule, ştiu.

Pentru că Nadine nu continuă, Temple oftă, dîndu-şi seama că trebuie să o îndemne să vorbească, cînd în realitate voia să strige în gura mare că nu dă doi bani pe ce făcea neisprăvita de Jennifer şi că spera să-şi fi rupt gîtul.

– Ce a mai făcut de data asta?

Pentru că în sfîrşit întrebase, Nadine rosti vorbele pe nerăsuflate, de parcă nu le mai putea ţine nici o secundă pentru ea:

– A sunat la bibliotecă şi i-a spus Kendrei Owens că vreţi să o ucideţi pe Daisy Minor.

– *Cum?*

Temple ţîşni de pe scaun, roşu la faţă. Din pricina şocului, genunchii începuseră să-i cedeze şi se văzu nevoit să se sprijine de marginea biroului. O, Doamne! Îşi aminti de starea de nelinişte care îl măcinase întreaga dimineaţă şi care îl determinase la un moment dat să vadă ce făcea Jennifer. Ticăloasa ascultase convorbirea lui telefonică din

camera ei. Domnul Phillips îl va ucide. Nu mai avea nici o îndoială.

– Kendra nu a luat-o în serios, bineînțeles, dar s-a temut ca doamna Nolan să nu facă vreo nebunie, şi a sunat la poliție.

– Nenorocita! exclamă Temple înfuriat peste măsură, fără să-şi dea seama la cine se referă – la Jennifer, la Kendra sau la amîndouă.

Nadine făcu un pas înapoi, şocată de limbajul primarului.

– M-am gîndit că e bine să ştiți, zise ea pe un ton rece, după care ieşi şi închise uşa în urma ei.

Cu mîna tremurîndă, Temple ridică receptorul telefonului privat şi formă numărul lui Sykes. Îl lăsă să sune de şase ori, apoi închise. Sykes nu era acasă; o aştepta pe Daisy la serviciu ca s-o urmărească cînd aceasta va pleca. Din cauza telefonului dat de Jennifer, dacă Daisy ar fi dispărut după masa de prînz, întreaga poliție ar fi fost în alertă. Faptul că nu se declanşase nici o acțiune de genul acesta însemna că nu se petrecuse nimic. Trebuia să-l găsească pe Sykes şi să-i ceară să anuleze totul. Dacă i se întîmpla ceva lui Daisy, el, Temple, va fi primul pe lista suspecților.

Trebuia să întreprindă ceva în ce o privea pe Jennifer. Toată lumea ştia că bea, astfel că un accident n-ar fi mirat pe nimeni: o lovitură în cap, maşina împinsă în rîu, şi gata.

Dar nu imediat. Ar fi fost prea bătător la ochi. Nu puteau periclita transportul rusoaicelor.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să îndrepte lucrurile în privința lui Nadine. Nu trebuia să-i dea prilejul să vorbească despre comportamentul lui în cercul ei de prieteni. Bîrfa se împrăştie cu o rapiditate uimitoare.

Deschise uşa, făcu apel la tot farmecul de care mai era în stare şi-i zise:

– Nadine, îmi pare rău. Nu trebuia să vorbesc atît de urît. Eu şi Jennifer ne-am certat de dimineaţă şi sînt încă nervos. Apoi am aflat de isprava asta...

Îşi lăsă umerii, într-un gest de disperare amestecată cu oboseală.

Nadine se mai înmuie.

– Nu e nici o problemă. Înţeleg.

Temple îşi frecă fruntea, arătîndu-se foarte preocupat şi neliniştit.

– Daisy s-a supărat cînd i-a povestit Kendra despre telefon?

– Daisy nu lucrează astăzi. A sunat mama ei şi a anunţat că o doare o măsea. Eu bănuiesc ceva, dar asta este o altă poveste. Ridică din sprîncene cu şiretenie.

– Ce anume?

– În legătură cu locul unde ar putea fi. Bine, nu spun că ştiu unde este, dar mă îndoiesc că o doare vreo măsea.

– Şi de ce spui asta?

– Pentru că am sunat la departamentul de poliţie chiar înainte de prînz, iar Eva Fay mi-a spus că nici ofiţerul Russo nu a apărut la birou.

Zvîcnetul dureros din spatele sprîncenelor se accentuă.

– Şi ce legătură are asta cu Daisy?

– Dumneavoastră nu aţi aflat? Au o legătură.

Satisfacţia de a fi prima care dă vestea aceasta o făcu pe Nadine să uite de impoliteţea şi de limbajul violent al primarului.

Temple avu impresia că l-a lovit ceva chiar în moalele capului.

– Cum? Sînt împreună?

Abia reuşea să rostească vorbele – şocul era prea puternic. O prăpastie se căscă la picioarele lui.

– Barbara Clud a spus că au cumpărat... mă rog, au cumpărat împreună chestiuni intime de la farmacie, iar duminică ofițerul Russo a stat lîngă ea la biserică.

– Înseamnă că e ceva serios.

Glasul îi sună neașteptat de răguşit şi Temple tuşi, ca să-şi dreagă puțin vocea.

– Mă zgîrie ceva în gît.

Nadine se grăbi să scoată din sertar o pastilă pentru tuse şi să i-o ofere.

– Aşa zic şi eu. Treaba este foarte serioasă de vreme ce a venit cu ea la biserică.

Temple încuviință dînd din cap şi se retrase în biroul lui, pentru a analiza implicațiile noutății aflate. La naiba! Cînd Russo a verificat numărul de înmatriculare s-a prefăcut că nu ştie al cui era. Dar de ce a făcut asta? Ce l-a determinat să-i ascundă faptul că o cunoştea pe Daisy? Nu avea nici un motiv, doar dacă... doar dacă el era sigur că Daisy nu ar fi putut parca pe peluza din fața cabinetului doctorului Bennett. Asta însemna că ei fuseseră împreună.

„Chestiunile intime" cumpărate de la farmacia familiei Clud nu puteau fi decît prezervative, ceea ce însemna că Russo se culca cu Daisy. Ofițerul nu şi-ar fi petrecut noaptea cu Daisy în casa mamei ei, prin urmare o dusese acasă la el. Lui Temple nu-i trecuse niciodată prin minte că Daisy ar putea să facă una ca asta, aşa cum nu se gîndise nici că şi-ar putea vopsi părul, nici că ar putea să frecventeze Buffalo Club. Era clar, Daisy se schimbase radical.

Deci, Russo ştia că el minţise spunîndu-i că văzuse maşina lui Daisy. Russo nu era prost; avea să-şi dea repede seama că altcineva îi ceruse să afle a cui era maşina, deci minţise. Asta trezea bănuieli. Russo se va întreba ce anume se petrece, iar Temple nu voia ca un om ca Russo să-şi pună întrebări în legătură cu treburile lui. În condițiile acestea

singura soluție era să anuleze totul. Trebuia să-l găsească pe Sykes şi să-i ceară să renunțe, să ia măsuri în legătură cu Jennifer şi să aibă grijă ca transportul rusoaicelor să se desfăşoare fără incidente, pentru că cea mai mică greşeală ar fi fost drastic sancționată de domnul Phillips.

Jennifer conduse în neştire, fără o țintă anume, temîndu-se să se întoarcă acasă, convinsă fiind că Temple aflase deja ce făcuse ea. Într-un oraş atît de mic nu existau secrete. Plîngea continuu, fără să-şi poată explica de ce. Oare cedase psihic? Trebuia să-şi revină, altfel Temple va folosi prilejul pentru a o interna într-un sanatoriu.

Scosese caseta minusculă din telefon şi o luase cu ea. Trebuia să găsească pe cineva care să o asculte, însă nu ştia la cine să apeleze. O voce lăuntrică o îndemna să meargă direct la poliție, să insiste pînă cînd va determina pe cineva să verifice caseta chiar acolo, în fața tuturor. În felul acesta nimeni nu ar mai fi blamat-o, nimeni n-ar fi considerat-o beată şi n-ar fi acuzat-o că inventează tot felul de lucruri. Aceasta părea cea mai înțeleaptă decizie, dar nu avea suficient curaj să o facă.

Profund zguduită, simțea nevoia imperioasă să bea ceva, dar pentru prima oară în viață se temea s-o facă. Dacă începea nu s-ar mai fi putut opri. Viața ei depindea acum de luciditatea ei. Nu reuşea să gîndească prea limpede, dar dacă ar fi băut nu ar mai fi gîndit deloc.

Tot conducînd ca un robot, se trezi pe drumul care ducea la Huntsville, cel pe care mergea mereu la cumpărături sau la coafor. De cîte ori pleca de-acasă, se ducea la Huntsville. Se opri de două ori ca să vomite, cu toate că nu mîncase nimic. Organismul ei îşi cerea doza obişnuită de alcool. Mai urmase un program de dezalcoolizare, dar într-o clinică, unde i se dădeau pastile care să-i uşureze chinul.

Poate că asta trebuia să facă. Poate că cel mai bine era să se înregistreze la o clinică, dacă reuşea să ajungă în Huntsville. Făcuse tot ce îi stătea în putinţă, încercase să o prevină pe Daisy; dacă se interna într-o clinică, peste o lună, cînd va ieşi, totul se va fi terminat, iar ea n-ar mai fi avut motive de îngrijorare.

Doar conştiinţa ei i-ar mai putea da dureri de cap, asta dacă i s-ar întîmpla ceva lui Daisy.

Conducea strîngînd volanul cu amîndouă mîinile, dar nu reuşea să menţină maşina în linie dreaptă. Banda întreruptă părea să şerpuiască pe şosea şi Jennifer mergea în zigzag, străduindu-se să rămînă pe partea dreaptă. O depăşi o maşină mare, albă, claxonînd continuu. Se străduise tot timpul să nu greşească cu ceva, dar asta nu îndeajuns pentru Temple, pentru Jason şi Paige, şi nici măcar pentru ea.

Claxonul continua să se audă. Se uită să vadă dacă nu cumva apăsa chiar ea, fără să-şi dea seama, pe claxon. Maşina albă o depăşise. Nu-şi dădea seama cine claxonează. Tremura toată şi nu mai voia decît să se întindă pe banchetă, dar dacă ceda acum, s-ar fi putut să nu se mai trezească niciodată.

De unde se auzea blestematul ăsta de claxon?

Zări o lumină albastră a cărei strălucire intermitentă o ameţi şi mai tare; apoi maşina ajunse în stînga ei, forţînd-o să iasă de pe şosea. Apăsă cu disperare pe frîne, de teamă că s-ar putea ciocni cu maşina care acum se afla în faţa ei, şi scăpă volanul. Ţipă speriată cînd maşina începu să se rotească nebuneşte şi centura o strînse violent. Apoi simţi cum ceva dur o loveşte drept în faţă.

Maşina se umplu de fum şi Jennifer, speriată la culme, începu să se lupte cu centura din care nu reuşea să se elibereze. Automobilul luase foc, iar ea nu putea să iasă.

Apoi portiera maşinii se deschise şi un individ uriaş, cu piele măslinie, se aplecă spre ea.

– Staţi liniştită, îi zise acesta cu blîndeţe. Nu e fum; e doar praful din perna cu aer.

Jennifer se uită la el cu ochii măriţi de spaimă. Trăia un sentiment de disperare şi în acelaşi timp uşurare pentru că se isprăvise totul. Acum nu mai trebuia să decidă ea. Dacă ofiţerul Russo era în cîrdăşie cu Temple, nu-i mai stătea în putinţă să facă nimic.

– Sînteţi rănită? o întrebă el, lăsîndu-se pe vine lîngă portiera deschisă şi privind-o cu luare-aminte. În afară de nas.

Îi sîngera nasul? Jennifer privi în jos şi văzu că picăturile roşii îi mînjiseră hainele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea uluită, de parcă cel mai important lucru acum era să afle de ce îi curgea sînge din nas.

– Pernele de aer sînt de vină. Impactul a fost puternic.

Ofiţerul avea în mînă o trusă galbenă de prim ajutor. O deschise şi scoase din ea o bucată groasă de pansament.

– Luaţi asta şi ţineţi-o la nas. O să se oprească imediat.

Jennifer se supuse, luă pansamentul şi-şi tamponă nările.

– În dimineaţa aceasta aţi sunat la bibliotecă şi aţi anunţat că l-aţi auzit pe soţul dumneavoastră rostind o ameninţare, continuă Russo pe un ton calm, de parcă ar fi stat de vorbă despre vreme. Aş vrea să daţi o declaraţie despre ceea ce aţi auzit, asta dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Obosită, Jennifer îşi lăsă capul pe tetiera scaunului.

– Lucrezi pentru el? îl întrebă ea.

Dar ce mai conta? Tot nu putea face nimic dacă aşa stăteau lucrurile.

– Nu, doamnă, nu lucrez pentru el, răspunse Russo.

Poate că dumneavoastră nu aţi aflat, dar eu şi Daisy Minor avem o relaţie specială şi iau foarte în serios ameninţările care o vizează.

Ar fi putut să mintă, dar Jennifer intui că spune adevărul. Suferise prea mult din cauza unui bărbat ca să nu-şi dea seama că din tonul ofiţerului Russo lipsea orice urmă de ameninţare. Cînd intrase în şanţ, poşeta i se desfăcuse şi toate lucrurile se împrăştiaseră pe jos; îşi desfăcu centura, se aplecă şi bîjbîi pînă cînd găsi caseta.

– Nu numai că l-am auzit ameninţînd, zise ea, l-am şi înregistrat.

24

Jennifer Nolan era foarte slăbită, dar coerentă. Ca să elimine orice suspiciune, Jack insistă să i se facă un test, ca să se stabilească dacă băuse sau nu. Nu numai că nu era beată, dar în ziua aceea nu se atinsese deloc de alcool. Unul dintre detectivii departamentului de poliţie îi luă declaraţia. Apoi se strînseră mai mulţi şi ascultară caseta. Glasul primarului se auzea uşor metalic, însă îl recunoscură cu uşurinţă.

– *... o să pună mîna pe ea la prînz, cînd se va duce să ia masa, sau după-amiază, cînd va pleca spre casă. Pur şi simplu să dispară. Cînd Sykes se ocupă personal de o treabă, nu apar probleme.*

– *Zău?*

Era vocea celui de-al doilea individ, cel pe care doamna Nolan l-a identificat drept Elton Phillips, un om de afaceri foarte înstărit din Scottsboro.

– ... Atunci cum de a fost găsit cadavrul lui Mitchell atît de repede?

– Nu Sykes s-a ocupat de asta. El a rămas la club, ca să afle cine i-a văzut în parcare. Ceilalți doi s-au ocupat de cadavru.

– Domnul Sykes a greşit.

– E adevărat.

– Atunci aceasta este ultima lui şansă. Ca şi a ta, de altfel.

Nu se menționase numele lui Daisy, însă nici nu era necesar, avînd în vedere aducerea în discuție a bibliotecii şi declarația doamnei Nolan despre bucata de conversație pe care nu o înregistrase. Fusese rostit numele lui Mitchell şi vorbiseră despre cineva care îi văzuse în parcarea clubului. Pentru că Daisy însăşi făcuse o declarație şi îi identificase pe cei doi indivizi care îl asasinaseră pe Mitchell şi pentru că pe casetă se auzea vocea lui Temple, primarul era, fără îndoială, implicat în comiterea unei crime. Doamna Nolan nu înțelegea ce însemna transportul acela de rusoaice, însă Jack avea deja nişte bănuieli.

Mai mult ca sigur, primarul şi prietenii lui erau încolțiți.

Eva Fay fusese şi ea prezentă cînd ascultaseră caseta.

– Măi, să fie, ce şarpe! exclamase ea.

Jack sesiză revolta oamenilor. Detectivi, ofițeri de patrulă, funcționari – cu toții erau indignați şi furioşi. Jack nu mai era un intrus, ci de-al lor, iar femeia pe care o iubea fusese în pericol. Şi nu era o femeie oarecare, ci Daisy Minor, pe care majoritatea o cunoşteau de ani de zile. Partea bună era că într-un oraş atît de mic totul devenea o chestiune personală, iar în momentul cînd cineva avea necazuri comunitatea îl sprijinea.

– Să-l aducem pe primar pentru un interogatoriu, le zise el încercînd să-şi păstreze calmul.

Daisy era în siguranță; acesta era lucrul cel mai important.

– După ce luăm legătura cu poliția din Scottsboro îl căutăm şi pe Phillips.

I-ar fi plăcut să organizeze o patrulă care să împînzească toate străzile oraşului şi să-l prindă pe Sykes, însă nu avea oameni suficienți. Sykes îl îngrijora, dar atîta vreme cît Daisy stătea cuminte unde se afla, acesta nu avea cum să o găsească.

– Nu am transmis nimic prin radio, îi zise Tony Marvin. Nu are de unde să ştie că vrem să punem mîna pe el.

– O să afle. Ai uitat de Kendra Owens? Crezi că a rezistat toată ziua fără să povestească tuturor despre telefonul doamnei Nolan?

– Nu, Kendra e o drăgălaşă, zise Eva Fay, dar îi place la nebunie să sporovăiască.

– Atunci va trebui să luăm în considerare faptul că primarul ştie că doamna Nolan a luat legătura cu noi. Va încerca să se apere. Nu ştie de casetă, aşa că s-ar putea să nu fi fugit. Haideți, să înceapă dansul!

Blestemata asta de femeie, pe nume Minor, nu era de găsit pe nicăieri în oraş, ceea ce îl enervă de-a binelea pe Sykes. Nu apăruse la serviciu; nu era nici acasă. Pur şi simplu dispăruse. Cînd cineva iese din rutină şi face ceva neobişnuit, înseamnă că s-a întîmplat ceva. Dăduse telefon la bibliotecă de la un telefon public, temîndu-se că, deşi era o clădire publică, ar putea avea un dispozitiv care afişează numărul de la care se primea apelul, şi ceruse cu domnişoara Minor. Femeia care răspunsese nu-i spusese decît că domnişoara Minor nu lucra în ziua aceea, însă în vocea ei simțise o neliniște şi o tensiune înăbuşită care îl îngrijorară şi mai mult.

Care va să zică nici astăzi nu va pune mîna pe duduia asta. Era doar un pas înapoi, nu o catastrofă.

Oare de ce era atît de stresată femeia care-i răspunsese la telefon?

Era un amănunt aparent nesemnificativ, însă tocmai amănuntele acestea te bagă în bucluc, dacă le ignori şi nu eşti foarte prudent. Instinctul îi spunea că trebuie să fie cît se poate de prudent.

Îl sună pe primar la numărul privat, însă nu-i răspunse nimeni. Încă un amănunt îngrijorător. Din cîte îl cunoştea el, Nolan ar fi stat la birou toată ziua, pentru a avea un alibi infailibil în cazul dispariţiei domnişoarei Minor.

Imediat după aceea sună la numărul de mobil al primarului. Nici un răspuns. Îngrijorat de-a binelea, Sykes îl sună acasă. Nolan răspunse după ce telefonul sună de două ori.

– Femeia asta, Minor, nu lucrează astăzi, spuse Sykes. Eu zic să o las pe altă dată.

– Sykes! Slavă Domnului!

Primarul părea speriat, chiar panicat, ceea ce nu era un semn bun.

– Ascultă, am dat de necaz. Trebuie să ne punem de acord relatările, să ne susţinem versiunile unul celuilalt. Nu trebuie decît să ne dăm la fund pentru o vreme şi vom scăpa.

– Necaz? Cum adică?

Sykes se strădui să-şi păstreze calmul.

– Jennifer m-a auzit cînd am vorbit cu domnul Phillips azi-dimineaţă. Beţiva a sunat la bibliotecă şi a cerut-o pe Daisy. Cum ea nu era acolo, i-a spus Kendrei Owens că am plănuit uciderea lui Daisy.

Dumnezeule! Sykes îşi prinse baza nasului între degete. Dacă primarul ar fi fost măcar puţin prudent în convorbirile sale...

– Şi Kendra Owens ce-a făcut?

Întrebase doar de formă. Ştia prea bine ce făcuse Kendra Owens.

– A sunat la departamentul de poliţie. Bine că Jennifer este alcoolică. Sper că n-a luat-o nimeni în serios. Dacă tu ai fi pus mîna pe Daisy astăzi, s-ar fi iscat însă o grămadă de bănuieli.

Super. Acum poliţiştii din Hillsboro erau în alertă.

– Şi mai este ceva.

Sykes se străduia să-şi păstreze calmul.

– Ofiţerul Russo şi Daisy au o legătură amoroasă.

– Şi asta ce treabă are cu mine?

– I-am cerut lui Russo ieri să verifice numărul de înmatriculare pe care mi l-ai dat tu. I-am spus că am văzut maşina parcată pe peluza din faţa cabinetului unui doctor. Ştie că am minţit. Cînd mi-a dat informaţia s-a prefăcut că nu o cunoaşte pe Daisy.

Perfect, acum mai apăruse în schemă şi un şef de poliţie bănuitor. Din nou amănuntele acelea; Nolan fusese prea neglijent şi acum era prins la mijloc. Dacă i-ar fi cerut şefului poliţiei să verifice numărul fără să dea atîtea explicaţii, ofiţerul s-ar fi întrebat de ce ar vrea să fie verificată maşina prietenei lui, fără să afle că Nolan minţise. Dar de ce a trebuit Nolan să-i ceară chiar şefului să verifice un amărît de număr? Nu se putea adresa unui ofiţer oarecare? Nu, el simţea nevoia să discute numai cu oamenii din conducere, deoarece aşa îşi putea afirma puterea.

– Am venit acasă sperînd să dau de Jennifer şi să-i închid gura, dar ticăloasa nu e aici.

– Asta e bine. Dacă ar găsi-o moartă, după ce a dat telefonul acela, ar apărea suspiciuni.

– E alcoolică, repetă Nolan, neţinînd seama de spusele lui Sykes. Alcoolicii pot oricînd să se accidenteze.

– Poate, dar în momentul acesta ar fi fost suspect. Liniştiţi-vă şi nu mai atrageţi atenţia asupra dumneavoastră.

Nolan părea să nu-l audă.

– Poate că trebuie să o duc din nou în vizită la domnul Phillips. Lui i-ar face mare plăcere, chiar dacă pe ea n-ar încînta-o.

Ideea i se păruse genială, pentru că Sykes îl auzi rîzînd.

Era clar, avea de-a face numai cu idioţi.

– S-ar putea ca poliţia să o supravegheze, aşa că Phillips nu ar fi deloc încîntat dacă i-aţi duce direct la el.

– Nu. Ai dreptate. Oricum, trebuie s-o găsesc. Zicea că se duce la coafor. E suficient de nebună să dea un telefon ca ăsta şi apoi s-o întindă la un salon de înfrumuseţare.

Dar dacă poliţia a adus-o la secţie să dea o declaraţie? Varianta aceasta i se părea mult mai credibilă lui Sykes. Oare Nolan nu ştia nimic despre procedurile poliţiei? Ăştia nu ignorau un astfel de telefon, mai ales cînd la mijloc era chiar şeful lor. Domnişoara Minor dispăruse la momentul oportun, doamna Nolan dispăruse şi ea şi probabil că se afla la secţia de poliţie. Următorul pas putea să fie arestarea primarului, pentru interogatoriu.

Nu era deloc o perspectivă plăcută. După cum se purtase Nolan ieri şi astăzi, Sykes îşi schimbase radical părerea despre el. Avea sînge rece, dar sub presiune se pierdea cu firea şi orgoliul începea să-i tulbure gîndirea. Ce se va întîmpla cînd poliţiştii vor începe să-i pună tot felul de întrebări? S-ar putea să păstreze tăcerea, dar dacă va începe să vorbească, Sykes nu excludea posibilitatea ca primarul să încerce o înţelegere cu poliţia şi să-i toarne pe toţi.

Ei bine, nu putea îngădui să se întîmple una ca asta.

– Cît de bun este şeful poliţiei? îl întrebă el.

– E foarte bun. A făcut parte din SWAT şi în Chicago, şi

în New York. Am avut noroc că am reuşit să-l pot aduce într-un oraş atît de mic cum e Hillsboro.

Da, avusese norocul unei ţestoase care a pornit să traverseze o autostradă cu trafic intens: ar fi un miracol dacă ar scăpa nestrivită. Sykes nu-l vedea pe Nolan beneficiind de un miracol. Alesese ca şef al poliţiei pe unul care se simţea ca acasă acolo unde era primejdia mai mare, capabil de orice în situaţia în care femeia pe care o iubea era ameninţată. Singurul lucru care îi avantaja era faptul că descoperirea cadavrului lui Mitchell nu avusese loc pe teritoriul lui Russo.

Apoi îi veni altă idee:

– Aţi pomenit ceva de Mitchell azi-dimineaţă, cînd aţi vorbit cu domnul Phillips?

– Tocmai pentru asta a sunat. Nu era deloc încîntat că s-a găsit cadavrul atît de repede, dar i-am explicat că nu te-ai ocupat tu personal de asta.

Care va să zică, Nolan nu pomenise doar numele lui Mitchell, ci şi pe al lui. Doamna Nolan nu-i cunoştea, însă acum le ştia numele. Toată nebunia asta se desfăşura cu atîta rapiditate, încît Sykes simţea că pierde controlul şi că nu mai reuşeşte să pună lucrurile cap la cap.

– Uitaţi cum facem, îi zise el primarului. Fiţi tare, pretindeţi că nu se petrece nimic neobişnuit şi n-au ce să ne facă.

Mda, cum să nu.

– Nu s-a întîmplat absolut nimic, nu a fost nici o tentativă de atac asupra domnişoarei Minor, deci nu s-a comis nici un delict. Russo poate se întreabă de ce aţi mînţit în legătură cu numărul ei de înmatriculare, dar asta nu are chiar atîta importanţă. Trebuie să vă susţineţi povestea iniţială. Probabil că aţi notat numărul greşit, poate că aţi inversat nişte cifre – ceva de genul acesta.

– Bună idee.

– Dacă vă interoghează în legătură cu telefonul doamnei Nolan, spuneți-le că nu știți despre ce e vorba. A băut în dimineața asta?

– Întotdeauna bea, răspunse Nolan.

– Dar ați văzut-o dumneavoastră?

– Nu, numai că era neîndemînatică şi se împleticea.

După cum evoluau lucrurile, Sykes era gata să pună rămăşag că femeia era absolut lucidă.

– Crezi că Russo o să mă ia pentru un interogatoriu?

Oare mîine o să răsară soarele?

– Probabil. Dar să nu intrați în panică; aveți grijă să urmați planul.

– Să-l previn pe domnul Phillips?

– Dacă aş fi în locul dumneavoastră n-aş face-o. Lăsați să treacă furtuna asta şi el n-o să afle nimic. O să avem grijă ca transportul rusoaicelor să se facă fără incidente şi o să fie foarte mulțumit.

– Drace! Am uitat de transportul ăsta.

– Nu e nici o problemă. Mă ocup eu de el, mai zise Sykes şi apoi închise.

Era conştient că se confrunta cu o mare belea. Soția primarului cunoştea numele lui şi pe al lui Mitchell. Dacă Russo era bun fie şi numai pe jumătate din cît îl credea primarul, atunci avea deja declarația doamnei Nolan şi verifica tot ce-i spusese ea. Mitchell nu fusese găsit pe teritoriul lui, dar cum rețeaua de calculatoare era la îndemîna oricui, Russo nu trebuia decît să verifice dacă se anunțase descoperirea unui individ mort pe nume Mitchell. Asta ar stîrni şi mai tare suspiciunile şi, după ce se vor întreba ce treabă are Mitchell cu Daisy Minor, îi vor arăta fotografia, iar ea îşi va aminti unde îl văzuse – şi-şi va aminti şi de cei trei bărbați care fuseseră cu el.

Există situații cînd nu ai altceva de făcut decît să accepți lucrurile așa cum sînt. Aceasta părea să fie una dintre ele.

Sykes cîntări șansele pe care le mai avea. Putea să se oprească aici și să-și ia cealaltă identitate, altundeva, departe. Hotărîse să apeleze la soluția asta într-o situație-limită, de viață și de moarte, iar acum chiar nu era cazul. Trebuia să dea o lovitură, poate chiar să facă un an sau doi de închisoare sau chiar mai puțin. Nu el îl înjunghiase pe Mitchell; îl puteau închide pentru complicitate, dar în nici un caz pentru crimă.

În plus, avea o armă foarte puternică de care se putea folosi: informațiile. Informația făcea Pămîntul să se învîrtească, iar cu procurorii se puteau încheia tot felul de înțelegeri.

Nu avea deloc încredere în Temple Nolan; știa că ar spune tot poliției fără să mai stea pe gînduri. În cîteva ore, Glenn Sykes putea să fie dat în urmărire. Asta dacă nu va deveni el turnătorul.

Calm, așa cum procedase întotdeauna, Sykes conduse pînă în fața Departamentului de Poliție din Hillsboro. Pentru o secție de poliție dintr-un orășel de provincie, departamentul era un loc destul de aglomerat; parcarea era plină de mașini. Intră și observă că ofițerii se adunaseră în grupuri și discutau mai mult în șoaptă. Se simțea o stare de tensiune; patrulele trebuia să fie acum pe teren, ceea ce însemna că cei prezenți erau din schimbul întîi și așteptau ordine. Din nou un amănunt semnificativ.

Se apropie de sergentul de la primul birou, cu mîinile pe lîngă corp, ca să se vadă că nu avea nici o armă.

– Aș vrea să stau de vorbă cu ofițerul Russo.

– Șeful e ocupat. Cu ce vă pot ajuta?

Sykes privi în stînga, de-a lungul unui coridor. Zări în treacăt o femeie frumoasă, destul de tulburată, căreia un

individ îmbrăcat civil – probabil un detectiv – tocmai îi dădea o cană cu cafea. Cum se informase amănunțit în legătură cu viața lui Temple Nolan, își dădu seama că femeia aceea era soția primarului. În nici un caz nu părea beată; vai de teoria lui Nolan!

Se întoarse către sergentul din spatele biroului.

– Sînt Glenn Sykes. Cred că pe mine mă căutați.

25

Dintre lucrurile la care Jack nu se aşteptase, pe locul doi era apariția lui Glenn Sykes la secție şi dorința acestuia de a vorbi cu el. Pe primul loc se afla reacția lui de fiecare dată cînd se apropia de domnişoara Daisy, dar cu asta începuse să se obişnuiască. Începuse să creadă că nimic nu era imposibil.

Sykes era un individ de înălțime medie, un pic cam îndesat, şi bine îmbrăcat. Avea părul de culoarea nisipului, tuns scurt şi pieptănat cu grijă; era proaspăt bărbierit, avea unghiile îngrijite şi hainele călcate. Nu părea un individ declasat, vicios, primejdios. Criminalii pot fi de înălțimi, forme, culori ale pielii diferite. Pot fi îmbrăcați în zdrențe sau împodobiți cu diamante. Cei care se cred inteligenți poartă diamante. Cei care sînt cu adevărat inteligenți arată ca cel din fața lui.

Sykes se dovedea, în acelaşi timp, un tip extrem de calm şi hotărît.

– Vreau să încheiem o înțelegere, zise el. Vi-l pot da pe Nolan, pe cel care l-a înjunghiat pe Chad Mitchell, pe unul numit Elton Phillips şi pe mulți alții. Aduceți-l pe procuror aici şi haideți să stăm de vorbă.

– Ştim cine l-a înjunghiat pe Mitchell, zise Jack, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Buddy Lemmons.

Sykes nici măcar nu clipi.

– L-a identificat domnişoara Minor, nu-i aşa?

– V-a văzut bine pe toţi trei.

– Care va să zică aţi ascuns-o într-un loc sigur.

Jack nu-i răspunse, ci se mulţumi să-l privească cu luare-aminte. Omul avea o figură absolut inexpresivă, care nu trăda nimic din ceea ce gîndea.

– La mijloc se află chestiuni mult mai importante decît un nimic ca ăsta.

Sykes se rezemă şi el de spătarul scaunului, încercînd să pară la fel de calm ca Jack.

– Mă întrebam ce legătură are primarul cu toate acestea.

– Se fac averi imense în industria sexului, zise Sykes fără să dea alte amănunte. O să-l chemaţi sau nu pe procuror? Trebuie să vă mişcaţi repede; se dă o lovitură puternică la noapte.

– Rusoaicele, zise Jack.

Sykes fluieră încet printre dinţi, fără să încerce măcar să-şi ascundă uimirea.

– Se pare că ştiţi mai multe decît am crezut eu. Dar nu ştiţi unde şi nici nu ştiţi cine se ocupă de transport.

– Cred, totuşi, că primarul Nolan ştie despre ce este vorba.

– O să ciripească, de asta sînt sigur, îl aprobă Sykes.

– Şi atunci ce l-ar mai putea interesa pe procuror să afle de la tine?

– Încrederea este un lucru de preţ; ei bine, pe mine nu prea mă caracterizează.

Jack se uită cu atenţie la omul acela cu părul de culoarea nisipului, cu ochi reci şi gesturi neobişnuit de calme.

– Ai date complete despre ei, nu? Ai documente doveditoare.

– Întocmai.

Şi Sykes surîse abia pesceptibil.

– Pentru orice eventualitate. Îmi place să mă asigur pentru momentul în care lucrurile capătă o întorsătură neaşteptată. Şi mereu se întîmplă să capete o astfel de întorsătură. Trebuie să ştii cînd să te retragi.

Jack ieşi din încăpere şi îi dădu telefon procurorului din Scottsboro. Dacă trebuia să se încheie un tîrg cu cineva, apoi Sykes era acela, nu primarul Nolan. Sykes ştia multe şi i se păruse un tip bine organizat şi cinic. Uneori era mai bine să tratezi direct cu diavolul – ca acum, de pildă.

Apoi sună la motelul unde o lăsase pe Daisy, nerăbdător să-i spună că se află în siguranţă. I se făcu legătura cu camera ei. Telefonul sună de patru ori, de cinci ori, de şase ori, dar ea nu răspunse. Începu să se neliniştească. Poate că i se făcuse legătura cu o altă cameră; se mai întîmplă. Închise, sună din nou şi ceru camera ei. Telefonul sună o dată. *De două ori.* Simţi o apăsare pe piept. Trebuia să fie acolo. *Trei.* Poate plecase să-şi ia ceva de mîncare de la fast-food. *Patru.*

Sykes era aici. Daisy nu se mai afla acum în pericol.

Cinci.

N-ar fi plecat nicăieri fără motiv, nu? Acolo era în siguranţă. Dar dacă îşi făcuse şi ea un plan nebunesc şi încerca să-i atragă într-o cursă pe Sykes sau pe primar?

Şase.

Raţiunea îi spune că nu i se întîmplase nimic în vreme ce spaima îi şoptea la ureche tot felul de scenarii înspăimîntătoare.

Şapte.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi viaţa lui fără Daisy şi nu văzu decît un perete gol.

Opt...

– Alo?

Vocea îi era un pic întretăiată, de parcă alergase la telefon.

Uşurarea pe care o simţi i se păru la fel de intensă ca spaima trăită cu numai o clipă în urmă. Strînse receptorul în palmă şi închise ochii.

– De ce-ai răspuns atît de greu? o întrebă el cu glas sugrumat.

– Eram afară cu Midas. De fapt, am scăpat lesa şi a trebuit să alerg după el.

N-ar fi vrut să-i spună, dar din cauza tensiunii prin care trecuse, vorbele îi scăpară:

– Am crezut că ai plecat.

Daisy făcu o pauză.

– Că am plecat? Adică ai crezut că am plecat de tot sau că am ieşit pentru cîteva minute ca să-mi iau ceva de mîncare?

– Mi-a fost teamă că te-ai aventurat în vreun plan nebunesc...

– Ţi-am dat vreun motiv să crezi că aş fi nesăbuită? îl întrebă ea indignată. Aici sînt în siguranţă, de ce-aş pleca? Asta numai în filme se întîmplă; fie femeia, fie copilul încalcă regulile şi fac întocmai ce li s-a spus să nu facă, punîndu-se pe ei şi pe ceilalţi în primejdie. Mereu mi-am zis că dacă sînt atît de neghiobi, merită să moară. Of, Doamne, tu chiar crezi că mi-aş face un obicei din...

– Daisy, o întrerupse el cu blîndeţe.

Daisy se opri.

– Vrei să-ţi ceri iertare?

Poate că asta avea să grăbească puţin lucrurile.

– Da. Îmi pare rău. Intrasem în panică.

– Se acceptă, răspunse ea pe tonul acela formal care îl făcea pe Jack să surîdă.

– Iubire, am sunat să-ți dau o veste bună. Sykes a venit la secție şi s-a predat. Vrea să încheie o înțelegere. Eşti în siguranță.

– Adică s-a sfîrşit totul?

– Mai sînt nişte treburi de pus la punct. Am ținut legătura cu Morrison şi se pare că încă nu au dat de Lemmons şi de Calvin, dar o s-o facă. Soția primarului şi-a înregistrat soțul în timp ce rostea nişte amenințări la adresa ta, iar Sykes e gata să-i demaşte pe toți. Nu ştiu pe la ce oră pot să vin să te iau.

– Adică n-o să rămîn aici peste noapte?

– Ba s-ar putea să rămîi. S-ar putea să dureze toată noaptea.

– Cînd o să vină Todd cu lucrurile pe care le-am cerut, o să-l rog să mă ducă acasă.

Simțindu-se vinovat, Jack se uită la ceas. Trecuse de şase, iar el uitase cu desăvîrşire să-l sune pe Todd.

– O să încerc să-l mai prind la magazin.

– Ai uitat să-l suni, nu-i aşa?

Jack oftă.

– M-ai prins.

– Date fiind împrejurările, eşti iertat. Mama a sunat?

Jack avusese tot timpul telefonul cu el, aşa că nu ar fi ratat nici un apel şi era sigur că doamna Minor nu sunase.

– Încă nu.

– Află numărul ei şi o voi suna eu cînd ajung acasă. Acum dă-i telefon lui Todd, îi aminti ea.

– Aşa o să fac.

Todd se afla încă în Huntsville. Jack îl puse la curent cu

tot ce se mai întîmplase, şi-i ceru să o ia pe Daisy de la motel.

– Sigur, nu-i nici o problemă.

Apoi Todd se opri puţin.

– Zici că Sykes a pomenit despre industria sexului. Poate ştie ceva despre individul pe care-l caut eu sau despre distribuitorii de droguri folosite pentru violuri.

– După cum au evoluat lucrurile şi după cîte implicaţii există, totul este posibil. Dacă vrei să-i pui şi tu nişte întrebări, aş putea aranja.

Din nou pauză.

– Nu mă pot implica în mod oficial.

– Ştiu. O să-i cer procurorului să-l întrebe ce ştie despre afacerea cu droguri. Dacă vrei să-i pui şi tu întrebări mai tîrziu, anunţă-mă.

– Deocamdată o să stau deoparte, să văd ce obţine procurorul.

– Faci cum crezi, numai nu uita să o iei pe Daisy. Apropo, vezi că are şi căţelul cu ea.

– O spui de parcă ai vrea să mă previi în legătură cu ceva, zise Todd un pic îngrijorat.

– Nu l-ai cunoscut pe Midas, nu-i aşa?

– Dar ce, e un pui de Saint Bernard?

– Nu, e un pui de ogar şi are numai şase săptămîni. E un ghem de blană. Nu există cîine mai drăgălaş. Toţi care îl văd se topesc de dragul lui.

– Şi?

– Şi să fii mereu cu ochii pe el.

Surîzînd încîntat, Jack închise şi se întoarse în camera în care i se lua declaraţia lui Sykes. Un detectiv şi un alt ofiţer de la secţie plecaseră să-l ia de acasă pe primarul Nolan şi să-l aducă pentru interogatoriu. Dimineaţă încă nu

ştiau nimic, iar acum aflaseră o mulţime de lucruri. În plus, puneau la cale o înscenare decisivă în noaptea aceea. Pe de o parte se putea spune că avuseseră şi mult noroc. De exemplu cînd Jack o zărise pe doamna Nolan pe drumul către Huntsville, conducînd atît de imprudent. Pe de altă parte toată întorsătura aceasta se datora lucrurilor făcute prost. Pînă şi Glenn Sykes, care era teribil de prudent şi de ascuţit la minte, se dovedise nechibzuit cînd se implicase în aşa ceva. Totul depinde de alegerea făcută, iar criminalii fac, de obicei, alegeri proaste.

Procurorul din Scottsboro, însoţit de asistentul său, se arătă foarte tulburat de noutăţile aflate. El îl luă pe Jack deoparte şi-i zise:

– Elton Phillips este un cetăţean foarte respectabil. Trebuie să fim absolut siguri de veridicitatea informaţiilor, înainte să trec la fapte.

– Îl avem înregistrat şi în plus avem şi declaraţia lui Sykes. Sînt cît se poate de sigur.

– Caseta a fost înregistrată şi obţinută legal?

– Soţia primarului Nolan a înregistrat-o cu dispozitivul telefonului din camera ei.

Procurorul căzu pe gînduri. Era vorba de telefonul doamnei Nolan, iar primarul nu se putea să nu ştie că în casă se află o reţea de telefoane, prin urmare nu putea susţine că se aşteptase ca dialogul lui la telefon să rămînă unul privat. Temeiul legal părea destul de solid.

– Bine, să vedem ce are de spus domnul Sykes.

Cînd Temple Nolan văzu maşina albă a consiliului întorcînd şi oprindu-se pe aleea din faţa casei lui, respiră adînc şi se strădui să-şi păstreze calmul. Sykes gîndise bine: telefonul lui Jennifer putea fi explicat în fel şi chip, iar faptul

că îi ceruse lui Russo să verifice un număr de înmatriculare putea fi, de asemenea, justificat. Sykes avea dreptate – de vreme ce nu o găsise pe Daisy, nu se comisese nici o crimă. Dacă Daisy ar fi observat ceva neobişnuit în parcarea de la Buffalo Club, ar fi vorbit pînă acum. Ei ieşeau, aşadar, din culpă.

Se auzi soneria. Îşi scoase repede cravata şi-şi răsuci mînecile, zicîndu-şi că n-are de ce să fie îngrijorat. Luă cu el o foaie din ziarul oraşului şi merse să deschidă; arăta ca un om care tocmai citea ziarul şi care nu avea nimic de ascuns.

Cînd deschise uşa, mimă foarte bine uimirea.

– Richard, se adresă el detectivului. Ce s-a întîmplat?

– Am vrea să vă punem cîteva întrebări în legătură cu o afirmaţie pe care a făcut-o soţia dumneavoastră în dimineaţa aceasta, zise detectivul Richard Hill, fără să se ascundă în spatele unor maniere curtenitoare, ceea ce primarului i se păru îngrijorător.

– Sigur. Poftește înăuntru. Mi-a spus Nadine despre telefonul pe care l-a dat Jennifer la bibliotecă, dar n-am crezut că cineva o va lua în serios. Ştii... Jennifer are nişte probleme cu alcoolul.

– Da, domnule, spuse detectivul Hill.

Se uită la ziar şi la mînecile răsucite ale cămăşii.

– Vă pregăteaţi să vă odihniţi, domnule?

– A fost o zi foarte obositoare. Mi-am adus ceva de lucru acasă. După ce termin de răsfoit ziarul o să iau cina şi o să mă apuc de lucru. E ceva în neregulă?

Hill îşi consultă ceasul.

– Sînt doar surprins că nu v-aţi amintit de consiliul din seara aceasta, zise el pe un ton calm. A început în urmă cu cinci minute.

Primarul înmărmuri. În cei nouă ani de cînd era primar

nu lipsise niciodată de la nici un consiliu. Richard Hill nu putea să nu-şi fi dat seama că se petrecuse ceva din moment ce el uitase cu desăvîrşire de întîlnirea respectivă.

– Mi-am amintit, bîigui el, încercînd să găsească o explicaţie. Dar mi s-a părut mai nimerit să rămîn în seara aceasta acasă, cu Jennifer.

Bine că închisese porţile garajului, altfel poliţiştii ar fi observat lipsa maşinii lui Jennifer.

– Doamna Nolan se află la secţie, spuse detectivul Hill, la fel de calm şi de politicos. Dacă ne veţi însoţi, o să vă ducem acolo.

– Jennifer este la secţie?

Doamne, ce mai putea spune acum? Cum să explice faptul că nu ştia nimic de soţia lui?

– I s-a întîmplat ceva?

Puţină îngrijorare nu strica.

– Doamna Nolan nu a păţit absolut nimic, domnule.

– Ce uşurare, pentru că... dimineaţă era... durere, dacă mă înţelegi.

– Vă rog să ne însoţiţi.

– Cum să nu. O să-mi iau maşina şi o să vă urmez...

– Nu, domnule, aş vrea să veniţi cu noi.

Nolan făcu un pas înapoi, însă Hill şi ofiţerul care îl însoţea îl încadrară, îi prinseră mîinile la spate şi îi puseră cătuşele.

Scandalizat peste măsură, Nolan îi privi pe cei doi cu ochii ieşiţi din orbite.

– Desfaceţi cătuşele astea! Ce vă închipuiţi că faceţi? Nu sînt criminal şi nu accept să fiu tratat astfel.

– Aceasta este procedura, domnule, atît pentru siguranţa dumneavoastră, cît şi pentru a noastră.

Îl scoaseră afară din casă, ţinîndu-l în continuare de braţe şi împingîndu-l de la spate.

– Sînteți concediați! le strigă el, roşu la faţă de furie. Amîndoi! Nu aveți nici o scuză pentru comportamentul ăsta.

– Bine, domnule, zise Hill. Îl împinseră pe bancheta din spate a maşinii şi închiseră portiera.

Nolan se sufoca de furie. Jack Russo trebuia să fie responsabil pentru toate acestea. Se răzbuna pe el pentru... cu siguranță nu pentru că îi ceruse să verifice numărul maşinii lui Daisy, ar fi fost de-a dreptul absurd. Dar care putea fi motivul? Poate că Russo era nebun de gelozie şi-şi ieşea din minți dacă cineva arăta cel mai mic interes pentru prietena lui.

Mai era o explicație, şi anume: Jennifer fusese crezută.

Începuse să se agite prea tare şi se căzni să-şi mai domolească respirația. Se putea descurca; nu trebuia decît să-şi păstreze calmul. Indiferent ce-ar fi zis Jennifer, el putea răstălmăci totul, şi-atunci vorbele ei aveau să pară suspecte. La urma urmelor, ea era alcoolică, o ştia tot oraşul. Nu avea nici o dovadă, numai convorbirea telefonică la care trăsese ea cu urechea şi despre care el avea să spună că este total deformată.

Cînd ajunseră la poliție, primarul fu uimit să constate cît de multe maşini erau parcate acolo. Se întîmpla ceva ciudat, era ceva mai mult decît întrunirea consilierilor. Apoi îi văzu pe trei dintre consilieri aşteptînd în faţa uşilor de sticlă ale secției de poliție şi simți cum i se strînge stomacul. Soarele era la apus şi căldura caniculară de peste zi se domolise, însă lui sudoarea i se scurgea pe spinare. Simți cum i se lipeşte cămaşa de piele cînd Hill deschise portiera şi îl conduse spre intrare.

Consilierii evitară să-l privească în ochi. Se uitau la el ca la un animal de la grădina zoologică.

– Ia-mi cătuşele astea! se răsti el la Hill, încercînd să-şi înăbuşe mînia. Fir-ar să fie, mă privesc consilierii aceia!

– Vi le scot după ce intrăm, zise Hill, prinzîndu-l de braţ.

Adică atunci cînd el nu va mai putea să fugă. Ameţit de cele întîmplate, Nolan se uită în jur. O maşină care i se părea cunoscută îi atrase atenţia. Era un Dodge gri şi fusese parcat pe locul rezervat maşinilor de patrulă, însă nimănui nu părea să îi pese de amănuntul acesta.

Sykes conducea un Dodge gri, o maşină obişnuită, despre care spunea că nu atrage nimănui atenţia. Numărul de înmatriculare era specific maşinilor din Madison County. Sykes locuia în Madison County, undeva lîngă Huntsville. Dar ce căuta Sykes aici? Dacă îl arestaseră, nu l-ar fi lăsat să conducă singur pînă aici, cum nu-l lăsaseră nici pe el. Şi cum dăduseră de el? Nu găsea nici o explicaţie care să justifice prezenţa lui Sykes acolo, decît dacă...

Decît dacă Sykes hotărîse să se predea.

Începu din nou să se agite.

– Sykes! urlă el, aplecîndu-se şi izbindu-l pe detectivul Hill, care se dezechilibră.

– *Sykes!*

Începu să alerge către intrarea secţiei de poliţie.

– Sykes, ticălosule! Canalie ce eşti, *am să te omor!*

Detectivul Hill şi ofiţerul care îl însoţise alergară după el. Ofiţerul se aruncă asupra primarului şi-i prinse picioarele cu amîndouă braţele. Cum mîinile îi erau prinse la spate, Nolan nu se putu sprijini în nimic şi se prăvăli pe caldarîm. Îşi sparse nasul şi, cînd îl ridicară în picioare, sîngele îi curgea şiroaie pe faţă.

– Sykes, strigă el din nou, însă abia se mai înţelegea ce voia să spună.

Consilierii se dădură într-o parte cînd cei doi intrară pe uşă împreună cu primarul, privind dezgustaţi la acel

spectacol grotesc. Temple Nolan încercă să le spună ceva care să-i liniştească şi prin care să le recîştige încrederea, nişte vorbe pe care le repetase de nenumărate ori fără să dea greş, însă nu-i mai veni nimic în minte. Absolut nimic.

26

Era aproximativ trei dimineaţa. Forţe ale poliţiei aşteptau, înarmate, să sosească transportul cu fetele din Rusia. Membri ai departamentului de poliţie din Hillsboro, ai Prefecturii din Jackson County şi din Madison County, agenţi FBI şi ai Biroului pentru Imigrări se ascunseseră în spatele copacilor, al tufişurilor şi după rezervoarele de propan. Îşi parcaseră maşinile pe o altă şosea, după care străbătuseră mai bine de o milă pe jos, traversînd un cîmp, ca să ajungă la rulotă.

Glenn Sykes era acolo, gata să-şi joace rolul. Dacă altcineva ar fi întîmpinat camioneta, şoferul s-ar fi neliniştit. Şi, cum era înarmat, nimeni nu-şi dorea să-l vadă speriat. Fetele pe care le aducea trecuseră deja prin destule necazuri şi riscul de a fi omorîte trebuia eliminat.

Jack stătea întins la rădăcina unui pin. Costumul lui negru se confunda cu umbrele întunecate ale nopţii. Şeful unui departament de poliţie participa rareori la acţiunea propriu-zisă, dar în cazul acesta a considerat că experienţa lui va fi foarte utilă. Din cîte le spusese Sykes, de obicei venea doar şoferul. De data asta, pentru că rusoaicele erau o marfă prea scumpă, Phillips ceruse o gardă specială. Raportul de forţe era doi la cincisprezece. Nu aveau nici o şansă, însă exista riscul să facă o neghiobie. Totul era bine

pus la punct. Poliția trebuia să pună mîna pe cei doi înainte ca ei să se dezmeticească.

Jack ținea în mîini o pușcă neagră. Știa exact cît de tare trebuia să apese pe trăgaci și care va fi forța reculului. Folosise acea armă de sute de ori; îi cunoștea în amănunt toate caracteristicile – mirosul, duritatea, greutatea. Îi era prietenă veche și nu-și dăduse seama cît de mult îi dusese dorul decît după ce o scosese din dulap și o simțise cum se potrivește singură în mîinile lui.

Sykes era în rulotă și aștepta cu luminile aprinse. Verificaseră temeinic interiorul rulotei, pentru a se convinge că nu există nici o modalitate prin care să-l contacteze pe șofer. Jack era convins că n-ar fi făcut-o chiar dacă ar fi avut posibilitatea. Hotărîse să se retragă din afacere și să coopereze total, pentru că ținea la înțelegerea pe care o încheiase cu procuratura. Procurorul abia își stăpînise bucuria văzînd dovezile pe care i le oferise Sykes și făcuse cu el o înțelegere avantajoasă: nu va face închisoare. Timp de cinci ani va fi într-o perioadă de probațiune, iar pentru un om ca Sykes asta era o nimica toată.

În depărtare, huruitul unui motor rupse tăcerea nopții și concertul discret al broaștelor, greierilor și păsărilor încetă brusc. Jack se străduí să se stăpînească. Nu era înțelept să se pripească.

Camioneta, un Ford modificat pentru a transporta marfă, coti și intră pe aleea acoperită cu pietriș. Șoferul stinse farurile. Nu semnalizase ca să-și anunțe sosirea claxonînd, nici aprinzînd farurile cu intermitență. Sykes stinse lumina de la intrare, deschise ușa rulotei, ieși și se opri pe prima din cele trei trepte de lemn.

Șoferul opri motorul și coborî.

– Hai noroc, Sykes.

Celălalt, garda specială, rămase în cabină.

– Ai avut probleme pe drum? îl întrebă Sykes.

– I s-a făcut rău uneia dintre puştoaice; a vomitat de cîteva ori, dar asta din cauză că a stat mult în spate. S-a împuţit toată camioneta. A trebuit să opresc şi să spăl cu furtunul, ca să nu vomite şi celelalte.

– Hai să le ducem înăuntru, ca să se poată spăla. Domnul Phillips abia aşteaptă să le vadă.

– Pe cea mai tînără o aşteaptă cu nerăbdare, aşa-i? E drăguţă, nimic de zis, dar să ştii că ea a vomitat, şi nu mai e chiar atît de vioaie.

În depărtare se auzi motorul unei alte maşini care se apropia şi încremeniră cu toţii. Şoferul se agită, dar Sykes îi făcu semn cu mîna să rămînă pe loc.

– Stai liniştit, îi zise el calm. N-ai de ce să-ţi faci griji, e doar o maşină care trece.

Maşina părea să încetinească. Şoferul făcu un pas înapoi către camionetă, deschise portiera cabinei şi se strecură pe jumătate înăuntru. Oamenii care aşteptau ascunşi în umbra copacilor înţeleseră că individul îşi luase arma. Se stăpîniră, însă, cu toţii, aşteptînd să vadă ce avea să urmeze.

Maşina coti şi intră pe alee cu farurile aprinse. Glenn Sykes îşi feri privirea, evitînd lumina farurilor. De la volan coborî un bărbat înalt, cu un păr blond, uşor încărunţit, pieptănat peste cap. Purta un costum elegant, cu toate că era o noapte caldă, înăbuşitoare. Oare cine putea fi atît de nebun încît să poarte costum la ora trei dimineaţa?

– Domnule Sykes, se auzi o voce calmă, cu un accent sudic exagerat.

După doi ani petrecuţi în Sud Jack îşi dădea bine seama de autenticitatea accentelor şi ale limbajului şi ştia că acela nu era tipic pentru nordul Alabamei. Era ceva fals, exagerat.

– Domnule Phillips, zise Sykes, cu uimire neprefăcută. Nu ştiam că veţi veni şi dumneavoastră.

Şi nu mintea. Poliţiştii din Scottsboro nu reuşiseră să-l localizeze pe Phillips, deşi fuseseră foarte discreţi în cercetările lor. Pînă cînd aveau să-l aresteze, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-l prevină cineva, iar el să distrugă toate dovezile împotriva lui, sau să se facă nevăzut. Avea suficienţi bani ca să trăiască fără griji în Europa sau în Caraibe.

Sykes se uită spre şofer şi spre omul de lîngă el.

– Nu vă faceţi probleme. Domnul Phillips se ocupă de toată operaţiunea.

Cei doi se calmară şi ieşiră din camionetă. Nu erau înarmaţi. Lăsaseră armele în cabină.

– S-au comis o mulţime de greşeli în ultima vreme, zise Phillips apropiindu-se de Sykes. Am vrut să supraveghez eu însumi transportul acesta, ca să mă asigur că nu mai apare nici o problemă.

E nerăbdător să pună mîna pe fata aceea de numai treisprezece ani, închisă în spatele camionetei, îşi zise Jack dezgustat, simţind că i se face greaţă. Îşi îndreptă arma spre Phillips. Prezenţa lui neaşteptată putea să complice lucrurile.

– De data aceasta va merge totul bine, răspunse Sykes, păstrîndu-şi în continuare calmul.

– Sînt convins că aşa va fi, încuviinţă Phillips pe un ton mieros, apoi scoase un pistol din buzunarul drept al jachetei şi trase în Sykes înainte ca vreunul dintre oamenii prezenţi acolo să poată reacţiona; Sykes se prăvăli pe scări.

Jack apăsă pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe Phillips şi acesta se prăbuşi la pămînt urlînd.

Apoi se dezlănţui infernul.

Pentru un necunoscător, explozia de zgomot şi lumini, invazia de bărbaţi îmbrăcaţi în negru, înarmaţi cu arme grele,

care ieşeau din ascunzători strigînd din răsputeri „Poliția! Mîinile sus!", ar fi putut părea spontane. Pentru Jack, însă, era o operațiune bine pusă la punct, exersată pînă cînd fiecare om învățase ce avea de făcut şi ce reacție trebuia să provoace. Cei doi bărbați – şoferul şi garda – care stăteau în picioare lîngă camionetă cunoşteau regulile şi încremeniră cu mîinile ridicate şi împreunate la ceafă.

Rusoaicele, speriate, țipau şi încercau să iasă, lovind în uşile din spate ale camionetei. Agenții Biroului pentru Imigrări luară cheia de la şofer şi deschiseră uşa, dar se traseră imediat înapoi cînd simțiră duhoarea dinăuntru. Fetele, înnebunite de spaimă, încercau să scape lovindu-i şi zgîriindu-i pe cei care le prinseseră şi care încercau să le țină şi să le liniştească.

În învălmăşeală, una dintre ele reuşi să se strecoare şi o luă la fugă pe drumul ce se pierdea în întuneric, dar se împiedică din cauza oboselii şi căzu; agentul responsabil cu imigrările, care pornise în urma ei, o ridică şi o aduse în brațe ca pe un copil, în timp ce biata fată suspina şi striga ceva pe limba ei. Preveniți din vreme, agenții aduseseră o colegă care cunoştea limba rusă şi femeia încercă să le liniştească pe fete, vorbindu-le pe un ton calm şi repetînd aceleaşi cuvinte de mai multe ori, pînă cînd tinerele se potoliră şi începură să o asculte cu atenție.

Erau şapte, toate pînă în cincisprezece ani, slăbuțe, murdare şi sfîrşite de oboseală. După spusele lui Sykes, nici una nu fusese agresată sexual; erau virgine şi urma să fie vîndute pe sume fabuloase unor grupuri de infractori, care la rîndul lor aveau să le vîndă unor indivizi plini de bani, gata să plătească pentru privilegiul de a fi primii care să le violeze. Apoi urmau să fie folosite ca prostituate, vîndute şi revîndute de nenumărate ori. Nici una nu vorbea englezeşte. Fetelor li

se spusese că, dacă refuză să coopereze, familiile lor din Rusia vor fi împuşcate.

Traducătoarea de la Biroul pentru Imigrări le repetă de mai multe ori că familiile lor nu vor avea de suferit şi că ele se vor putea întoarce acasă. În cele din urmă se liniştiră. Chinul prin care trecuseră, călătoria lungă din Rusia şi condiţiile mizerabile pe care le suportaseră le făceau, însă, neîncrezătoare. Stăteau lipite una de alta, privindu-i pe bărbaţii aceia îmbrăcaţi în negru cum se agitau în jurul lor, înfricoşate de luminile intermitente ale ambulanţelor care tocmai sosiseră.

Jack se afla lîngă Sykes căruia medicii îi cercetau rana. Pierdea mult sînge din rana de la piept, dar era conştient. Medicii se străduiau să-l stabilizeze. Ţipetele lui Phillips se transformaseră în gemete. Sykes ridică ochii spre Jack şi-l întrebă speriat:

– O să... supravieţuiască?

Jack privi, peste umăr, la celălalt grup de medici.

– Poate. Asta dacă nu face septicemie. Nu i-am atins artera femurală, dar rănile la vintre pot fi o mare pacoste dacă este afectat colonul.

Sykes se strîmbă încercînd să zîmbească.

– I-ai zburat... ce avea mai scump.

– N-am verificat. Oricum, dacă i-a mai rămas ceva, de funcţionat n-o să-i mai funcţioneze.

Sykes respira greu.

– Am transmis prin radio că este nevoie de un elicopter ca să fie transportat, zise medicul.

Aceasta însemna că fiecare minut care trecea putea fi fatal pentru Sykes.

– O să... supravieţuiesc, murmură el. Jack îşi zise că dacă puterea voinţei era în stare să ţină un om în viaţă, atunci Sykes va fi prezent ca martor la procesele lui Nolan şi al lui Phillips.

*

Pe la şase şi un sfert, Jack intră în birou. Nu ajunsese acasă, nu făcuse duş şi ţinea în mînă puşca lui neagră. Era mai obosit decît fusese... decît fusese ultima dată cînd folosise acea puşcă, dar se simţea bine. Intenţiona să pună la punct cîteva detalii şi să se ducă acasă la Daisy.

Sykes şi Phillips se aflau în operaţie la un spital din Huntsville. Chiar dacă Sykes ar fi murit, aveau suficiente dovezi ca să-i trimită în instanţă pe Phillips şi pe Nolan.

Sykes se dovedise un izvor nesecat de informaţii. Mitchell fusese ucis deoarece le droga pe fete cu GHB. Pentru că pe două dintre ele le omorîse, Nolan hotărîse să-l lichideze. Întrebat de afacerile cu droguri, Sykes pomenise numele tuturor distribuitorilor pe care îi ştia şi poliţia declanşase o vastă acţiune de prindere a acestora.

Cum Todd îi dăduse toate amănuntele necesare, Jack îl întrebase pe Sykes dacă ştia ceva despre femeia căreia i se dăduse GHB la Buffalo Club şi care fusese apoi violată de cel puţin şase indivizi. Sykes nu putuse răspunde la această întrebare şi Jack bănuia că nu vor afla niciodată adevărul.

Cînd intră în birou, lui Jack nu-i veni să creadă ce vedea. Eva Fay se afla la datorie. Secretara se ridică şi îl întîmpină, ca de obicei, cu o cană de cafea fierbinte.

– Poftiţi, se pare că e tocmai ce vă trebuie.

Jack luă cafeaua, sorbi cîteva înghiţituri şi o privi pe Fay pe deasupra ceştii.

– Bine, Eva Fay, acum vreau să-mi spui cum reuşeşti.

– Ce să reuşesc? întrebă femeia, privindu-l uluită.

– Cum de ştii mereu clipa cînd intru eu în birou? Cum de ai mereu cafea pregătită pentru mine? Şi ce Dumnezeu cauţi la birou, la ora şase dimineaţa?

– Ieri a fost o zi plină, zise ea. Îmi rămăseseră o mulţime

de lucruri de făcut, aşa că am venit mai devreme ca să mă ocup de ele.

– Explică-mi cum faci cu cafeaua.

Eva Fay se uită la el şi surîse.

– Nu.

– „Nu"? Cum adică, „nu"? Eu sînt şeful şi vreau să-mi răspunzi la întrebare.

– Foarte dur, n-am ce zice, răspunse Eva şi se întoarse spre ecranul computerului, văzîndu-şi mai departe de lucru.

Ar fi trebuit să meargă mai întîi acasă la el să facă o baie şi să tragă un somn zdravăn. Şi, totuşi, i se părea mai important să o vadă pe Daisy, să se afle în preajma unei femei care nu ar parca niciodată pe peluza cuiva şi nu ar traversa strada neregulamentar. După mizeria la care tocmai fusese martor, avea nevoie de puritatea şi de inocenţa ei. Ştia că nu păţise nimic, dar voia cu orice preţ să o *vadă*, să se asigure că aşa stăteau lucrurile. Nu-şi dădea seama cînd devenise Daisy atît de importantă pentru el, însă există lucruri la care nici un bărbat nu rezistă. În plus, îl lăsase să folosească duşul ei.

Nici nu apucă să ciocănească, şi Daisy îi şi deschise uşa.

– Ţi-am auzit maşina, spuse ea şi abia apoi îl privi cu atenţie. O, Doamne!

– Se spală, o lămuri Jack, ştergîndu-şi urmele de negreală de pe faţă.

Încercase asta şi la secţie, folosind prosoapele de hîrtie de la toaletă, dar nu avusese săpun.

– Sper.

Daisy îl ţinea în braţe pe Midas şi căţeluşul se străduia din răsputeri să ajungă pînă la Jack. Lui Midas nu-i pasă cum arăt, îşi zise Jack întinzînd mîinile ca să-l ia în braţe.

Midas începu imediat operațiunea de curățenie. Daisy se uita la el, încruntată.

– Nu ştiu dacă e bine să-l laşi să facă asta, zise ea.

– De ce nu? Mereu face aşa.

– Da, dar de obicei nu ai fața... mîzgălită. Nu vreau să se îmbolnăvească.

Lui Jack îi trecu prin minte să-şi frece obrazul de al ei şi să o mîzgălească, dar îşi zise că Daisy i-ar putea trage o palmă şi renunță. Era numai bună de strîns în brațe şi de iubit, cu părul blond zburlit şi cu ochii ciudat colorați, umbriți de somn. Halatul roz şi subțire lăsa să se ghicească că nu purta nimic dedesubt.

– M-am gîndit că ai vrea să ştii că s-a terminat toată nebunia.

– Ştiu. M-a sunat Todd.

– Todd, repetă Jack numele, mormăind.

Îl plăcea pe Todd, avea încredere în el, dar dintr-o dată deveni gelos. Nu-i era pe plac apropierea lui Daisy de individul acesta, deoarece, spre deosebire de ea, el se lămurise că nu era homosexual.

– Nu sta acolo, intră, îl pofti ea înăuntru, luîndu-i-l pe Midas din brațe şi lăsîndu-l pe podea. Du-te la duş. Între timp eu o să pregătesc micul dejun.

Ideea i să păru minunată. Deja începuse să-şi scoată hainele, dar nu le lăsă pe podea, temîndu-se de colții lui Midas. O nevoie neaşteptată de a pune lucrurile la punct, de a clarifica totul îl făcu să se oprească în pragul uşii de la baie.

– Daisy.

– Da?

– Ții minte ce înțelegere am încheiat?

– La ce te referi?

– Am zis că, dacă o să te las însărcinată, o să mă căsătoresc cu tine.

Daisy simți cum sîngele îi năvălește în obraji. Lui Jack îi plăcea să o vadă roșind!

– Bineînțeles că țin minte. Nu aș fi început o aventură cu tine dacă nu mi-ai fi făgăduit asta. Oamenii trebuie să fie responsabili pentru faptele lor, iar dacă tu îți închipui că te poți descotorosi acum de...

– Hai să mergem la Gatlinburg la sfîrșitul săptămînii și să ne căsătorim.

Daisy îl privi cu ochi mari și cu gura deschisă.

– Dar nu sînt însărcinată. Cel puțin așa cred... S-a întîmplat numai o dată și...

– Atunci mai încercăm, spuse Jack ridicînd din umeri. Asta dacă ții neapărat să rămîi însărcinată înainte de a ne căsători.

– O, Doamne, bineînțeles că nu vreau! Adică tu de fapt vrei ...

– Da, îi zise el cu duioșie. Vreau.

Midas apăru în salon, ținînd în gură triumfător un prosop de bucătărie. Daisy se aplecă, îl prinse și-i luă prosopul dintre dinți.

– Și nu te-ar deranja să ai copii? Pentru că eu vreau să am cel puțin doi, iar tu mi-ai părut îngrozit de ideea aceasta.

– M-a speriat gîndul că aș fi putut avea copii cu fosta mea soție.

– Aha. Asta e bine.

Daisy nu-i răspunsese la propunerea lui, și asta îl îngrijoră pe Jack. Dădu drumul cămășii pe podea și străbătu camera, apropiindu-se de ea. Înconjurîndu-i mijlocul cu un braț, o trase aproape de el și cu cealaltă mînă îi cuprinse gîtul, ridicîndu-i bărbia cu degetul mare.

– Știu că sînt murdar și miros urît, îi zise el, dar n-o să-ți dau drumul pînă cînd nu obțin răspunsul pe care-l vreau.

– A, nu un răspuns oarecare, ci cel pe care îl vrei tu, nu-i așa?

– Întocmai.

– Bine, dar am şi eu o întrebare.

– Te-ascult.

– Mă iubeşti?

Daisy roşi punîndu-i întrebarea.

– Eram convinsă că nu eşti genul meu, dar se pare că asta n-a contat. Cu cît stau mai mult în preajma ta, cu atît mai mult simt nevoia să fiu mereu cu tine şi mi-ar plăcea la nebunie să ne căsătorim. Dacă tu nu simţi la fel, atunci nu cred că ar fi bine s-o facem.

– Te iubesc, îi spuse Jack. Mai simplu de-atît nu ştiu cum să-ţi spun. Acum răspunde-mi, vrei să fii soţia mea?

Daisy îi surîse, aşa cum îi surîsese atunci cînd el îi vorbise pentru prima oară, la bibliotecă. Surîsul acela însemna mult mai mult decît părul blond şi fardurile care apăruseră după aceea.

– Da, rosti ea cu convingere.

Jack o sărută şi cînd se opri nu mai simţi oboseala. Începu să o tragă după el, către hol.

– Lasă micul dejun. Vino să faci un duş cu mine.

– Midas... începu ea, uitîndu-se în jur după micul demon.

– O să-l luăm cu noi.

Jack se aplecă şi-i luă cămaşa din gură.

– Are şi el nevoie de o baie.

– Nu are, şi apoi nu cred că pot să fac dragoste ştiind că e în cadă şi că ne priveşte.

– O să-l leg la ochi.

Jack o trase în baie.

– Să nu îndrăzneşti una ca asta!

– Atunci o să închidem uşa şi o să-l lăsăm să se joace pe podea.

Jack hotărî să-şi sacrifice cămaşa pentru liniştea unui duş. Lăsă cămaşa pe podea, iar Midas se şi repezi la ea.

Daisy se aplecă să salveze ce mai putea fi salvat din cămaşă, însă Jack o opri şi îi îndepărtă cu abilitate halatul, după care o luă pe sus şi o aşeză în cadă. Apoi se dezbrăcă de restul hainelor şi le lăsă pe podea să aibă şi Midas o zi plină. Jack intră în cadă şi dădu drumul la apă. Potrivi duşul pînă cînd apa deveni numai bună pentru baie. Cînd Jack o ridică, Daisy îi înconjură gîtul cu braţele, devenind dintr-o dată serioasă.

– Am putea să începem chiar acum?

Poate că era prea obosit să mai gîndească limpede sau pur şi simplu mintea îi stătea la alte lucruri.

– Ce să încercăm?

– Să facem un copil, zise ea disperată de atitudinea lui, dar uită totul cînd îl simţi înăuntrul ei.

Pierdută, Daisy lăsă să-i cadă capul pe spate, de parcă devenise dintr-o dată prea greu.

– Iubirea mea, nu va mai trebui să cumperi niciodată o cutie PartyPak.

EPILOG

Evelyn şi mătuşa Jo se întrecuseră pe ele însele pregătind cina de duminică. Luaseră masa împreună cu Daisy şi Jack la Gatlinburg, cu o săptămînă înainte, imediat după nunta lor. Acum se adunase întreaga familie. Veniseră, de asemenea, Todd şi Howard, prietenul acestuia, pe care Daisy a fost uimită să-l vadă. Nu crezuse că Howard este homosexual, pentru că n-ar fi fost la Buffalo Club. Jack credea că nici Todd nu era. Poate că ea nu se pricepea atît de bine la chestiuni de felul acesta.

Midas colinda pe sub masă. Descoperindu-şi stăpîna se trînti la picioarele ei şi îi linse gleznele. Daisy aruncă o privire sub faţa de masă, să se asigure că totul era în ordine. Căţelul se pregătea să tragă un pui de somn. Era extenuat, căci întîmpinase în ziua aceea prea mulţi oameni necunoscuţi şi, bineînţeles, se jucase cu fiecare în parte.

Cu cîteva săptămîni în urmă, Daisy suferea din pricina singurătăţii, iar acum viaţa îi era plină. În afară de familie avea prieteni la care ţinea mult. Îl avea pe Midas – şi, în plus, lîngă ea era Jack.

Oare de ce crezuse că bărbaţii cu statură atletică nu sînt potriviţi pentru ea? Se pare că tocmai de aşa ceva avea nevoie. Jack arăta la fel de dur ca întotdeauna: păr uşor încărunţit, tuns scurt, umerii largi, gît vînjos, mers ţanţoş. Toate acestea sugerau un om care avea nevoie de un spaţiu

vital suplimentar. Încă o sufoca stînd prea aproape de ea, în pat şi nu numai, dar începuse să se obişnuiască. Dacă punea stăpînire pe mai mult de jumătate de pat, ei nu-i mai rămînea decît să doarmă peste el. Dacă în ultimele zile Jack nu se odihnise suficient, era din vina lui.

Daisy era fericită; ciclul îi întîrziase deja cu patru zile. Posibilitatea de a fi rămas însărcinată atît de repede o uimea, însă Jack îşi dăduse toată silinţa în această privinţă. Daisy era aproape sigură că rămăsese însărcinată. După ce aveau să plece de la mama ei, urmau să cumpere un test de sarcină, iar a doua zi dimineaţă va şti cu precizie cum stau lucrurile.

Nu se putea spune ce-şi dorea mai mult, un fiu sau o fiică. Şi-l închipui pe Jack jucînd fotbal cu un puşti vioi şi simţi cum i se înmoaie inima. Apoi îşi imagină o fetiţă – toată numai gropiţe şi zulufi – legănată pe braţele puternice ale tatălui ei. Indiferent ce va fi, îi va cere lui Todd să o ajute la decorarea camerei copilului. Intenţiona să-i propună să fie naşul copilului, dar nu mai înainte de a sta de vorbă cu Jack, pentru că şi el se putea gîndi la un prieten.

Todd admiră dantela feţei de masă, întrebînd-o pe mama lui Daisy dacă ştia cît era de veche. Daisy îşi plecă uşor capul într-o parte şi-l studie cu luare-aminte. Era îmbrăcat îngrijit, ca de obicei. Purta o cămaşă albă din mătase şi pantaloni de culoare verde închis, călcaţi cu dungă, cu o curea neagră, subţire.

Pe sub masă, Jack o atingea provocator cu piciorul, de parcă nu se împăca cu gîndul că în momentele acelea nu se cuvenea să o mîngîie. Daisy îl ignoră, şi-l privi ţintă pe Todd.

Cînd îşi dădu seama ce o preocupa, Jack se nelinişti brusc.

– Daisy... începu el, însă încercarea lui de a o opri veni prea tîrziu.

Glasul ei se auzi limpede şi uşor provocator:

– Todd, tu ştii ce culoare are puricele?

Luat pe nepregătite, Todd se întoarse spre ea şi o privi uimit.

– Asta este o invenţie de-a ta, am dreptate?

Glenn Sykes, care ieşise din spital de o lună, opri maşina în faţa casei lui Temple Nolan, deşi fostul primar nu mai locuia acolo. Ieşise din închisoare pe cauţiune şi se presupunea că pînă la proces avea să locuiască undeva în Scottsboro. Sykes nu încercase să-i afle adresa. Deocamdată intenţiona să se concentreze asupra vieţii lui şi să încerce să-şi recupereze forţele.

De cînd fusese rănit trăia un sentiment bizar, sau poate că pînă la urmă nu era chiar atît de bizar. Confruntarea cu moartea îţi schimbă viziunea asupra vieţii, cel puţin pentru un timp. Încă era convins că făcuse ceea ce era mai bine pentru el, cu toate că apariţia lui Phillips făcuse ca lucrurile să ia o întorsătură neaşteptată. Surîse în sinea lui; încă se gîndea cu mare plăcere la glonţul bine plasat lui Russo.

Dar mai era cineva care se bucura la fel de mult de efectul acelui glonţ, şi tocmai asta îl adusese aici.

Sună la uşă şi aşteptă. Auzi paşi apropiindu-se, apoi în prag apăru Jennifer Nolan. Nu îl cunoştea, aşa că nu desfăcu şi cadrul cu plasă pentru ţînţari.

– Da?

E o femeie frumoasă, îşi zise Sykes, chiar foarte frumoasă. Se vorbea că încetase să mai bea; poate că era adevărat, poate nu, însă astăzi ochii ei erau limpezi, umbriţi numai de amintirile dureroase.

– Sînt Glenn Sykes, spuse el.

Femeia îl privi şi Sykes îşi dădu seama la ce se gîndea. Fusese angajatul soţului ei şi complice la toate afacerile murdare ale acestuia; bănuia probabil că ştia de legătura ei cu Phillips, legătură impusă de Nolan.

– Pleacă, îi ceru ea şi vru să închidă uşa.

– Nu contează, zise Sykes cu blîndeţe şi mîna ei se opri pe clanţă.

– Ce... ce anume nu contează?

Glasul stins îi trăda zbuciumul lăuntric.

– Ce a făcut Phillips. Nu are nici o importanţă. Nu te-a atins pe *tine*, ci numai trupul tău.

Jennifer se înfurie.

– Ba da, chiar m-a atins! A ucis o parte din mine, aşa că să nu-mi spui tu ce a făcut şi ce nu a făcut!

Sykes îşi vîrî mîinile în buzunar.

– Ai de gînd să-l laşi să cîştige?

– Nu a cîştigat nimic. Eu am învins. Eu sînt aici, iar ce a mai rămas din el o să fie închis după gratii, unde sînt sigură că o să devină foarte cunoscut.

– Ai de gînd să-l laşi să te învingă? repetă el, privind-o insistent. Jennifer ezită.

Minutele treceau şi ea nu se mai simţi în stare să închidă uşa şi să pună capăt poveştii. Începu să respire agitat şi neregulat.

– De ce ai venit? şopti ea.

– Pentru că ai nevoie de mine, răspunse el, şi Jennifer îi deschise uşa.

SFÎRŞIT